

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУН 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1612

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:
ЗАКЉУЧАК - СРАМОТА СКУПШТИНЕ

**СТРУЈА ВЕТ
ТРИ ПУТА
СКУПЉА**

**ДОС ПРЕОТЕО
И ТВ ПАЛМУ**

**ПОШТО КИЛО
СРПСКОГ МЕСА?**

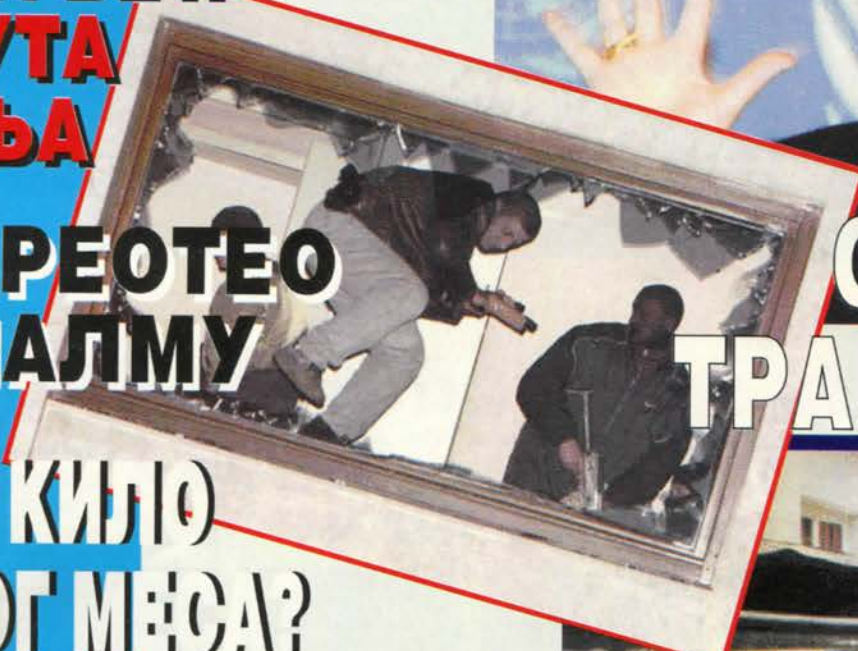
**ХЛАДЊАЧА
СРПСКЕ НЕСРЕЋЕ**

ПОРЕЗ И НА ЛЕКОВЕ

БАЛКАНСКА МАФИЈА ОДЛУЧУЈЕ О СВЕМУ:

Зоран Ђинђић, Мило Ђукановић
и Станко Суботић Цане

СКАНДАЛОЗНО

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун,
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Рагуш

Помоћник главног

и одговорног уредника

Јасна Олујић Радовановић

Техничко уређење

и компјутерски прелом

Бранка Бобић, Саша Радовановић,

Горан Веселиновић

Фоторепортер

Марко Поплашен

Лектор

Зорица Илић

Редакција

Момир Марковић, Наташа Јовановић,

Јадранка Шешелъ, Јасна Олујић,

Дејан Анђус, Добрица Гајић,

Александар Јоксимовић,

Миодраг Вукотић, Жана Живаљевић,

Весна Арсић, Марина Томан,

Вук Фатић, Владимир Ђукановић,

Небојша Стефановић,

Елена Божић Талијан,

Драгана Глушац, Весна Марић.

Секретар редакције

Љиљана Михајловић.

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

др Бранко Надовеца

Издавачки савет

др Војислав Шешелъ,

Томислав Николић,

др Никола Поплашен,

Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,

Александар Вучић,

Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић, Гордана

Поп-Лазић, Лука Митровић, др

Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета”, 20 октобра 2, 11307 Болеч

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104, од 5. јуна 1991. године

• ХЛАДЊАЧА ИЛИ КАКО
УНИШТИТИ СРБЕ

2

ОТИМАЊЕ СРПСКЕ ЗЕМЉЕ

• ДР ШЕШЕЉ: ЗАКЉУЧАК
– СРАМОТА СКУПШТИНЕ

4

• ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ
– АКТ ПОНИЖЕЊА

6

У ФОКУСУ

10

• КОСОВО И МЕТОХИЈА

НОВИ ЗАКОН О ПРИВАТИЗАЦИЈИ

• ЗАКОН ПО СТРАНОМ УКУСУ

14

СЕНЗАЦИОНАЛНО

• БАЛКАНСКА МАФИЈА
ОДЛУЧУЈЕ О СВЕМУ

16

ЋИЊЋИЋ И БАТИЋ
ПРОТИВ ОБРАДОВИЋА

22

• ГАЛЕНИКА НА УДАРУ

ПОЛИТИЧКИ ТРИБУНАЛ У ХАГУ

• ОПТУЖНИЦА САМО ЗА СРБЕ

24

ЦЕНА ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
 - унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
 - унутрашња новинска страна 60.000 динара;
 - 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
 - 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;
- На наведене износе додати порез на промет.

ХЛАДЊАЧА, ИЛИ КАКО УНИШТИТИ СРБЕ

Обећане реформе и демократске промене заплуснуле су Србију. Реформишу се Срби, постају послушни и понизни, демократски се мења и историја и истина. Медији (досови, демократски и реформски) воде коло својих неистина, фалсификата, са јединим циљем да Србе убеду у њихову злочиначку природу, казне њихово претходно руководство и увере све у свету да је одлука о бомбардовању Србије и уништењу њеног народа била паметна и праведна. Уосталом, како и на који начин бисте могли да се обрачунате са онима који убијају децу, жене и старце, спакују их у неки камион, подаве у Дунаву, а после свега их пренесу још две стотине километара источно и сахране у Београду, све са, како кажу, димијама и униформама некакве Ослободилачке војске Косова. Тако говоре представници власти. Другачије мишљење, или, не дај Боже верзија догађаја, просто је немогућа.

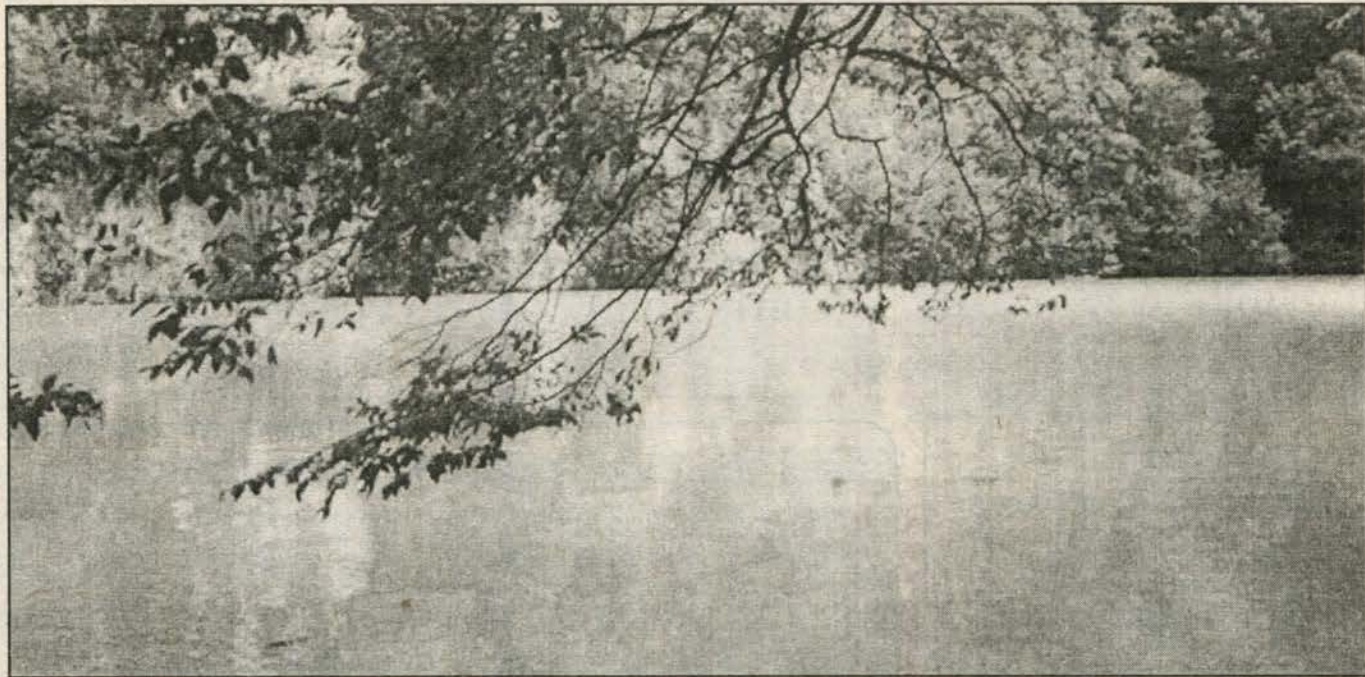
Наиме, у јеку хајке на све што је српско, у тренутку када Запад тражи, ужурбано и нервозно, испо-

ручивање Срба Хашком трибуналу, било је потребно пронаћи нешто што би коначно уверило неповерљиву домаћу јавност да Срби, ипак, јесу највећи и најгори злочинци који морају да признају сопствену кривицу и у наредном периоду прођу кроз праву моралну катарзу. Како је створена цела прича?

Локално гласило, Тимочка крими ревија, својевремено је, негде 1999. године, а по налогу представника земаља које су бомбардовале Србију (да не буде забуне, у питању је средство информисања које је издржавала Соња Лихт и друге сорошевске експозитуре, са циљем да на регионалном нивоу разорно утичу на деловање тадашње власти) објавила причу о сумњивим пословима са неким камионима који су завршили у Дунаву. Тадашња прича не личи много на ову данашњу, на причу српске владе и њеног министра Душана Михајловића, али је послужила као добра основа и подлога за све касније лажи у монтираном случају ХЛАДЊАЧА. Случају без преседана. Случају против Србије и српског народа.

Посебну занимљивост представља понашање медија. Ниједна тема није била тако систематски и тако и толико експлоатисана. Сви они који су желели да се додворе досовској власти, најлакше и најбрже су то могли учинити емитовањем или објављивањем приче о страшном злочину, мртвим Албанцима, покушају прикривања злочина од најнижег до највишег нивоа, све док, разуме се, демократска и реформска досовска власт није решила да се суочи са свим болним и тешким истинама које су наследиле од претходног режима, изврши признање за сва ранија злодела и крене путем, кажу, денацификације сопственог народа и државе.

Међутим, поставља се најмање неколико логичних питања на које творци овакве монструозне политичке монтаже не могу, или бар не могу смислено да одговоре. Пре свега, како је могуће да су сви медији, прво Новости и Б92, затим БК и РТС, па сви остали, знали да су се у неком пронађеном камиону налазили лешеве. Ко је то у том моменту приказао, или, ако је то била истина, зашто то гледаоци тих теле-

Видите ли ХЛАДЊАЧУ? - Мислите о томе!

визија и читаоци тих новина нису могли да виде? Када имамо у виду огромну жељу досовских медија да нас увере у злочиначку природу српског народа и некадашње власти, постаје апсолутно нејасно како су сви знали да се жртве налазе у неком камиону, да су знали и ком народу жртве припадају, да су чак знали да жртве женског пола имају на себи димије, а да то нико, ама баш нико није успео да слика. Или, тих лешева није ни било. Још невероватније, пошто су сви, наводно, већ видели те лешеве, из досовских медија, Б92, а затим и сви остали, обавештавају нас да се лешеве ископавају негде у околини Београда. Поставља се питање како су онда десетак дана раније знали да су лешеве у камиону, да жене имају димије и сл?

Невероватан, али истинит је још један податак. Наиме, кажу нам да се из тајних гробница недалеко од Београда ваде лешеве, нема сумње Албанаца са Косова и Метохије, као да они имају посебне физичке карактеристике које их разликују од свих других народа, па чак и од припадника свог, албанског народа у матици Албанији. Поново нам помињу димије, што представља доказ, не само измишљања целокупног случаја, већ и немаштovitост оних који цео случај воде и оних који су бруталну кампању против интереса српског народа и организовали. Ваљда су те исте димије из костимографског кабинета министра унутрашњих

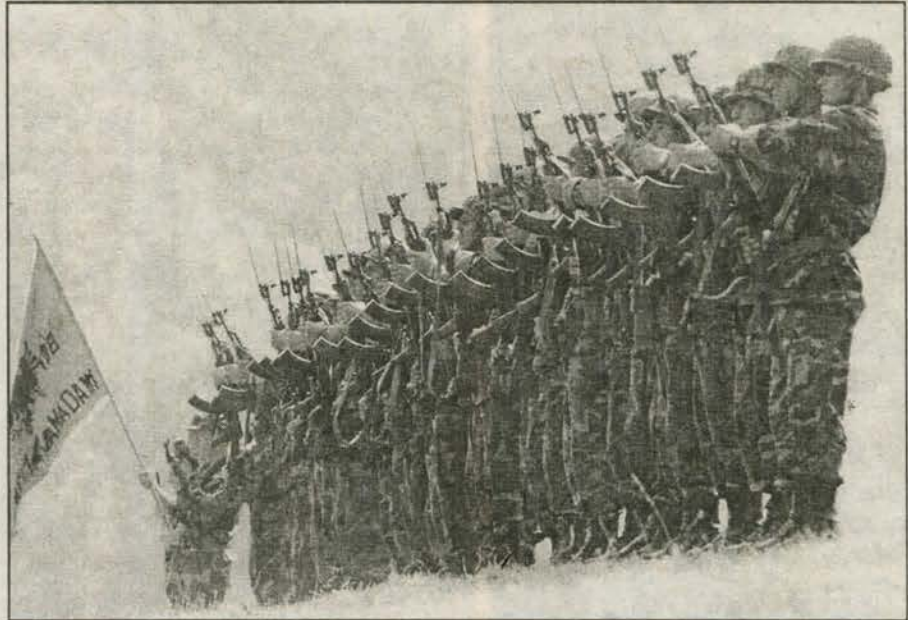
Колико би луд требало бити, глуп, неодговоран и блесав, па лешеве оних који су убијали српску нејач од некога сакривати, па их још носити преко целе територије Србије, бацити их у Дунав, све са хладњачом, а онда поново, и то кришом, закопати две стотине километара далеко од Текије. Невероватно, зар не?

Уосталом, зар би мртви терористи било где у свету представљали доказ злочина оних који су се са њима обрачунавали?

послова, или, рецимо Телевизије Б92, прво путовале до Текије на Дунаву, а онда враћане у околину Београда. Или, све да су некакве димије и постојале, занимљиво је да људи из власти и њихових медија са сигурношћу тврде да димије носе само косовско-метохијски Албанци, а не рецимо муслимани из Рашке области, или Босне и Херцеговине.

Интересантно је још неколико детаља. Ронилац који је открио

Косова. Ту се тек постављају бројна питања на која је немогуће пружити нормалан и рационалан одговор. Прво, зашто би било ко и било када склањао лешеве терориста са Косова и Метохије и од кога би крио такве информације? Као да је срамота или нешто страшно то што су српске снаге безбедности убијале шиптарске терористе који су се борили за уништење и српског народа и српске државе. Друго, зар није било једноставније српским снагама

Шиптарски терористи - нови штићеници ДОС-ове власти

инкриминисану хладњачу рекао је да камион није имао таблице, али је на вратима писало да припада неком аутопревознику из Пећи. Међутим, хладњача, додуше празна, коју су снимиле телевизијске камере носи прирзренске, а не пећке ознаке. Истовремено, новопостављени окружни јавни тужилац у Неготину, извесни Никола Срзентић, саопштава нам податак да је ронилац у првом контакту са камионом, дубоко у Дунаву, успео да открије број шасије и број мотора. Како и на који начин, нико не зна. Да ли се ти измишљени бројеви поклапају са бројевима камиона којег су нам медији приказали? О томе нико не говори. Последње откриће досовских власти и медија је готово генијално.

Пошто су схватили да прича о димијама не пије воду, а да би дефинитивно отклонили сумњу у порекло наводних жртава, досетили су се да нас обавесте да међу жртвама има велики број оних који на себи носе одећу терористичке Ослободилачке војске

да сахране припаднике терористичке банде било где на Косову, или, у најгорем случају, негде у близини јужне српске покрајине? Колико би луд требало бити, глуп, неодговоран и блесав, па лешеве оних који су убијали српску нејач од некога сакривати, па их још носити преко целе територије Србије, бацити их у Дунав, све са хладњачом, а онда поново, и то кришом, закопати две стотине километара далеко од Текије. Невероватно, зар не?

Уосталом, зар би мртви терористи било где у свету представљали доказ злочина оних који су се са њима обрачунавали?

Србија улази у нову фазу своје несреће. Као да није било довољно губитака и српских глава и српске територије. Као да није било довољно мучења и патњи. Потребно је, изгледа, и свету и нашој власти, да будемо криви и за оно што нисмо починили, да будемо криви и за туђе злочине. И не само то. Мораћемо још и да платимо.

Александар Вучић

РЕСТРИКЦИЈЕ

Рестрикции струје поново се усељавају у домове грађана. Према извештајима који стижу из ЕПС грађанима неће бити лако да проведу предстојеће дуго и топло лето.

ДОС-овска влада није успела, упркос силним најавама и обећањима, да обезбеди нормално снабдевање становништва електричном енергијом. Неопходни ремонт постројења иако, како стручњаци кажу, не може да чека ниједан дан чекаће на новац из иностранства ко зна до када. У међувремену грађани ће, барем, јутра и вечери проводити без струје.

Енергетска ситуација је изузетно тешка, а дневни мањкови електричне енергије су све већи. У проточним хидроелектранама очекује се дневна производња од свега 22, а из акумулационих 2,2 милиона киловата. Уз 45 милиона из термо сектора ЕПС може да рачуна на 69,2 милиона киловат сати на дан.

Крајем маја просечни дневни недостаци електричне енергије износили су 8 милиона киловат сати, а то значи искључења свих група грађана по четири сата дневно. У јуну се очекује недостатак од чак 200 милиона киловат сати. Шта ли тек онда очекује грађане? Многи домови, нарочито приградска насеља, када немају струју немају ни воду, а температура ће достигати и 50 степени целзијусових. Нико ништа поводом оваквих најава не предузима.

Шта ДОС-овска влада намерава да уради да би спречила патњу грађана и потпуни колапс ЕПС-а изузев што чека страну помоћ, која је ко зна све каквим нечасним захтевима условљена, а питање је да ли ће уопште и стићи. ДОС нас је, до сада, већ навикао да од њихових обећања нема ништа.

После дугог топлог лета долази јесен, па зима...

ВАНРЕДНО ЗАСЕДАЊЕ СКУПШТИНЕ СРБИЈЕ ПОВОДОМ УСВАЈАЊА УСТАВНИХ ОКВИРА ХАНСА ХАКЕРУПА

ЗАКЉУЧАК

Посланици Српске радикалне странке су на ванредном заседању Народне скупштине Србије, одржаном 28. и 29.-ог маја ове године, о Предлогу закључка поводом проглашења „Уставног оквира за привремену самоуправу на Косову и Метохији Ханса Хакерупа, који је Влада Републике Србије проследила Народној скупштини на усвајање, уложили бројне суштинске примедбе. Познато је, од раније, да је ово једина политичка странка која се супротставила потписивању Резолуције УН број 1244 којом се, супротно Уставу СРЈ, одобрава окупација једног дела територије.

Након скупштинске расправе, председник посланичке групе СРС др Војислав Шешељ, одговорио је на питања новинара. Интервју преносимо у целости.

- **Господине Шешељ, која је конкретна примедба ваше странке на Закључак који је поднела Влада Републике Србије и хоћете ли гласати за њега?**

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

ДОС-овска власт је потпуно незаинтересована за Косово и Метохију. Прошли пут смо усвајали Резолуцију, која је у првој верзији била изузетно блага, али су је после наше критике доста заострили и доста поправили. Она је била квалитетна у коначном исходу. Овога пута усвајају Закључак. Закључак је правни акт најниже снаге који доноси Скупштина. Резолуција је правни акт који је општеобавезујући за нашу државу. Није сачињена у облику правне норме која подразумева санкцију, међутим резолуцијом се нешто резолутно, категорички заступа. Тако или никако. Закључак је нешто флуидно и неопобавезујуће.

- **Које су конкретне примедбе Српске радикалне странке на закључке?**

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Закључци су бесмислени и никакви. У њима се каже: „Није добар Уставни оквир”.

- **Шта је алтернатива?**

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Алтернатива је да се стави до знања великим силама да нећемо прихватити никада ништа што је супротно Резолуцији 1244 и Кумановском споразуму. Није сада за нас више проблем ни Резолуција 1244, ни Кумановски споразум. То је неко чињенично стање. Ми смо покушали и то да спречимо али смо били у мањини. Сада су ти документи нешто за шта морамо да се хватимо као давленик за сламку. Не дамо да се Резолуција даље ревидира на српску штету. Не дамо да се Кумановски споразум ревидира на српску штету. То је сада на делу.

- **Шта се то десило у последњих 15 дана па се од једне јакке Резолуције дошло до овако благог Закључка?**

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Десило се то да су Американци припремили Ђинђићу и отворили му ову аферу са Станком Суботићем. Ђинђић је у то до гуше умешан. Американци су му ставили до знања - знамо све твоје криминалне радње, пази шта радиш. Ђинђић је рекао разумео сам и пазим шта радим. Ево сада Ђинђић пази шта ради да се не замери Американцима. То вам је проблем када имате компромитоване људе у врху власти. Онда их свако може имати у цепу.

- **Ипак последњу реч дају УНМИК и КФОР?**

СРАМОТА СКУПШТИНЕ

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Не могу они давати последњу реч ако је та реч супротна резолуцији 1244 и Кумановском споразуму. Све што они сада раде супротно је Резолуцији 1244 и Кумановском споразуму.

• *Господине Шешељ, да ли је могућа ревизија тих докумената и како ви видите будућност Косова и Метохије?*

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Она је формално могућа, али не верујем да ће бити издејствована, јер је ДОС-овска власт за то апсолутно незаинтересована. Американци иду својим путем и они граде независно Косово и Метохију. Међутим, да би Косово и Метохија формално постало независно потребан је пристанак СРЈ, односно Србије. Немогуће је једнострано проглашење независности Косова и Метохије. Да би то постигли Американци планирају да Косово и Метохија у уставној реконструкцији СРЈ постане конфедерална јединица, заједно са Србијом, Црном Гором и Војводином. Када стекне статус федералне или конфедералне јединице, онда има све атрибуте државности. Онда може донети одлуку о отцепљењу. До тада не може. Све док Србија не призна Косово и Метохију као равноправну федералну јединицу немогуће је прогласити независност Косова и Метохије. У томе је суштина.

• *Да ли је решење подела Косова и Метохије?*

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Не, нема ништа од те поделе. То је опет бацање прашине у очи. Могућа је кантонизација, не бисмо ми имали ништа против. Да постоје посебни српски кантони и посебни шиптарски кантони. Поделу да један део Косова и Метохије остане у Србији, а један део да се одвоји, то никада не бисмо прихватили.

• *Има предлога из Београда да се за Косово и Метохију организује међународна конференција, слична оној у Дејтону за Босну и Херцеговину?*

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

То су неозбиљни предлози. Американци воде своју политику која је кристално јасна и препознатљива. Ово је све спорадично дување балона и избацивање неозбиљних предлога у оптицај како би се јавности замазале очи.

**ГОДИНА
СТУДИЈА
126.000
ДИНАРА**

Родитељи деце која ове године треба да упишу факултет, рецимо Технолошко-металуршки, ако још при том примају загарантовани лични доходак, који по новоусвојеном закону износи 1800 динара, мораће за једну годину студија на име школарине уплатити ни мање ни више него седмогодишњу зараду.

За годишњу школарину на Природно-математичком факултету ће радити (само) шест година, на Факултету драмских уметности су били скромнији, па ће родитељима требати мало мање од четири године, и тако редом, до Правног факултета, за чију школарину ће издвојити само једногодишњу зараду. За то време неће моћи ништа да једу, ништа да пију, да купују гардеробу, да плаћају остале намете и порезе које је Влада Србије разрезала последњим законима, усвојеним недавно у Скупштини Србије. О овом предлогу ће се Влада изјашњавати и изјаснити наредних дана.

Делиријум тременс, као константно стање свести ресорног министра Гаше Кнежевића, условило је овакав предлог, јер помућена свест даје поремећене вредности. Уосталом, можда високошколске установе и образовање и нису за нашу децу. Можда је њима довољно и основно или, у најбољем случају, средње образовање.

Високе школе су резервисане за децу високих функционера ДОС-а.

ПОРЕЗ НА ЛЕК

Применом Закона о порезу на промет, почев од 1. априла 2001. године, у историји Србије је први пут опорезован лек. Пореском стопом од 20 одсто, Србија је сврстана у ретке земље не само у Европи, већ у свету која опорезују лек и ортопедска помагала.

ВЛАДА ПРОТИВ ГОЈАЗНОСТИ

Ступањем на снагу Закона о порезу на промет, од 1. априла ове године грађани Србије плаћају порез на храну чак 20 одсто. Тако је Србија међу волећим земљама у свету по стопи опорезивања хране. Познато је да гојазност штети здрављу. Ова мера Владе Србије може се сматрати подршком здрављу грађана. Демократском, разуме се!

УМЕСТО У ПЕНЗИЈУ - НА УЛИЦУ

Владин Закон о запошљавању осуђује оне који из неких разлога изгубе посао, практично, на пропаст, поготову ако имају доста радног стажа. Сви који остану без посла најдуже 24 месеца могу да рачунају на примање 60 одсто просечне зараде, а потом...

АКТ ПОНИЖЕЊА

Уместо предложеног Закључка народни посланици су, другог дана ванредног заседања Скупштине Србије, разматрали Декларацију о стању на Косову и Метохији.

Према мишљењу посланика који не припадају ДОС-у, овај покушај смелијег изражавања става народних посланика о ситуацији на Косову и Метохији је остао у домену благог.

Како оцењује овај чин Владе питали смо једног од опозиционих посланика Томислава Николића из СРС:

• Господине Николићу, посланици Скупштине Србије су данас усвојили Декларацију о стању на Косову и Метохији. Ваш коментар те Декларације?

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ:

Скупштина је најпре добила један јако лош материјал од Владе. Влади је требало чак месец дана да спреми један тако понизни акт, којим се више додворавала тзв. међународној заједници и Хакерупу, него што је бринула о интересима српског народа и српске државе. Већ у почетку расправа шефова посланичких група, посебно др Војислава Шешеља, и по мешкољењу у сали, осетило се да је посланичка група ДОС-а схватила колико је материјал који је добила од Владе бениган, и да од Владе мора да тражи да га појача. Дошло је до неких консултација и данас смо уместо предлога закључка добили предлог Декларације Народне скупштине, што

има мало већу снагу. Нажалост, посланичка већина се није показала нимало парламентарном, јер су ми ускратили могућност да искажем ставове српских радикала поводом ове Декларације. Ми смо гласали за тај документ, јер је то ипак изјашњавање Народне скупштине о неприхватану „Уставних оквира“ које је предложио Хакеруп. То изјашњавање Народне скупштине представља обавезу за Владу Републике Србије да никада, ни на који начин, не прихвати било какве „Уставне оквире за Косово и Метохију“. Окупација је једно привремено стање, које не знамо колико ће дуго да траје. Наша држава не сме да се ниједним актом прилагоди окупатору, и да неки његов чин, којим задире у наше државне интересе, проглашава исправним, валидним и да се са њим саглашава. Ми ћемо, највероватније, имати још права око ове теме. Декларација не садржи ниједну обавезу за Владу Републике Србије у смислу инсистирања на Резолуцији

1244, захтевања од СБ УН да се придржава те Резолуције и да се прекину односи са тзв. међународном заједницом ако се не придржава Резолуције. Декларација не представља ни неку много јаку гаранцију за Србе са Косова и Метохије, али Влада није била спремна да својој парламентарној већини омогући да изгласа било шта што би било оштро. Мислим да би била част сваком члану Владе да каже да не прихвата окупацију Косова и Метохије, иако су у Влади која сарађује са тим окупаторима. Имаћемо још много проблема са ДОС-ом. Видели сте да је у скупштинској сали била присутна комплетна опозиција, а да је посланика ДОС-а било највише до 90, а расправља се о овако важној теми у којој је потребно да се искаже јединство народних посланика, било да су у опозицији или на власти.

• У тачкама 2 и 9 скупштинске Декларације ипак се оставља могућност УНМИКУ да ревидира садашњи „Уставни оквир“ и да га прилагоди Резолуцији 1244. С обзиром да је Устав један од атрибута државности, можете ли нам прокоментарисати зашто је дошло до овако крупног пропуста у Декларацији?

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ:

То је глупост, зато што Резолуција 1244 не дозвољава никакве „Уставне оквире“, већ дозвољава само формирање привремене управе Косова и Метохије. Чак и на ту управу сагласност мора да потекне од СБ УН. Резолуција 1244 не предвиђа никакав Устав, она највише предвиђа давање широке аутономије Косову и Метохији. Не предвиђа се никакав облик државности за Косово и Метохију, а Хакерупови „Уставни оквири“ дају потпуну државност Косову и Метохији. Мислим да је потпуно јасно да све ово што ради Хакеруп је изван његових надлежности које му дозвољава Резолуција 1244. Ми смо морали у Декларацији да кажемо, без обзира што смо рекли да не прихватимо „Уставне оквире“, да нећемо прихватити ниједан документ који у себи садржи

реч „уставни“. То је мањкавост ове Декларације, као што је и мањкавост што се у Декларацији каже да је интерес Срба на Косову и Метохији да изађу на изборе. То можда јесте интерес, али се то не ставља у прву реченицу. Не треба Хакерупу предлагати да ревидира „Уставне оквире“, него треба захтевати да одустане од њих. Истовремено је требало инсистирати на испуњењу тачке 9 Резолуције 1244, односно на повратку свих прогнаних са Косова и Метохије. Тек по испуњењу тих услова треба рећи Србима да им је интерес да изађу на изборе. Све док се већина прогнаних Срба не врати на Косово и Метохију, док се макар приближно не испуни етнички састав који је постојао пре 1997. године, нема избора за Србе.

• Због чега је, по вама, Влада Републике Србије наступила са овако срамним закључцима?

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ:

Очигледно је да у самој Влади преовлађују различити интереси. Ту има америчких шпијуна, немачких шпијуна, има људи који су пали са Марса, лудака као што је Владан Батић, који јавно говори да не воли Хрвате а хоће да иде у свет, има ту и оних који би пола Срба отерали у Хаг, има оних који већ годинама примају новац са Запада за своје политичко деловање и претпостављам да су сви они за овај Закључак тражили мишљење својих ментора од којих су инструментализовани. Ту, пре свега, мислим на Вилијама Монтгомерија и Шона Саливена. Тај предлог Закључка који је Влада доставила Скупштини, по свему судећи, писали су Американци. Ова Декларација коју смо усвојили нешто је боља, јер су је писали посланици. Очигледно је и сам председник Владе правио неке корекције приликом гласања. Могуће је да ни он није био потпуно упознат са овом Декларацијом. Међутим, од ове Владе, осим ригорозних пореских закона и других намета, нећемо никада добити ниједан оштрији акт према тзв међународној заједници.

РЕКЛИ СУ:

• Да ли су усвојене све примедбе опозиције на закључке које је предложила Влада Републике Србије?

БРАНИСЛАВ ИВКОВИЋ:

Јесу и оно што је кључно, Народна скупштине Републике Србије захтева целовиту примену Резолуције 1244 СБ УН, а у оквиру тога посебно примену члана 9 који говори о обавези међународне заједнице да преко СБ и УНМИК-а гарантују јавни ред, сигурност и безбедан повратак свих прогнаних и избеглих лица са Косова и Метохије. Ми очекујемо да ће СБ УН непристрасно оценити и упоредити Резолуцију 1244 са једне стране и "Уставне оквире" које је донео Ханс Хакеруп. Очекујемо да ће процена ићи у том правцу да СБ УН неће одустати од пуне и целовите примене своје Резолуције.

• Зашто је Влада Републике Србије поднела овако благе Закључке?

ДРАГАН МАРШИЋАНИЋ:

То морате њих да питате. Суштинска разлика ове Декларације и предложених Закључака Владе Републике Србије је у томе што у Декларацији стоје јасно изражени ставови Скупштине Србије о "Уставним оквирима" Ханса Хакерупа. У документу Владе није било јасно прецизираног става по том питању, напротив, у формулацији која је дата могао се извести закључак, да уз приговоре о квалитету текста и његовој неприхватљивости, Народна скупштина прихвата "Уставне оквире" јер се о њима не изјашњава.

ПРЕКО 180.000 ПОТПИСНИКА

Петицију под називом „Или животи или кости“, којом најближа родбина тражи да се расветле судбине 1.300 несталих лица на Косову и Метохији, потписало је, до сада, преко 180.000 грађана. Порука потписника Влади Срби-

је да ће наставити са својим активностима све до коначног решења. Иначе, Влада Србије до сада није показивала никакав интерес за молбе и захтеве породица несталих Срба. Истовремено, Владан Батић и Душан Михајловић су свесно избегавали сусрет са људима који трагају за својим најближим.

ХРВАТСКИ ПОЗДРАВ БЕОГРАДУ

Душан Забуновић је најпознатији увозник хрватских цигарета. Све то му је омогућио велики пријатељ хрватске мафије (како пише „Национал“) и председник Владе Србије Зоран Ђинђић. Забуновић је, иначе, човек који је први упао у Савезну управу царина и месец дана руководио комплетном царинском службом без икаквих папира, а потпуно је јасно у чијем интересу.

БЕЗ ХЛЕБА

Иако је у новембру изгледало да ће приватни пекари од ДОС-ове демократске власти добијати брашно из робних резерви под истим условима као и друштвене пекаре, од тога нема ништа. Иако су приватни пекари авансно платили брашно кажу да их Драган Веселинов, министар пољопривреде, преко робних резерви „зафркава“ и замајава.

ЛЕКОВИ СКУПЉИ, АЛИ ИХ НЕЋЕ БИТИ

У Министарству здравља обећавају да ће „већ“ од краја маја у апотекама бити неких лекова којих сада нема. (Вероватно нису упознати са изборним обећањима ДОС-а па нису знали да је требало да апотеке одавно буду „пуне“).

Ценовници лекова су од 28. априла у просеку већи за „само“ 82 одсто. Тако, на пример, препарат за лечење повишеног крвног притиска „Прилазид плус“ уместо 282,5 динара сада кошта 790 динара или „Диклофенак“, лек који користе болесници оболели од кичме уместо 31,00 динар кошта 152,00 динара, баш онако по просеку. Имајући у виду да и досадашње најаве владе да ће лекова бити нису испуњене упркос покупењима, нема разлога да верујемо да ће овог пута бити другачије.

ЗАБОРАВЉЕНИ

Од доласка КФОР-а на Косово и Метохију нестало је преко 1000 Срба

Док Срби служе Шиптарима и КФОР-у као бело робље, шиптарски терористи се пуштају из затвора.

Вишегодишња трагедија неколико хиљада породица киднапованих и несталих на Косову и Метохији, које су отели шиптарски терористи потпомогнути снагама КФОР-а наставља се и даље. Мајке, очеви, синови, обилазе прагове трагајући за истином о својим најмилијима. Међутим, за њих су сва врата затворена и закључана. Скупове које организује Удружење породица киднапованих, људи најчешће заобилазе, медији су незаинтересовани а остали се правдају презузеташћу. И последњи скуп, као и они пре, био је болан и мучан. Уплакане мајке, слике несталих. Њихове приче су потресне.

„Трагично је што нико неће да нас прими, саслуша нашу муку. Ниједан представник Савезне и Републичке владе није нашао за сходно да са нама поразговара, да нам пружи неку информацију где су отети“ – каже Миодраг Манчић коме су киднаповани родитељи и додаје. „Из мог села Дојнице нестало је 17 људи. Село је спаљено и срушено. Сада о томе сви ћуте“. Разговору се прикључује Дивна Столић која безуспешно трага за супругом. „Био је ветеринар, никоме ништа није згрепио. Остао је у Штимљу, да чува породично огњиште. Дошли су Шиптари, извели га из куће и отада га нико није видео нити чуо. Обраћала сам се Црв-

Српска слога и паре

Симо Спасић, члан Удружења породица киднапованих, каже: „Док Шиптари три године на сва звона говоре о себи, видите шта раде Срби. Због пара или ко зна чега спомињу хладбаче. Колико су ми Шиптари криви за моја два брата криви су ми и Срби“.

ном крсту, међународним организацијама, Влади. Само обећавају биће, биће, али никакве вајде од тога. Њега још увек нема. Деца стално питају где им је тата“.

Прве масовне отмице почињене су крајем 1998. године на површинском копу Белаћевац у Обилићу, када је киднаповано десет рудара. Крајем те и почетком наредне

године нестало је око 160 Срба. Доласком КФОР-а у покрајину отмице су постале свакодневна појава. Нестало је око 1300 људи. Председник Удружења породица киднапованих, Ранко Ђиновић из Баковиде, коме је средином јуна 1999. године киднапован брат од стрица, указује на неправедан однос међународне заједнице и власти према српском народу. „Ми знамо да они имају снагу и моћ али истина и правда су на нашој страни. Међутим, појавили су се неки нови трговци код нас, који проблем Косова и Метохије посматрају као проблем преосталих Срба у покрајини. Желимо да кажемо да је то државни национални проблем. Нема помирења без 1300 отетих”.

Највише отмица, зверских мучења и убијања претрпели су становници Пећке и Ораховачке општине. Поједине хајке на Србе директно су преносиле камере CNN-а. Убијани и отимани су професори, сељаци, ђаци, војници. Бранислава Јефтић, мајка погинулог војника на Косову и Метохији упитала је председника Савезне Републике Југославије, Војислава Коштуницу, шта да раде мајке које не знају где су им деца. „Оне нису ни за свадбу ни за прину. Шта ће мајке које не знају на чијем гробу да плачу. Тражимо да се пронађу наша браћа, сестре. Ако нисте способни да пронађете и ослободите отете поднесите оставке”.

Ипак, највеће огорчење код ових људи изазива то што се из затвора у Србији Албанци пуштају на слободу, док су Срби и даље оковани. „Када смо Коштуницу, у кога смо се клели, замолили да се Албанци не пуштају, јер на тај начин губимо сваки траг о нашим, сутрадан одмах после наше молбе седморо Албанаца пуштено је на слободу” – каже Симо Спасић који је остао без два брата. Истог мишљења је и породица киднапованог Зорана Марковића, војног лица из Бруса. „Док Албанци излазе из затвора, са нама нико неће ни да поприча. Посредством приватних веза успели смо да сазнамо да је Зоран до скоро био у бази

Где је Наташа Кандић?

Огорчени малим бројем присутних и незаинтересованошћу Београђана за судбину киднапованих на Косову и Метохији, многи су се запитали зашто ниједном скупу није присуствовала Наташа Кандић, која се декларирала као борац за људска права.”

Бондстил. Терористи су га отели и предали КФОР-у који сада вероватно тражи неке уступке од наших власти да би њега и остале пустили. У почетку су га мучили, сада га држе као бело робље. Окован ланцима, Шпигарима и КФОР-у зида куће” – прича Зоранова девојка која као и многи други наставља своју борбу за истину.

Хоћемо истину!

Врли министар правде Србије, Владан Батић, упутио је писмо тужиоцу Хашког трибунала, Карли дел Понте у коме се извињава ако је у својим раније упућеним писмима погрешно схваћен да

БАТИЋ ДЛАКУ МЕЊА...

тврди да Хашки суд селективно дели правду, прецизирајући: „До сада су од стране тужилаштва оптужени само политички лидери Срба, четири председника (Слободан Милошевић, Радован Караџић, Милан Милутиновић и Биљана Плавшић) и неки други (Момчило Крајишник и Никола Шаиновић), али ниједан политички лидер Хрвата, муслимана или Албанаца. Због тога, јавно мњење, логично, стиче утисак о селективној правди Хашког трибунала”, наводи се у Батићевом писму дел Понтеовој.

Интересантно је да он Карли дел Понте објашњава шта је написао, а шта није у својим писмима која

јој је упутио до сада (као да она то сама не види) а сви дневни листови преносе његову изненадну „правдољубивост”.

Нажалост, намеће се закључак да је министар ДОС-ове владе писмо написао управо због наше јавности у жељи да објасни да, до сада, није вапио да се сви Срби које Хаг тражи, без обзира на све, изруче, већ је питао зашто не хапсе и друге учеснике ратова на тлу бивше Југославије.

ИЗВОЗНИ КРЕДИТИ

Сва она домаћа предузећа која би да се зову и извозна, а немају новац за реализацију својих програма могу да одахну. Влада Србије је, како кажу њени представници, изабрала 76 предузећа која ће добити извозне кредите „чак” на 6 месеци уз камату од 9 одсто месечно. Укупна вредност кредита који ће бити одобрени је 100 милиона марака. Влада тврди да је избор предузећа направљен искључиво на основу програма које су доставили, а предузећа за које су владини стручњаци рекли да нису добри тврде да то уопште није био критеријум расподеле, већ да су само предузећа која имају ДОС-овске власнике, руководства или подршку добила кредите. Транспарентно!

ДЕЧИЈИ ДОДАТАК

Захтев за остваривање права на дечији додаток у овој години поднело је, према подацима надлежног министарства ДОС-овог режима, око 47.000 корисника, а очекује се да ће због лошег односа овог режима, између осталог, према животном стандарду становништва број оних чија ће приход по члану домаћинства пасти испод прописаног и на тај начин стећи право на дечији додаток, до краја године бити преко 50.000.

КОСОВО И МЕТОХИЈА

Интервју припремио **Владимир Ђукановић**

Љубомира Краговића, народног посланика Српске радикалне странке из Косовске Митровице, замолили смо за интервју у шренуцима скупштинске паузе када се, као и већина посланика Српске радикалне странке, шемељно припремао за поподневни део седнице. Физички у Београду на седници, а мислима у Косовској Митровици, где су му породња и кућа, за Велику Србију говори:

Од срамног потписивања споразума Черномирдин-Ахтисари” живот преосталих Срба на Косову и Метохији је из дана у дан све тежи и тежи. Свакодневно се врше малтретирања, шиканирања и убиства Срба који немају апсолутно никакву заштиту. Наводна мировна мисија не обавља своју функцију због које је и доведена на Косову и Метохију. Она се у потпуности ставила на страну Шиптара и сада Шиптари, уз њихову обилату помоћ, покушавају да и ово мало Срба што је преостало протерају са Косова и Метохије.

Администратор мисије УН на Косову и Метохији, Ханс Хакеруп, изложио је свој план који је у потпуности противан резолуцији 1244, јер се њиме предвиђа доношење новог Устава Косова и Метохије. Ваш коментар?

ЉУБОМИР КРАГОВИЋ: Хакерупов план за некакав Устав Косова и Метохије је само плод онога што се на Косову и Метохији догађа скоро две године. Ово што Хакеруп ради на Косову и Метохији је само једна и низу чињеница да мисија УН ради искључиво у интересу Шиптара и на штету преосталог српског становништва. Хакеруповим правним оквиром за Косову и Метохију иде се ка стварању шиптарске државе, јер ће Косову и Метохију добити све атрибуте државности. Нормално, Срби су против оваквог плана и против било каквог учествовања у игри коју је Ханс Хакеруп наменио Србима. Он код Срба неће добити ни грам подршке, осим од шачице издајника који подносе некакве амандмане на овај наводни Устав. Међутим, чак и према њима, Ханс Хакеруп се понаша тако да их понижава не прихватајући ниједан њихов амандман. Они му ту само служе као декор да би се рекло како Срби желе да прихвате његов план за преуређење статуса Косова и Метохије.

Како изгледа живот Срба под НАТО окупацијом?

ЉУБОМИР КРАГОВИЋ: Живот је јако тежак. Оно што Срби нису никад могли да помисле, у ствари оно што су слушали од својих старијих предака о томе како изгледа живот под окупацијом, сада се обистинило. Живети под страном чизмом и наићи на страног војника или полицајца, који има уперену пушку ка теби, заиста је и болно и тешко. Срби који су остали на Косову и Метохији се на свакојаче начине сналазе да би преживели. Државни органи би морала да уложе много више напора како би омогућили Србима да опстану на Косову и Метохији.

УНМИК је поставио царински пункт између Косова и Метохије и остатка Србије. Членици УНМИК-а су давали изјаве како су то урадили уз сагласност актуелне власти у СРЈ и Србији, а у прилог томе иде једна прилично цинична изјава савезног министра финанси-

Оно што много више боли од те окупације је чињеница да се актуелна власт у Србији према нама понаша потпуно незаинтересовано. По свему судећи, за ДОС српски народ на Косову и Метохији уопште не постоји.

ја, Пешића, о томе како Срби неће плаћати царину али ће плаћати таксе, порезе и акцизе када улазе на Косову и Метохију. Колико ће се отежати живот преосталих Срба на Косову и Метохији ако заиста та царина заживи?

ЉУБОМИР КРАГОВИЋ: Сваки контролни пункт, без обзира да ли га они зову царина или некако другачије, у суштини је плаћање дажбина као на било ком другом граничном прелазу. Срби су дошли у такву ситуацију да, када прелазе на Косову и Метохију, морају да плате којекакве дажбине које је УНМИК увео на робу купљену у ужем делу Србије. Ми сада чујемо приче како то није царина него је плаћање пореза, акциза или већ како они то зову. Али нама није јасно зашто би Срби са Косова и Метохије морали да плаћају некакве додатне порезе на робу коју су купили у ужем делу Србије, ако су већ том куповином платили држави порез. Кома ми то и зашто плаћамо дажбине? То се може објаснити

Окупаторска демократија на делу

само једном чињеницом, да је то цари-на као на међудржавном прелазу.

Како српски народ на Косову и Метохији гледа на потезе ДОС-овог режима по питању Косова и Метохије?

ЉУБОМИР КРАГОВИЋ: Па ако се узме у обзир чињеница да је ДОС дошао на власт уз обилату помоћ оних који сада терорису Србе на Косову и Метохији, онда можете мислити шта Срби са Косова и Метохије уопште мисле о ДОС-у и његовим накарадним потезима. Тренутно Србе у Косовској Митровици брине најаву Небојше Човића да ће се отворити мост на Ибру за несметани прелаз из једног у други део града и обрнуто, и то, можете мислити, као зона поверења. Нас Србе који тамо живимо уопште не изненађује то што ће Небојша Човић доћи и отворити тај мост, јер је он најобичнији слуга НАТО пакта, али нас забрињава чињеница што ће Шиптари несметано прелазити у северни део града и тако изазивати сукобе. Тај мост, који тренутно раздваја два дела града, је последња баријера Шиптарима да нас не протерају и са овог дела Косова и Метохије где смо остали. Ако већ желе да стварају мултиетничност, онда је ваљда ред да се прво оде у оне делове Косова и Метохије где живе искључиво Шиптари, па тамо омогућити враћање и опстанак Срба. Није у реду доћи у северни део Косовске Митровице, који је већински српски, али у коме има и Шиптара и Рома и Турака, па ту стварати наводну мултиетничност, која у суштини, већ постоји, а не отићи прво у јужни део Косовске Митровице у коме живе искључиво Шиптари и покушати то исто. Не може се разговарати о поверењу и пуштању моста ако се не створи мултиетничност, пре свега, у оним деловима Ко-

ДОС није ништа учинио како би се проваљали нестали Срби, иако, како они кажу, сада имамо везе са светом, а са друге стране пустили су највеће могуће криминалце. Шиптарска телевизија која се види и у северном делу Косова и Метохије, по цео дан је преносила радост и весеље Шиптара који су се окупили како би поздравили пуштене терористе и на тај начин понижавала Србе и нашу државу. Најгоре је то што сви ти пуштени Шиптари изгледају као да су дошли са неког излета а не са Србије. А сетите се само како су изгледала наша два војника из седмог батаљона која су била заробљена у селу Лучани, након пуштања из казана шиптарских терориста.

сова и Метохије где тренутно живе само Шиптари.

Срби су заиста разочарани потезима актуелног режима у Београду по питању Косова и Метохије. У суштини осим изнуђене резолуције коју је усвојила Скупштина, ДОС није ништа урадио по питању бољег живота Срба на Косову и Метохији. Ми се надамо и очекујемо конкретне потезе, јер ипак све су наше наде упрте у Београд и у Србију, али ако се овако настави ми ћемо бити у све тежем положају.

Колико је било огорчење српског народа на Косову и Метохији, када је ДОС изгласао Закон о амнестији и тиме амнестирао шиптарске терористе? Да ли се народ осетио изданим од матице Србије?

ЉУБОМИР КРАГОВИЋ: То је један чин који је довео до тога да се многи Срби стиде. То је заиста једна велика срамота званичног режима. Срби на Косову и Метохији, у већини случа-

Увођење тих царинских пунктова је први степен ка испуњавању шиптарских жеља за независним Косовом. Нормално је да су Срби против тога, јер их тим чином УН-МИК одваја од матице Србије а то је апсолутно противно резолуцији 1244, која, иако је погубна, предвиђа да је Косово и Метохија саставни део СРЈ. На такву одлуку окупатори немају никакво право.

јева, имају рођака, брата, сестру, друга, кума или било кога ко им је близак, а који је киднапован од стране шиптарских теориста или који је нестао без икаквог трага и не постоји могућност да се дозна било шта о њему. Срби су убеђени да снаге НАТО-а знају где се налазе киднаповани Срби али да не желе да кажу. Са друге стране, тај исти НАТО условљава ДОС-овски режим да пусти из затвора све Шиптаре који су убијали Србе на Косову и Метохији, па смо, ето, били и сведоци да се из затвора пустила комплетна дреничка група која је сејала смрт међу Србима. Срби су, наравно, револтирани овим потезом ДОС-а.

Колика је решеност Срба да остану на Косову и Метохији и поред свих ових тортура које над њима спроводе КФОР и шиптарски терористи?

ЉУБОМИР КРАГОВИЋ: Срби немају другог пута осим да остану на Косову и Метохији. Ми једноставно немамо где да одемо. Било где да одемо значило би започињање живота изнова. Опет бисмо морали да све поново стварамо, а то је у овим условима живота готово немогуће. Нама су на Ко-

Нато експоненти

сову и Метохији породице, куће, пријатељи и све оно што сваком нормалном човеку чини и испуњава живот. Ми једноставно морамо остати ту да живимо. Надамо се да ће ова окупација што пре проћи и да ћемо поново моћи да имамо наше, српско Косово и Метохију.

Како српски народ на Косову и Метохији гледа на деловање Српске радикалне странке?

ЉУБОМИР КРАГОВИЋ: Српски народ на Косову и Метохији је упознат са деловањем Српске радикалне странке и он зна да је Српска радикална странка једина гласала против окупације Косова и Метохије и потписивања плана „Черномирдин-Ахтисари. Колико је Српска радикална странка популарна на Косову и Метохији говори чињеница да је на последњим изборима у ових преосталих неколико општина где Срби живе добила у просеку од 20-25 % гласова. Српски народ је добро упознат и са говором др Војислава Шешеља у Скупштини Србије, пред изгласавање срамног плана „Черномирдин-Ахтисари, у ком је упозоравао на све погубности уколико би се овај план прихватио. Нажалост, посланици СПС, ЈУЛ-а и СПО су подржали тај план, а уз њих, иако тада ванпарламентарне, вербално и све странке које сада чине ДОС. Сви су тада причали како на Косову и Метохију долази мир, али ми, српски радикали, смо знали да је то једна класична окупација и да за српски народ са Косова и Метохије предстоје црни дани. На Косову данас владају криминал, корупција, трговина дрогом и белим робљем а уз то, изгледа да је допуштен и слободан лов на преостале Србе. Све оно што су српски радикали упозоравали данас се обистиније, а српски народ са Косова и Метохије веома добро памти ко се заиста о њему брине и коме је у Србији једино стало да се Косово и Метохија једног дана ослободе. Он у томе препознаје само Српску радикалну странку.

МОНОПОЛ НА ОДРЕЂЕНО ВРЕМЕ

Како је Драгољуб Марковић власник фирме Крмиво продукт из Сурчина, захваљујући кумовским везама са председником Владе Републике Србије, Зораном Ђинђићем, успео да увезе рибље брашно. "Ако до петка не сакупите петсто хиљада марака, губите посао" запретио фирмама увозницама помоћник министра пољопривреде Ненад Иванчев. Зашто узорци рибљег брашна, поред домаћих института, морају да се шаљу по уредби министарства, на испитивање у институт у Скопље?

Случај генетски модификоване сојине сачме, која у виду донација сваки час треба да стигне у нашу земљу, и коју би, како је изјавио Савезни министар за пољопривреду, водопривреду и шумарство, Саша Вишошевић било неодомаћински одбити, само је врх леденог брега. На површину полако израђају разне спекулативне радње у вези са увозом сточне хране. С обзиром да је у Србији, због прошлогodiшње велике суше присутан дефицит, није необично да се увози сточна храна.

Увоз дозвољен само привилегованим

Пре извесног времена фирма Крмиво продукт из Сурчина, власништво Драгољуба Марковића, захваљујући кумовским везама са председником Владе Републике Србије Зораном Ђинђићем, када је то осталим увозницима било забрањено, увезла је око 700 тона рибљег брашна сумњивог квалитета из Марока. Заједно са Марковићем, код Савезног министарства за пољопривреду, за добијање дозвола

Необјашњив је начин на који се добијају увозне дозволе и чињеница да се увози сточна храна без икаквог ветеринарско-санитарног надзора. На појединој храни није извршено никакво испитивање здравствене исправности или је то обављено у неовлашћеним ветеринарским институцијама.

Са хиподромске кладонице право у Скупштину

конкурсале су и фирме Контакт импекс и Компонента из Суботице и Ози из Чантавира. Фирме познате у нашој земљи као озбиљни увозници најквалитетнијег чилеанског и перуанског рибљег брашна. Међутим, по критеријумима познатим само Савезном министарству пољопривреде и републичком премијеру, увоз је био дозвољен једино Драгољубу Марковићу и његовој фирми Крмиво продукт. Док су остале фирме чекале дозволу Драгољуб Марковић је, захваљујући монополу на одређено време, увезено брашно из Марока, које би иначе било неконкурентно у трци са перуанским и чилеанским, успео брзо и лако да распрода.

Паре до петка или губите посао, припрегио помоћник министра, Ненад Иванчев

Мирко Кујунџић власник фирме Компонента, који је, огорчен политиком коју води Савезно министарство пољопривреде одлучио да са читавом причом изађе у јавност, каже: „Прво нам је помоћник министра пољопривреде Ненад Иванчев рекао: Нико у Југославију не може да

Драгољуб Марковић је познат по томе што зида велелепни двораци за Зорана Ђинђића у Бановцима и што је поклатио расног коња Чедомиру Јовановићу, шефу посланичке групе ДОС-а.

увози рибље брашно, јер не постоји лабораторија у којој би се вршило испитивање. Затим су од нас тражили да платимо 500 хиљада марака за опремање лабораторије, да би на крају Иванчев и запретио: Ако до петка 5. марта не донесете паре губите посао, читав случај биће предат Дирекцији за робне резерве. Пошто је био у питању хлеб, поједини су били спремни да издвоје паре, док нису чули да је 4. марта, Драгољуб Марковић увезо око 700 тона рибљег брашна."

Институт у Скопљу супервизор квалитета

Да би стишло бурне реакције, и све сачувало од очију јавности, министарство је 23. марта поделило дозволе свима који су конкурсали. Наставља причу Кујунџић и додаје да то није крај њиховим мукама. Од нас је ван

Највећи број штетних материја, које животиње уносе у свој организам, остају краће или дуже у организму и ткивима животиња. Исхраном таквим месом или изнутрицама животиња, човек се контаминира. Неке од тих штетних материја могу довести до акутних болести и карцинома.

сваке логике и здравог разума затражено да узорке шаљемо поред Ветеринарског института у Београду и на институт у Скопљу. Институт у Скопљу, како нам је објашњено, преузео је улогу супервизора. Поред територијалне удаљености, енормних трошкова, то је и деградација наших стручњака. Помало чудна одлука, с обзиром, да Научни институт за ветеринарство из Новог Сада поседује међународни сертификат о уведеном систему квалитета и да је институт одређен као координирајућа референтна лабораторија за испитивање здравствене исправности сточне хране

Дунав идеалан за нелегални увоз сточне хране опасне по здравље људи и животиња

Нажалост, ово није усамљен случај. Афере са увозом сточне хране се настављају. Пре два месеца је без икакве контроле исправности, преко луке Бездан на Дунаву увезено око 3 000 тона кукуруза. Како сазнајемо, кукуруз је завршио у фабрикама сточне хране и скробарама. Стручњаци се слажу да здравље људи и сточног фонда може бити веома угрожено увозом микробиолошки и хемијски загађених сточних хранива.

Пронађи производ који није поскупео - Влада награђује

Крајем прошле године забележен је раст цена од 52 посто, уз годишњу инфлацију од 113 посто. Стручњаци се слажу да ће најављивана инфлација за ову годину од 30 %, бити знатно премашена, можда чак и удвостручена. Из продавница и са зелене пијаце грађани се враћају полупразних цегера. Поскупели су готово сви производи и услуге. Једно од највећих поскупљења претрпео је шећер који је поскупео за чак 302 одсто. Одмах иза њега каска пастеризовано млеко, које је скупље за 245 одсто. Следе уље, месо, брашно итд. Најосновније намирнице хлеб и краткотрајно млеко поскупели су скоро 100 одсто. Векна полубелог хлеба уместо осам кошта петнаест динара. Пасуљ је доступан само они-

ма са дељим новчаником. Трошење електричне енергије (чије је поскупљење према званичној статистици само 100 одсто), купање (кубни метар воде скупљи је за 200 одсто), болест (поједини лекови скупљи су и до 500 %) сматрају се луксузом.

Да вам не би позлило о школовању, гардероби, обући, културном уздизању, другом приликом, јер су и сахране сада постале луксуз. Пошто представници Владе тврде да није све тако црно и да раст цена прати повећање плата, то што је у питању занемарљивих три одсто нико не спомиње, предлажемо да се организује наградна игра: „Пронађи производ и услугу који нису поскупели - Влада награђује. Дobar маркетинг, а ништа не кошта.

Артикли

Шећер
Пастеризовано млеко
Хлеб
Јестиво уље
Тестенине
Брашно
Сиреви
Јаја
Електрична енергија
Вода
Лекови

Поскупљење у процентима

302%
245%
100%
184%
74%
59%
40%-80%
40%
100%+блок тарифе+20% пореза
200%
80%-500%

Захваљујући Влади Србије данас се плаћа порез на све врсте чамаца, па чак и на оне без мотора што, до данас, у свету није забележено

ЗАКОН ПО СТРАНОМ УКУСУ

Кретање међународног капитала у облику извоза капитала, веома познато и примењено у свету, између осталог, подразумева и страна улагања у домаћа предузећа. Да се власницима извоз капитала вишеструко не исплати не би се тако нештедице залагали за његов пласман на страна тржишта.

Страни улагач, немилосрдно поштује и уважава само интерес свог новца без икакве шансе да га дирне економско пропадање једног предузећа или државе. Противно људскости делају нељудски и не тиче их се ни социјална беда коју стварају. Битан је само њихов новац. Пошто је то познато, признато и доказано, законодавни органи свих држава настоје да заштите своју домаћу привреду доношењем одговарајућих прописа. Примера економских и протекционистичких мера има на претек у свету.

Међутим, противно уобичајеној пракси у свету, ДОС-овска Влада под оправдањем да мора да „спашава“ шта се спасити може у Србији, доноси баш онакве законе какве јој траже страни инвеститори. Тиме ће раскућити, разбаштинити и распродати све што може. Новац ће проћердати брзо, а последице такве политике пропасти остаће да трају.

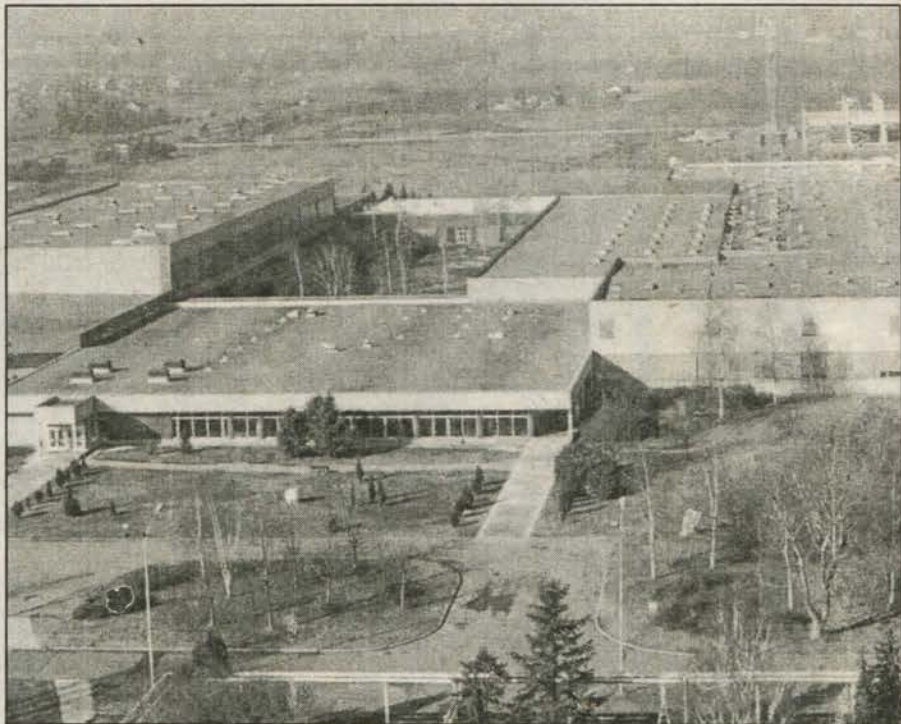
ДОС БЕЗ САВЕСТИ

ДОС-овска власт не осећа грижу савести за овакво понашање. Ла-

комислено и неодговорно обећали су куле и градове и преварили народ. Сада, да би опстали на власти, немају избора па ће завапити да другачије нису могли и осиромашити до уништења потенцијале које имамо доношењем једног дилетантског и национално штетног пакета закона. Матирати економију како по домаћим параметрима тако и по позицији коју би могла, да сада ДОС овако не ради, има на светском тржишту. Под паролом демократских процеса укључивања у свет, страном помоћи уцењена

ДОС-овска власт не пита колико кошта да би продужила још који дан своју владавину. Последице необзирања на стратешке интересе економије осветиће се вишеструко и биће далекосежне. Генерације наших наследника проклињаће „транспарентну демократску владавину“. Протећи ће много година док неко на овом, српском простору заигра тако да успе да добије партију против страног јарма након оваквог отварања темпа игре ДОС-а.

Није тачна теза да не треба дозволити улазак страног новца у на-

Економија у мат позицији

Како доћи до страног капитала?

шу производњу, јер је чињеница да је у овом моменту потребан замајац у виду новог, свежег новца. Само то би требало урадити врло опрезно уз брижно дефинисање услова уласка капитала, пре свега по локацијама, да би се у што мањој мери осетила негативна дејства. Најлакше је продати оно што је најбоље и то испод сваке цене. То може свако. Дobar потез би био продати она предузећа која нису перјанице домаће привреде, на које нису бациле око стране птице грабљивице.

Међутим, ДОС је неспособан за тако нешто, нема ни времена, јер стоји на грани која пуца. Зато доноси законе који ће омогућити да што лакше дође до страног новца па ма колико то било лоше по државу и народ.

А, лоше је много. Србија, учили смо из географије, има изузетан геостратегијски положај, богата је минералима и рудама па чак и ретким племенитим металима, има огромна природна богатства и на свему томе засновану привреду, познату од давнина. Логично би било да једна, домаћинска власт предузме мере, поготову уз толику подршку демократског света, да врати поједине производе барем на оно место на лествици светског тржишта које им је припадало. Па да се

опет по свету вину имена наших разних произвођача. Уместо тога на царинским декларацијама наше државе писаће имена страних фирми, називи наших ће потпуно пасти у заборав, а од благодети које доноси експанзија извоза производа у свет нема ништа. Остаје само, у овом моменту, једна плата и то само за оне који не добију отказ, а биће их.

ПРЕКО 600.000 НЕЗАПОСЛЕНИХ

Прогнозе, и то из ДОС-овске владе, су такве да сами најављују око 600.000 нових незапослених. Додајте овој цифри слободно још, јер она је намерно умањена да би мање уплашила оне које ће погодити-народ. Стварна дејства ових закона изазивају панику. Број радно способног, али незапосленог становништва ће се енормно увећати, а истовремено број оних који ће успети да добију пензију ће се смањити због чувених новина у ДОС-овском радном законодавству. Ови „душебрижници“ су растеретили државу и као да нису одавде, усред овакве немаштине становништва, предвидели да сви који добију отказ у некој фирми која се, на пример,

Приватизација предузећа ставља паре у џеп власника и онога ко му је помогао да постане газда. С обзиром да је реч о великим свотама новца не чуди што се око покушаја или најаве приватизације већ воде битке. Ових дана јавност је упозната са проблемима који прате најављену, али не и потписану приватизацију Беоцинске фабрике цемента и Дуванске индустрије из Ниша. У првом случају, ДОС-овска Влада по ономе што нуди, натура апсолутно неповољног страног улагача, француског „Лафаржа“. Зашто, питамо се? Нишка фабрика дувана је права посластица за страног инвеститора. Она дође као монтажне фабрика јапанских произвођача аутомобила у Европи које су, склапавши своје моделе увезене у деловима, нанеле огромне штете европској аутоиндустрији. По истом узору у Нишу би се правиле стране цигаре, али с обзиром да су произведене на домаћем тржишту, власник не би платио предвиђене акцизе и порезе, а за тај износ не би умањено цену цигара. Ову разлику између цене коштања и тржишне цене ставио би себи, а не држави у џеп. Зашто би ДОС-овска влада подржала овакву приватизацију?

приватизује, немају право да примају помоћ са бироа дуже од две године. Одговор на питање шта би требало да уради неко ко је пред пензијом, а добије отказ да би, под претпоставком да га нико неће поново запослити јер има млађих, ипак дочекао пензију ДОС није дао. Срећно свима оним који су свој животни век провели радећи негде. Дали ћи имати ту срећу да дочекају и тужну ДОС-овску пензију?

БАЛКАНСКА МАФИЈА ОДЛУЧУЈЕ О СВЕМУ:

NACIONAL

ЗОРАН ЂИНЂИЋ, МИЛО ЂУКАНОВИЋ И СТАНКО СУБОТИЋ - ЦАНЕ

СЕНЗАЦИОНАЛНО

У шекстиу који доноси Загребачки "Национал", број 287, од 17. маја 2001. године, под називом "Главни мафијашки бос Балкана", извесни Станко Суботић Цане, данас држављанин Хрватске, којег аутори шекстиа оштравају за бројна убиства и криминалне афере почињене у последњих неколико година, доводи се у директну везу са српским председником Владе Зораном Ђинђићем, Милом Ђукановићем и бившим високим функционерима хрватске власти.

"Национал" тврди да Ђинђић треба да обезбеди монопол над увозом цигарета у Србији фирми БАТ (British-American tobacco), чија би фабрика била изграђена у околини Крагујевца, и чији би се производи ширеирали као домаћа роба, уз огромну провизију, разуме се. Као посредник у овој афери појављује се Суботић, који је до сада водио акције шверцовања цигарета у Србији и Црној Гори.

„Велика Србија” објављује делове шекстиова из „Национала” који су усталисали овдашњу пословно-политичку сцену.

„Станко Суботић Цане, хрватски држављанин и шеф целокупне балканске мафије, тежак 500 милијуна УСД, сурадник је Ђинђића. Ђукановића и убијеног Вјеке Слишка

ШВЕРЦЕРСКИ КАНАЛИ

Колико се зна, Суботићеве шверцерске канали протежу се по цијелом Балкану захваљујући тајној подршци или заштити највиших политичких и полицијских ауторитета у готово свим државама бивше Југославије. У Србији то су донедавно били Јовица Станишић, шеф србијанске Службе државне безбједности, и Милорад Вучелић, некадашњи потпредседник донедавно владајућег СПС-а и некадашњи директор србијанске државне телевизије. Данас је то србијански премијер Зоран Ђинђић који је, како се видјело на фотографији на насловној страници

београдске Политике, на службени пут у Москву путовао приватним Суботићевим авионом. Данас се Суботић хвали да има потпуну Ђинђићеву заштиту. Напокон, Суботић је пословни ортак црногорског председника Мила Ђукановића који најизравније судјелује у дијелењу шверцерске добити. Уз припомоћ црногорске твртке „Миа” која је фиктивно власништво Ђукановићевих школских колега Душка Бана и Жељка Михајловића, те својих off shore компанија на Ципру, „Dulwich” и „Фрема-маркетинг”, Суботић је један од главних добављача цигарета за југославенско црно тржиште из свих творница и свих закутака свијета, укључујући херцеговачку творницу духана у Чапљини и хрватски ТДР. Мило Ђукановић истодобно се скрби за пропусност црногорских граничних пријелаза у оба смјера - за илегални увоз робе коју ваља продати у Црној Гори и Србији и за потајни извоз зара-

Због тог убојства, почињеног 10. травња 1997, Милошевићева полиција расписала је за Суботићем тјералицу почетком 1997. Међутим, како Србија тада није била чланица Интерпола, Суботић је наставио слободно шетати Западом. Та је тјералица била најважнији разлог купње и добивања хрватског држављанства. Тјералица је укинута доласком Ђинђића на власт а сва је документација наводно сакривена.

ђеног новца у ципарске и швицарске банке. Гомиле девиза транспортирају се из Југославије приватним зракопловима, али уз ознаку дипломатске пошлицке. Годишњи приход, како су утврдиле истраге служби неких западних земаља, од продаје цигарета само у Србији износи двије милијарде ДЕМ, од чега добар дио завршава као „опрани” приход на тајним рачунима Мила Ђукановића и Станка Суботића. Према неким процјенама, заједничким ортакчим снагама у последњих пет година Ђукановић и Суботић зарадили су и раздијелили милијарду долара.

МАФИЈАШКА ОРГАНИЗАЦИЈА

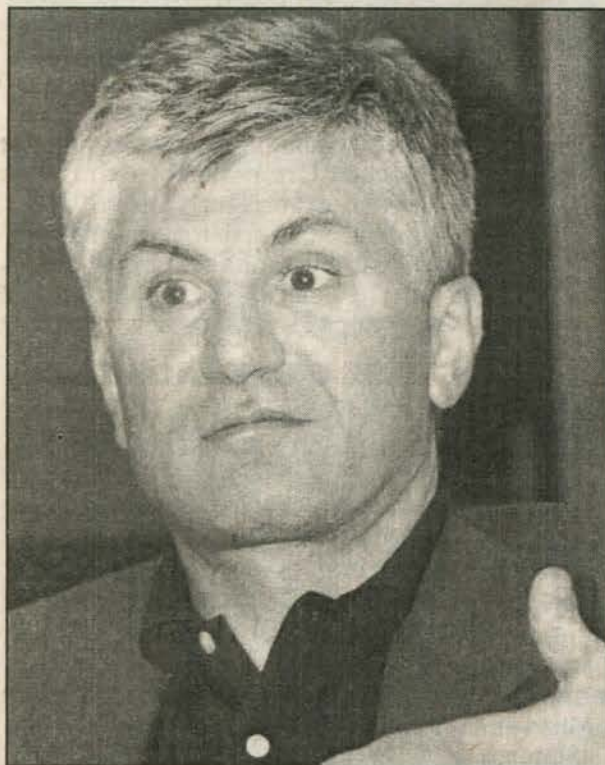
Европским и америчким дипломатима већ је одавно познато да Мило Ђукановић своје предсједничке овласти користи, прије свега, за покривање државно-мафијашке организације коју, дакле,

сервисирају црногорска царина, полиција, правосудје. Америчке власти заинтересирале су се, наводно, за његове финансијске изворе и пословне аранжмане са Станком Суботићем Цанетом 1999, кад је из мале и сиромашне Црне Горе у твртку „Те трон“ пристигла наруџба за луксузну *cessnu citation*, први произведени примјерак тог модела зракоплова. Њена је цијена износила 17,5 милијуна долара; док западноевропски богаташи такав зракоплов отплаћују дугорочним кредитима, Суботић је то обавио једнократном уплатом.

Отада је из Црне Горе стигла још једна истовјетна наруџба, уз истовјетни систем плаћања. У једној од двије „цесне цитатион“ које чине Суботићеву зракопловну флоту, лети данас и црногорски предсједник. За српско-црногорског мафијаша ради шест професионалних пилота. Међу осталима - синови директора Партизана Жарка Зечевића и бившег шефа србијанске Службе државне сигурности Јовице Станишића. Иван Бабић, један од Суботићевих пилота, побјегао је у САД и све испричао ФБИ-у.

СРБИН ИЗ УБА

Станко Суботић Цане рођен је 9. рујна 1959. у србијанском мјесту

Калиновац, опћина Уб. У вријеме распада СФРЈ био је кројач у београдском бутику извјесног Вање Бокана, који је уз текстилну робу с лажним маркицама свјетских познатих модних креатора успут шверцао и цигарете. Попут свих балканских мафијаша, Суботић је почео освајати водеће позиције на београдском црном тржишту у доба хрватско-српског рата и међународних санкција против Југославије. И сам Бокан постао је Цанетова жртва. Убијен је у Атени у листопаду прошле године, али је иза себе оставио поруку да, ако буде убијен, иза тога стоје Суботић и Ђукановић. Отада грчка полиција тражи Станета Суботића и Пају Секулића, Цанетова логистичара из Подгорице. Од 1996. до данас из прихода од шверца цигаретама Станко Суботић финансирао је предизборне кампање и мутне послове црногорске Демократске партије социјалиста која је у почетку, под водством Момира Булатовића, чинила тек испоставу београдске централе СПС-а, странке Слободана Милошевића. Уосталом, и Ђукановић, тада најближи Булатовићев сурадник, још је заговарао чврсти српско-црногорски унитаризам. Из истога времена потјечу Суботићеви злочиначки ортаклаци с Јовицом Станишићем, шефом Милошевићеве тајне полиције, која се бавила углавном физичком елиминацијом његових политичких противника и пословне конкуренције. Но, отуда и Суботићево и Ђукановићево партнерство с Милорадом Вучелићем, једно вријеме главним Милошевићевим манипулатором и медијским прева-рантом...

КРИЈУМЧАРСКА ЗЕМЉА

Учинак се показао врло занимљивим: точно по мјери „духанског цара“ и црногорског предсједника, тај дио југославенске границе преображен је у неслабјену бесцаринску зону за сваку врсту кријумчарене робе из свих сусједних земаља. Дакако да су најмоћнији међу њима, заштићени државним институцијама, преузели најпрофитабилнији бизнис. У Југославији, то су управо цигарете. Будући да су тим политичким заокретом Мила Ђукановића његови београдски заштитници, на челу с Милорадом Вучелићем, постали сувишни и непотребни, напрасно су прекинуте све пословне везе с њима. За опомену тек је испаљен рафал у Вучелићев аутомобил у Будви, док остали конкуренти нису тако јефтино прошли. Примјерице, Горан Жугић, савјетник за националну сигурност у Ђукановићеву кабинету који је био врло неугодан свједок о Ђукановићеву и Суботићеву друштву са Светог Стефана и тајним рачунима на Ципру, камо им је особно преносио новац. Поуздано се зна да је Жугић прије смрти доставио доста документације о Ђукановићевој и Суботићевој пословној сарадњи једној западној обавјештајној служби. Жугића је елиминирао Дарко Распоповић Бели, шеф антитерористичке управе држав-

не сигурности Црне Горе. Но у сијечњу ове године и сам је Распоповић ликвидан у средишту Подгорице пред многобројним престрављеним пролазницима. Убојица је остао непознат, „помео га ветар“, како наводно воли рећи српско-црногорски мафијаш док свога ортака Милу Ђукановића извјешћује о добро обављеној задаћи.

СЕРИЈА ОРГАНИЗИРАНИХ УБОЈСТАВА

Упућенији припадници београдског подземља, који су се и сами због налета Суботићевих ескадрона смрти склонили из СР Југославије, посебно су престрављени убојством Радована Стојићића Баје, некадашњег доминистра МУП-а Србије и заповједника специјалних постројби српске полиције у Босни и Славонији. Због тог убојства, почињеног 10. травња 1997. Милошевићева полиција расписала је за Суботићем тјералицу почетком 1997. Међутим, како Србија тада није била чланица Интерпола, Суботић је наставио слободно шетати Западом. Та је тјералица била најважнији разлог купње и добивања хрватског држављанства. Тјералица је укинута доласком Ђинђића на власт а сва је документација наводно сакривена. Суботић је наводно у сијечњу 2000. године убио и највећег војвођанског мафијаша, Бранислава Лаиновића Дугог из Новог Сада, те 1998. Јусуфа Јусу Булића, власника клуба „Железник“. Но изгледа да је „превршио мјеру“ убојством Милана Ђорђевића званог Бомбона, Арканова кума и насљедника, те Милана Рајковића Миланчета, који је оставио писани доказ служби за коју је радио, да је данима праћен у „аудију А6“, од два човјека које никада није познавао и Баје Секулића. Суботићеве десне руке за послове у Црној Гори. Хрватска полиција домогла се података да је главни егзекутор у Суботићеву клану Милан Миловановић Мргуд из Винковаца, тражен у Хрватској због ратног злочина. Њега тешко терети Срећко Кестнер, бивши Суботићев партнер, у изјави даној аустријској полицији. Према Кестнерову све-

дочанству, Миловановић прима мјесечну плаћу од 50.000 долара а задатак му је елиминација Суботићевих противника. Кестнер је добио хрватске документе истога дана кад и Суботић. Остајући за тренутак без властите државе, Суботићева мафијашка организација очито се замаскирала хрватским документима, можда чак хрватским тврткама и хрватским „братским“ ганговима. Зато нема никакве сумње да је српски „духански цар“ са статусом пуноправног хрватског држављанина присутан у Хрватској, не само као спонзор загревачког цет сета, него и као актер домаћег криминалног миљеа.

Овога тренутка неколико највећих обавјештајних служби на свијету ради паралелну истрагу о хрватском држављанину Станку Суботићу Цанету, еуропском краљу шверца цигарета, који је према процјенама стручњака тежак више од 500 милијуна долара и тиме је дефинитивно најбогатији хрватски држављанин. Како Национал дознаје, и хрватска полиција проводи истрагу о Станку Суботићу, рођеном 9. рујна 1959. у Убу у Србији, код Ваљева, који у хрватској путовници има загревачку адресу Палмотићева 82. Колико је далеко истрага стигла, нисмо успјели дознати, но по активностима замијећенима у МУП-у нисмо сигурни да ондје влада велико занимање за Суботића. Једино што је Национал дознао је то да домаћи полицајци нису успјели открити чак ни то како је Суботић добио хрватску путовницу, иако је министар Лучин рекао да ју је добио на препоруку генерала Љубе Ђесића Ројца.

ПОГРЕШНА ПРОЦЈЕНА

Милу Ђукановићу неће бити лако у сљедећих шест мјесеци. Досад смо пронашли око 130 милијуна ДЕМ на иноземним рачунима који су изравно или посредно везани уз његово име. Извор новца су послови везани уз Станка Суботића, држављанина Републике Хрватске, пријављеног на адреси у Загребу, Палмотићева улица 82. Установљена је и веза између Станка Суботића и Зорана Ђинђића, која се посебно интензивирала откако је срушен Милошевић а Ђинђић постао премијер.

Колико је нама познато, њих двојица интензивно раде на пројекту изградње огромне творнице цигарета у Крагујевцу. Као партнер Суботићу појављује се и мултинационална компанија British American Tobacco. Ђинђић је задужен за политичку потпору цијелом пројекту. У цијелој тој причи зачуђује нас понашање хрватских власти, у првом реду Министарства финансија, које се досад није запитало гдје, кому и колико хрватски гра-

Ђинђић је политички покровитељ Суботићевих полова у Србији. Будући да је прикупио страшно пуно прљавога новца, Суботићу је хитно потребна праоница у којој би тако стечен новац био „опран“ и добио законску подлогу.

ђанин Станко Суботић плаћа порез.“ То су ријечи једног врло утједнајног страног дипломата, изречене у недељу, 20. свибња 2001, националову новинару. Тај представник једне од водећих свјетских сила потврдио је да према њиховим сазнањима, чланак објављен у прошлом броју Национала у потпуности одговара истини, те да смо једино погријешили у процјени богатства. Према њиховим сазнањима, Станко Суботић Цане, главни мафијашки бос Балкана, има много више од 500 милијуна долара, колико је написао Национал. Такођер нам је у Washingtonu један високо позициониран дужносник Стејт Департамента сликовито рекао: „Пустили смо Ђукановића да направи пет милијуна долара, а он хоће неколико стотина. Па нека он онда финансира прорачун Црне Горе а не САД.“

ВЕЗЕ С ЂУКАНОВИЋЕМ

За разлику од Ђинђића и Ђукановића, Суботић ипак већину наведених чињеница из Национала не пориче него, напротив, појашњава. При томе је увријеђен јер каже нпр. да је купио авион „cesna citation“, али да га је платио 18 милијуна долара а не 17,5 као што је то написао Национал. Такођер потврђује Националове наводе да је Ђукановићевој влади купио два авиона вриједна око 30 милијуна

долара, али да ће му тај бескаматни кредит" вратити црногорска држава. Дакле, сва три зракоплова, један за себе и два за Ђукановићеву владу, купио је у кешу, што све заједно износи око 45 милијуна долара или 90 милијуна ДЕМ. Мало тко, осим људи као што су шеик од Брунеја или неки од баснословно богатих арапских принчева, може на тај начин купити три авиона. Но све то заједно само је дјелић онога што је истраживање Национала открило о пословима и везама најтајновитијег и најбогатијег грађанина Хрватске, Станка Суботића Цанета из Палмотићеве 82. О његовим врло чврстим везама с Милом Ђукановићем, како

тове. И док обични народ једва саставља крај с крајем, јер су уобичајене плаће у Црној Гори око 200 ДЕМ, њихов предсједник само је у задње двије године добио сатове вриједне око 1,5 милијуна ДЕМ. Ако се пажљивије погледају фотографије и тв снимке црногорског предсједника, на његовој руци се могу видјети Brequet Minut Repetition (360.000 ДЕМ), Brequet Tourbillon (480.000 ДЕМ), IWC Grand Complication (Schauffhausen) (450.000 ДЕМ) и Franck Muller (50000 ДЕМ). У каквој раскоши живи црногорски предсједник, свједочи и проширење његова животног простора у Подгорици на 400 четворних метара које је опре-

600.000 ДЕМ. „Code“ је према здруженим налазима швицарских и талијанских истражитеља филтер за прање новаца и корумпирање оних политичара у регији бивше Југославије који су Суботићу потребни. Осим споменутог подuzeћа „Code Limited“, регистраног у Вадузу, Суботић и Ђукановић послују с још два подuzeћа. Оба су смјештена на Ципру, банкарској и пословној оази свих бизнисмена из СР Југославије. Преко подuzeћа Dulwich Enterprise Limited ишла је главнина трговине цигаретама. Твртка је смјештена у улици Константинос Папарегоуполу 3 у пословној згради Friemia House, а број уреда је 202. И друга за-

Авион Станка Суботића Цанета којим је Зоран Ђинђић путовао у Москву.

Национал дознаје из добро обавијештених извора, свједочи и 300 сати телефонског разговора које је једна страна обавијештајна служба снимала у задње двије године. Ђукановићев број који је сниман био је 00381 69 011 495 а Суботићев 0041 79 471 8419. Страна служба често је знала снимити и телефон Ђукановићеве супруге Лидије чији је број 00381 69 011 292. Једно вријеме снимани су и њихови сателитски разговори.

Осим што је Суботић био и те како издашан према своме пријатељу и партнеру Ђукановићу кад су у питању били тулуми и сама расподјела „плијена“, бринуо се и о његовој имици „шминкера“. Суботић зна да Ђукановић обожава најквалитетнија и најскупоцјенија са-

мио скупоцјеним талијанским намјештајем. Рачун за намјештај и опремање стана премашује 1,5 милион ДЕМ и још више боде очи фактура од 350.000 ДЕМ за блиндиране прозоре у стану колико је, како је у утврдила талијанска финансијска полиција, платило Суботићево подuzeће Codex Limited с рачуна број 0122337 у Bank in Liechtenstein AG, Herrengasse 12 и Vaduzu.

БАНКА У ЛИМАСОЛУ

С тог рачуна Суботић је за Ђукановићеву владу платио многобројне рачуне, па и два блиндирана аутомобила „ауди С8“ и два блиндирана „мерцедеса“ С класе (геншер), сваки вриједан по

једничка твртка, Wellesley Limited, смјештена је на истој адреси и у истој уреду као и Dulwich. Обје твртке имају заједничку банку Bank of Cyprus Limited, с тим да је број банковног рачуна Dulwicha 0385-41-058637 06 а Wellesleya 0385-41-058599-06. Банка је смјештена у главном граду Ципра Лимасолу у Offshore Business Центру. Уз ту банку, Суботић такођер користи и ципарску Араб банк, такођер смјештену у Лимасолу. Све послове Суботићу и Ђукановићу на Ципру води Никола Милошевић (31 година, такођер хрватски држављанин), Цанетов братић, а главни мешетар“ за све Суботићеве и Ђукановићеве банковне операције налази се у Лондону и име му је Небојша Катић. Катић је

бивши службеник „државне безбедности“ Србије, што наводи на помисao да је Суботић од службе која га је створила преузео комплетну мрежу сурадника по свијету. За то има захвалити своје консиљеру Јовици Станишићу, недодрљивом шефу државне сигурности Србије у вријеме Милошевићевих освајања Хрватске, Босне и Косова.

БАСНОСЛОВНА АПАНАЖА

У демантију који Славко Суботић шаље Националу, тврди да подузеће „Миа“ (названо по имену кћери) није у власништву Ђукановићевих пријатеља Душка Бана и Жељка Михајловића. Можда они нису власници, но чудно је да су као обични намјештеници у твртки „Миа“ стекли велика богатства – сваки по 23 милијуна ДЕМ које држе у City bank у Цириху и Credit Suisse у Лугану. Док није отишао у мировину, иметком им је управљао извјесни хер Хуберт. Према изворима које су скупиле службе западних земаља, уз Милу Ђукановића корист од Суботићева новца имао је и Ђукановићев ДПС, којем је наводно од 1995. до данас исплаћено 50 милијуна ДЕМ. Ту је тврдњу износио у информативном разговору са швајцарским и аустријским властима и Срећко Кестнер, дојучерашњи партнер Станка Суботића Цанета. На Суботићеву платном списку, према тим изворима, налази се и предсједник црногорског парламента Светозар Маровић, који је такођер љубитељ скупих сатова а мјесечна му је апанажа 100.000 ДЕМ. То му је награда за немијешање и престанак гурања у посао власти тог пулена Бране Ђупића из Херцег Новог.

Дознајемо да је Маровић од Суботића добио и стан у најбољој четврти Париза. Како се демантијем јавио и Зоран Ђинђић, вриједи у неколико реченица поближе описати и његове везе с хрватским грађанином Станком Суботићем Цанетом. Као што смо написали на почетку овог чланка, Ђинђић је политички покровитељ Суботићевих послова у Србији. Будући да је прикупио страшно пуно прљавога новца, Суботићу је хитно потребна праоница у којој би тако стечен новац био „опран“ и добио законску подлогу.

ДУХАНСКА ИНДУСТРИЈА

Суботићева компанија била је највећи купац цигарета без таксених маркица British American Tobacco (БАТ), другог по величини произвођача цигарета на свијету. БАТ је произвођач познатих марки цигарета као што су Lucky Strike, Dunhill, Rothmans, Lord, HB, Cartier, Pall Mall. Суботић је дошао на идеју како се најлакше претворити у угледног бизнисмена ако има властиту творницу цигарета. У договору с Рулеом, замјеником директора БАТ-а из Zuuga у Швајцарској, те уз помоћ њихова директора Симона у Београду, потписан је уговор о градњи најмодерније творнице цигарета на Балкану у близини Крагујевца у којем влада велика незапосленост. У чему је Ђинђићева улога? Према тврдњама добро упућених људи, врло блиских самоме Суботићеву штабу, целокупна инвестиција градње творнице стајат ће 150 милијуна ДЕМ. Наводно ће пола новца уложит Суботића пола БАТ. Како би могао брзо вратити ту инвестицију, Суботић је преко актуалне српске власти у јавности морао створити увјерење како и он и БАТ чине велику услугу незапосленом српском народу. Но народ не зна да је склопљен аранжман по којем ни БАТ ни Суботића та творница неће коштати ни марку. Према Ђинђићеву приједлогу, Скупштина се спрема изгласати нови закон, према којем би у сљедеће двије године свим компанијама осим БАТ-у, а то наравно због Суботића, било отежано или забрањено извозити цигарете у Србију. БАТ-ове цигарете произведене у западној Еуроци биле би третиране као домаћи, српски производ, ослобођен плаћања било каквих царина и пореза. За вријеме двогодишњег монопола БАТ-а и Суботића они би остварили 150 милијуна ДЕМ профита, што је свим довољно да до краја покрију трошкове изградње творнице. Целокупна операција градње творнице, односно прања Суботићева новца, изводи се преко твртке „D Trade“ у власништву Суботићеве твртке Dulwich Limited, чије је сједиште на Ципру. За такву операцију која би избацила не само преостале стране произвођаче цигарета него и српске произ-

вођаче као што су творнице духана у Нишу и Врању, политичку платформу мора дати Зоран Ђинђић, којег је Суботић досад и те како задужио. Највише од страних произвођача страдали би Philip Morris и Творница духана Ровињ, којем се, наводно, због потешкоћа око Творнице духана Задар, БАТ жели осветити на тај начин. Након објављивања чланка у Националу прошлога тједна, Ђинђић је, осјетивши опасност, хитно замрзнуо све послове око нове творнице. Истодобно се и БАТ дигао на ноге, схвативши да му у питање долазе витални интереси и да можда Суботић ипак није особа с којом они дуготрајно могу бити тијесно повезани партнери у тој регији. За понедељак, 21. свибња, заказали су Суботићу хитан састанак, али не у Београду, како је он хтио, него у Будимпешти, на неутралном терену. Ако се оствари план градње творнице, све ће карике у ланцу бити задовољне. БАТ ће добити монопол на тржишту и остваривати 40 милијуна ДЕМ мјесечно промета. Станко Суботић ће легализирати свој прљави новац а Ђинђић ће добити утјецајне и богате пријатеље, који ће му увијек моћи помоћи приликом политичког напредовања и финансирања кампањи. Наши извори у Београду потврђују да је Ђинђић управо због тог посла исконструирао „сексгејт“ у случају Вука Обрадовића, те га смијенио с мјеста потпредсједника владе управо због тога што је Обрадовић „нањушио“ Станка Суботића.

Епилог

**Бајо Секулић, по наводи –
ма загребачког „Национала“
десна рука Станка Суботића
Цанета, убијен је у Будви 30.
маја ове године, са 24 хица,
испаљена у његово возило.**

У ЗАГРЉАЈУ НАТО ЗЛОЧИНАЦА

По налозима са Запада, лидери ДОС-а одлучили да СРЈ угурају у „Партнерство за мир“ и ВЈ ставе на тацну НАТО-у. Партнере НАТО-а очекује стационарање атомског оружја на њиховој територији.

После састанка са челницима НАТО-а крајем прошлог месеца у Бриселу, потпредседник Републичке владе и шеф Координационог тима Савезне и Републичке владе за решавање кризе на југу Србије, Небојша Човић, признао је по повратку у Београд да је у седишту Северноатлантског савеза било речи и о уласку наше земље у НАТО програм „Партнерство за мир“.

На своју руку, што је иначе карактеристика његовог рада, без јасних ставова и инструкција највиших државних органа о овом проблему. Човић је водећим представницима НАТО алијансе пренео наводно расположење грађана, као и позитивне оцене Министарства одбране и Генералштаба ВЈ о прикључењу овом програму, покренутом 1994. године од Кооперационог савета НАТО-а.

Већ имамо претфазу у сарадњи са представницима НАТО, која се огледа кроз сарадњу наше војске и полиције са Кфором. Ако смо мудри и ако смо за интеграционе процесе, морамо се из све снаге трудити да уђемо у „Партнерство за мир“, као и у Европску унију и друге међународне организације – изјавио је Човић након посете Бриселу.

Павковићев салто

Осим Небојше Човића, аспирације за улазак у Евроатлантски савез за партнерство „Партнерство за мир“ испољио је и начелник ГШ ВЈ генерал-пуковник Небојша Павковић, официр који је од некадашњег подупирача СПС-а и ЈУЛ-а напрасно постао ватрени присталица ДОС-а и заговорник политике новог режима.

У разговору за један амерички часопис за војна питања, како су пренели домаћи медији, он је рекао да ће СРЈ врло брзо затражити пријем у „Партнерство за мир“, с тим што ће наш крајњи циљ бити, саобразно сврси овог програма, безрезервно приступање НАТО-у, савезу основаном 4. 4. 1949. године у Вашингтону.

Образлажући своју замисао, Павковић је гурнуо под тепих недавно непријатељство и злочиначку агресију на нашу земљу, нагласивши да се сада ситуација променила и код нас и на Западу, иако је, како је сам навео, само у сукобима на Косову страдало 476 југословенских војника.

Анализи овог проблема пажњу су посветили и ГШ ВЈ и Институт за ратне вештине, организујући пре извесног времена стручни скуп под називом „Партнерство за мир и СР Југославија“. После тог научног скупа одштампан је и зборник радова из кога се може видети какве су оцене изречене о нашем евентуалном приступању помунутом војном програму.

Поводом иницијативе за улазак у „Партнерство за мир“, крајем марта је у Геополитици своје мишљење дао и пензионисани генерал-потпуковник Радован Радиновић, бивши професор Стратегије на Школи националне одбране. Радиновић је рекао да лично није против уласка

у ту организацију, али да му смета „једна трка, стампедо да јој се приступи што пре“.

Као боље решење, он је предложио партиципације СРЈ у неком балканском систему безбедности, где би наша земља била један од најзначајнијих војних фактора у региону.

Ширење на исток

У недостатку шире расправе о овом сложеном питању и мноштва аматерских оцена (пример Горана Весића и Зорана Лутовца у емисији „Дискусија“ на ТВ „Кошава“), позвали бисмо се на студију немачког пацифисте Улија Кремера „Нови НАТО, нови ратови“, аутора који није баш у свему објективно сагледао неке наше поступке.

Али, без обзира на то, Кремер педантно објашњава садашњу улогу и намере НАТО-а, организације која после рушења Берлинског зида и распада СССР-а представља несумњиво једину преосталу суперсилу у свету.

У том смислу, он о „Партнерству за мир“ говори као о идеји САД да кроз активно учешће земаља средње и источне Европе у њему омогуће НАТО-у „еволуционарно“ ширење на исток.

Оно што се не сме испустити из вида јесте да су земље које имају намеру да кроз овај програм приступе НАТО-у принуђене да се, како каже Кремер, финансијски жртвују не би ли своје армије опремиле према НАТО стандардима и производним програмима америчких концерна, ако је реч о модернизацији ваздушних снага на пример.

Поред тога, кандидати за пријем у ове организације морају рачунати и са стационарањем атомског оружја на својој територији и свим последицама које се на том пољу могу појавити.

Када се томе дода да ће одступање САД од Антибалистичког ракетног споразума из 1972. године са Русима и изградња америчког штита противракетне одбране сигурно довести до нове трке у наоружању и угрожавања глобалне безбедности, сасвим је јасно да са оваквим иницијативама не би требало тако несмотрено истрчавати на спољнополитичком плану.

Посебно због тога што нам такви „партнери“ дугују ратну одштету и што их пре или касније чека одговорност за почињене злочине.

Али дезертери и колаборанти, наравно, такав дискурс не могу разумети.

Добрица Гајић

ЗАШТО БАТИЋ И ЂИНЋИЋ РУШЕ ОБРАДОВИЋА?

Владан Батић, републички министар правде, и Зоран Ђинђић, премијер Владе Републике Србије, главни су људи Милана Панића у ДОС-у, сазнајемо из извора блиских врху ДС.

Потврда колегијума Владе да је држава већински власник Галенике није смирила ситуацију, јер Влада није предузела ништа да узме учешће у управљању предузећем. ДОС то и не намерава да уради јер за Галени-

Слободан Томић је иначе адвокат из Београда који, иако је именован за члана привременог органа управљања, ни до данас није престао да врши своју адвокатску функцију што је супротно Закону о адвокатури.

ЗАШТО ВЛАДА ИЗБЕГАВА ДА ИМЕНУЈЕ СВОГ ПРЕДСТАВНИКА У ПРИВРЕМЕНИ ОРГАН УПРАВЉАЊА

Синдикат Галенике, од упада узурпаторског руководства 10. октобра, инсистира да Влада постави свог члана али они ни до данас то нису урадили, иако је 23. априла колегијум Владе потврдио упис у судски регистр односно потврдио да је држава већински власник и најавио да ће поставити свог члана који ће бити председник у привременом органу управљања.

Владан Батић је објаснио да би председник кога би именovala Влада требало да доноси одлуке заједно са потпредседником који би заступао Панићев ICN.

ГАЛЕНИКА НА УДАРУ

ку има друге планове, да фабрику, чији је легални већински власник држава, по сваку цену преда у Панићеве руке, тврди наш извор.

Једини начин да то ураде је да нелегално спроведу поступак ликвидације. То би било равно криминалу, јер нема никаквог законског основа за њено спровођење.

Највећа препрека да се све то изведе, без великог таласања јавности био је Вук Обрадовић који је дошао до доказа који потврђују да Панић није већински власник Галенике, јер није испунио своје обавезе из Уговора о оснивању. Обрадовић је сакупио и документацију о малверзацијама и отимачини Милана Панића у Галеници.

Вука Обрадовића је, дакле, требало ућуткати и склонити и зато су Ђинђић и Батић кренули са реализацијом своје прљаве игре.

У ГАЛЕНИЦИ САМО ПАНИЋЕВИ ЉУДИ, СВИ ОСТАЛИ ПРОТЕРАНИ

Од када су представници ICN-а, односно Панићеви људи уз помоћ нове ДОС-ове власти, на челу са Батићем и са наоружаним обезбеђењем отели, 10. октобра 2000. године, управну зграду Галенике и натерали генералног директора и председника Управног одбора да напусте фабрику, позивајући се на фалсификовану и нелегалну одлуку наводне Скупштине акционара Галенике, у Галеници се спроводи „чишћење“ свих који нису лојални белосветском преваранту Панићу и запошљавање његових људи, који су предузеће напустили заједно са њим када је, фебруара 1999. године, Галеника враћена правом власнику тј. држави.

Привредни суд у Београду је апсолутно под утицајем ДОС-а и његова функција је да легализује ДОС-ов криминал. Главне потезе вуку Владан Батић и Зоран Ђинђић које Милан Панић држи на платном списку још из времена Савеза за промене.

По налогу ДОС-а Привредни суд у Београду је покренуо у Галеници претходни поступак за оцену да ли постоје услови за ликвидацију. Ликвидационо веће је именovalo привременог органа управљања и одредило Слободана Томића као представника Привредног суда и Небојшу Пешића као представника ICN-а за његове чланове.

Поставља се питање зашто би одлуке заједно доносили и представник Владе и представник ICN када је Влада потврдила да је држава већински власник.

Међународна арбитража, за чије одлуке Панић тврди да ће их поштовати, а тако је регулисано и Уговором о оснивању, такође је потврдила да је држава већински власник Галенике, а да Панић није унео онолико капитала колико се обавезао.

Очигледно је да ДОС-ова Влада уопште не намерава да именује свог представника у привременом органу управљања јер им је циљ да Галенику предају Панићу.

Панићево и Батићево обезбеђење против радника

Плате само за послушнике - осталима ништа

До сада је преко 600 људи који су на било који начин били повезани са синдикатом, који покушава да врати Галенику на управљање правом власнику, склоњено из предузећа односно добило плаћено одсуство.

За то време, 411 Панићевих људи је запослено. Они су примљени у стални радни однос у време када је покренут поступак за оцену да ли има основа за ликвидацију, што је невероватно.

Тако су у договору са Привредним судом почишћени сви који су сметали и сада се у предузећу којим управља Панићев ICN налази 411 његових људи и још само стотинак оних које још нису успели да избаце.

Панић је својим људима поделио девизне плате и тада су радници ступили у штрајк. Захтевали су да плата буде на нивоу минималне цене рада, да им буде исплаћен регрес од прошле године и нивелацију, односно да се смањи распон у платама јер Панићево руководство добија енормне плате.

Наравно, нивелацију нису прихватили и штрајк је настављен. ДОС и Панић су очекивали да ће штрајк да се расламса и планирали су да га сасеку и све штрајкаче растерају. Поштрили су обезбеђење, донели су са аеродрома оружје, детекторе... Међутим, радници нису следили тај сценарио. Онда је 25 људи (сви из штрајкачког одбора и председници синдиката), 14. маја суспендовано без икаквог разлога, само зато што је покренуто питање огромних плата Панићевог руководства. На тај начин је штрајк угушен.

Представници синдиката су покушали да разговарају са надлежнима у Привредном суду али тамо су се понашали као да је ликвидација у току и да радници немају никаквих права.

У ГАЛЕНИЦИ СЕ ПОКРЕЋЕ ПОСТУПАК ЗА ЛИКВИДАЦИЈУ?

Кључно питање је зашто претходни поступак за оцену да ли постоје услови за ликвидацију у Галеници није обустављен. Такав поступак су лучисти покренули у многим предузећима да би на тај начин легализовали кризне штабове. У свим предузећима тај поступак је трајао до 60 дана и обустављен је, једино то није урађено у Галеници. Зашто, осим ако то није карта на коју играју Батић, Ђинђић и Панић.

Њихови досадашњи потези показују да они намеравају да спроведу поступак ликвидације иако за то нема никаквог законског основа.

То је једини начин на који Ђинђић и Батић могу Галенику да предају Панићу. Када се спроведе ликвидација онда је неважно каква је одлука Међународне арбитраже и неважан је садашњи, важећи упис у судски регистар који утврђује структуру капитала по којој је држава већински власник.

Поступак ликвидације подразумева да се имовина подели међу власницима и тада се ствара практично нова ситуација, односно полази се од нуле. Милан Панић и Влада онда могу да оснују ново предузеће а ДОС ће у том случају изаћи у сусрет Панићу и омогућити му да он поново буде већински власник.

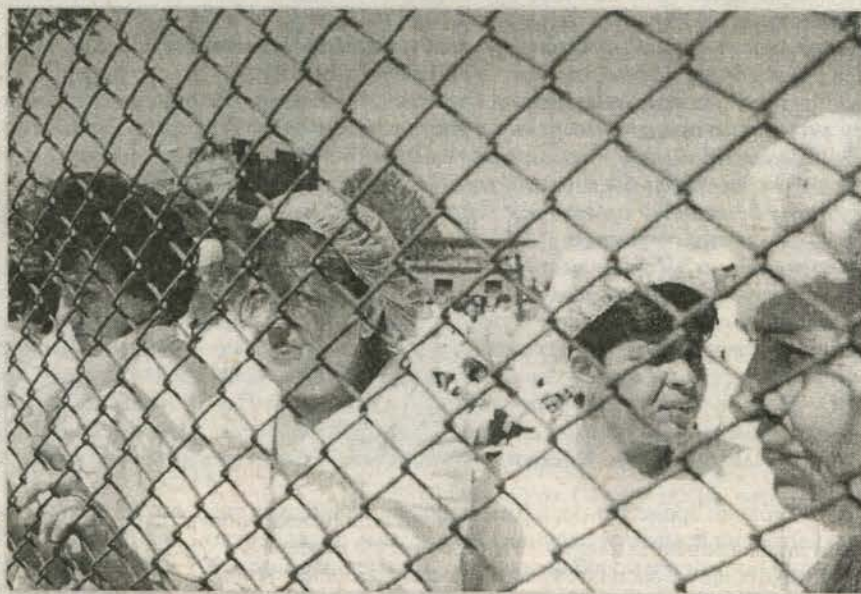
Друга могућност је да се спроведе тзв. радна ликвидација што је мера за оживљавање предузећа. У том случају може да се донесе одлука да се отпусти нпр. 1000 радника, ако се наводно процени да би то било добро за предузеће. Тим потезом могли би да се отпусте сви чланови синдиката или било ко, ко смета Панићу и ДОС-у у њиховом криминалу.

ДОС ПУЦА НА ГАЛЕНИЦИ

Највећа сметња Панићу и ДОС-у у остваривању њихове намере је Вук Обрадовић. Обрадовићева Комисија за испитивање злоупотребе у области привреде и финансијског пословања испитивањем документације потврдила је да је држава већински власник Галенике и дошла је до необоривих доказа о Панићевим малверзацијама којима је оштетио Галенику.

Од када је Вук Обрадовић почео да ради на случају Галеника односи између Батића и њега су се затегли.

Батић и Ђинђић су тражили начин да дискредитују Вука Обрадовића и да му у јавности пољуљају углед, пре него што обелодани документацију о Галеници. Требало је учинити све да јавност не схвати озбиљно Вука Обрадовића.

Да ли ће и они завршити на улици

Тако су Батић и Ђинђић смислили прљаву игру у којој би Вука Обрадовића представили као сексуалног манијака, тврди наш извор.

Судбина Галенике је неизвесна, али ако Батић, Ђинђић и Панић остваре своју замисао, катастрофалне последице ће бити много веће од губљења вредне фабрике и од трагичне судбине радника који ће завршити на улици.

Последице ће бити много веће зато што ће то бити тек почетак, зато што ће Галеника постати модел за распродају осталих друштвених и државних фирми.

Елена Божић-Талијан

ОПТУЖНИЦЕ САМО ЗА СРБЕ

Некадашња омиљена усташка крилатица, "Све Србе на врбе", захваљујући савременим колонизаторима света и њиховој лукавости, промењена је, а у пракси, зашто отворено не рећи, успешно примењена, и гласи: "Србе на Србе". У општој америчко-светској хајци на све српско, као и увек, предњаче домаћи издајници, који су данас, а захваљујући "багер" револуцији, и вешто примењеној манипулацији "замена теза", а над измученим српским народом, уз помпезна обећања да Американци просто, једва чекају да нам помогну и пошаљу милионе и милионе долара, само ако сменимо Милошевића, постали власт. ДОСовски челници, наследници Брозовог једноумља, а добри амерички послушници, чине све што је у њиховој моћи, како би што лојалније и спретније потпомогли, брже и уапешније српско истребљење, и тако испунили највећу америчку жељу. У лову на "српске вештице", које, заправо, нису ништа друго до осведочене српске патриоте, ДОСовака власт има свесрдну помоћ Хашког трибунала и његовог првог ловца "питбул-теријера" Карле дел Понте, која се као грешка мајке природе, још увек нада да ће је неко озбиљно схватити као жену и даму, којој су гламур и "шик изглед" урођени и саставни део личности. Циници би вероватно у помоћ позвали Фројда, а ми ћемо се задовољити, само констатацијом, како смо, нажалост, још увек, у наметнутој "зони сумрака", али и чињеницом да су Срби непредвидиви. Зато је вжно нагласити да ако се ускоро не пробудимо из овог мрачног "ДОСовског стања", и ако се наша непредвидивост не појави у свом пуном и познатом замаху, Карла дел Понте ће и даље безглаво јурцати светом, говећи разноразне бесмислице и сасвим сигурно, за Хаг ће и даље ловити само Србе, јер за остале осведочене ратне злочинце; Американце, Хрвате, муслимане и Шиптаре, међународна заједница нема доказе!?

У мрачно време Броза, а што и није више никаква тајна, централни комитети одлучивали су о томе да ли је неко морално-политички подобан, или није. Тако је било некад, а данас је још горе, па није згорег напоменути, на константној клацкалицы жеља и прохтева светских моћника, што другим речима значи, брдо празних обећања српском народу, само да испуне још овај захтев међународне заједнице, па овај, па овај и тако у недоглед, јер америчких жеља је много.

Дакле, све што, евентуално, петооктобарска победничка власт самостално одлучи, а да случајно није по вољи и већ учртаном америчком плану и шаблону, то не важи и међународна заједница се одмах оглашава са јасним и претећим критикама у које су умотане и добро упаковане и пацке новој „демократској“ власти. Зато, и поред громогласно најављиваних и обећаних позитивних промена, а које, ваљда, по природи ствари, подразумевају и бољи живот, виши стандард, повећан степен запослености, обрачун са криминалом

и све што иде у том пакету који се једноставно зове: нормалан живот, а због чега је српски народ и гласао за ДОС, данашња власт предвођена Ђинђићем, Батићем, Човићем и Михајловићем тапка у месту. Од обећаних позитивних промена и америчких долара нема ништа, а све је јасније, неће их ни бити.

Некад су политички неподобни Срби пунили Голи оток, са кога су, уз мало среће, и могли да се врате својим породицама. Међутим, данашњи осавремењени Голи оток, а који је опет, наравно, намењен Србима, много је опаснији и зове се кратко и једноставно: Хашки трибунал и из њега нема повратка! Дакле, Хашки трибунал има покровитељску подршку међународне заједнице, која је, у ствари, његов изумитељ, и намењен је искључиво „непослушним“ Србима, који се не уклапају у наметнути савремени глобалистички систем вредовања, на коме инсистира најпризнатији светски жандарм, Америка.

Дакле, Хашки трибунал је међународно правно тело, које се бави „непослушним“ Србима, оним кривим Србима, који су се дрзнули да бране своје домове од крвољачних уста-ша, муслиманске чача, или разумане терористичких шиптарских хорди. У крајњем случају, Хашки трибунал одлучује и о судбини оних

Срба, који су се пре извесног времена бранили од „хуманитарних“ америчких бомби, у акцији бомбардовања српског народа, која је стиче назива „Милосрдни анђео“!

Могу ли Срби да буду толико наивни и лаковерни па, да поверују у правичност и праведност Хашког трибунала? Одговор је врло кратак и јасан: НЕ! Срби Хашком трибуналу не верују, то је сасвим јасно, чак и ДОСовским представницима власти, али се они због тога не секирају, јер зна се шта им ваља чинити, када се бира између лојалности према сопственој влади и сопственој држави, или лојалности према страним владама, које су финансирале ДОСовску петоктобарску победу, која и није ништа друго него класичан пример светске завере.

За случај да ипак, има наивних Срба, ваља напоменути како ће ДОСовска власт све урадити како би удовољила свим захтевима међународне заједнице, самим тим и тражњама Хашког трибунала, а што подразумева и испоручивање Срба Хашком трибуналу, и то баш оних Срба, који су бранили своју отаџбину!

Ових дана све интензивније стижу прекокеанске поруке како од америчке помоћи неће бити ништа, а такође, и за многобројне тајне улоге светских моћника, који свој новац поверавају, као најсигурнијим и најпроверенијим, захваљујући којима су Швајцарци и стекли високи стандард. Дакле, прво је своју агресивност уперила на своје земљаке и тако покупила позитивне поене код прекокеанских моћника. У својој адвокатској струци, доживела је неуспех, а земљаци јој овакво непатриотско, набуисито и арогантно, неодговарајуће понашање, никада нису опростили, али зато је таквим простими понашањем Карла

дел Понте хоће, најзад, свом неуспешном раду да да одређену тежину и значај тиме што би, евентуално, дошла затвореника тако високог ранга као што је бивши председник Савезне Републике Југославије, Слободан Милошевић. Инсистирања Карла дел Понте на испоруци Слободана Милошевића Хагу, у коме би највећи светски злочинци судили Милошевићу само зато што је одлучио да се супротстави империјалистичким тежњама Америке, представља крајњи цинизам. Ако Милошевић због нечега треба да одговара онда је то због националне издаје, због губитка српских територија, а не зато што је бранио своју земљу од терориста и окупатора. Толико о томе, али занимљиво би било позабавити се „ликом и делом“ Карла дел Понте. Ко је она, одакле је дошла? Ко је довео, односно предложио за главног тужиоца Међународног суда за ратне злочине у Хагу?

Да није сабласно и тужно, рекао би неки духовити Србин гледано, подсећа на мушкарца с лоше одабраном периком, непримереном мимиком и неартикулисаном гестикалацијом. Овако, када се зна да је жена, онда је довољно погледати је и констатовати да подсећа на неког неуспешног позоришног артисту, који је стално незадовољан својим изгледом, рејтингом и статусом.

Има ли разлога Карла дел Понте да буде задовољна собом, или не, није наше да истражујемо. Међутим, оно што је мање познато нашој јавности јесте чињеница да је она у свом

досадашњем раду била, углавном, неуспешна. Наравно, за њен лични, али и професионални, па зашто не рећи и лични неуспех, увек, и као по

правилу, био је крив неко други. Ипак, то јој није сметало да своју каријеру усмери ка америчким „ружичастим“ сновима и тако напредује. Стиче се утисак како западни моћници, углавном, и по неписаном правилу, бирају само несигурне, и амбициозне каријеристе, које постављају на важне функције, а послушне и покорне америчкој администрацији, па макар се бавили и тако одговорним пословима као што је међународно судство за ратне злочине?!

Правничко знање Карла дел Понте показала је најпре у једној адвокатској канцеларији у Лугану. Да ли је морала да обавља и секретарске и курирске послове, који подразумевају кување кафе и куповину доручка искуским адвокатима, не знамо, али је извесно да је изузетно брзо напредовала и постала државни тужилац Швајцарске.

Добри познаваоци биографије Карле дел Понте тврде да је неодмерено кренула у обрачун са чувеним швајцарским банкама и банкарима, отгуживши их за пране новца, а такође, и за многобројне тајне улоге светских моћника, који свој новац поверавају, као најсигурнијим и најпроверенијим, захваљујући којима су Швајцарци и стекли високи стандард. Дакле, прво је своју агресивност уперила на своје земљаке и тако покупила позитивне поене код прекокеанских моћника. У својој адвокатској струци, доживела је неуспех, а земљаци јој овакво непатриотско, набуисито и арогантно, неодговарајуће понашање, никада нису опростили, али зато је таквим простими понашањем Карла

дел Понте скренула пажњу нових, савремених светских колонизатора на себе.

Затим је покушала да се ухвати у коштац са сицилијанском мафијом, али како су сви светски моћници, а нарочито они, којима је дел Понте показивала лојалност и оданост, повезани с криминалом и мафијом, а она је желела да напредује, морала је да одустане од сицилијанске мафије. Ово одустајање Американци су касније наградили.

Жеље на градили. Карла дел Понте окренула се ка Борису Јељцину и истраживању руске мафије и њиховом плячкању Русије. У својим настојањима дел Понте је успела таман толико да стрпа у затвор руског новокомпонованог богаташа Сергеја Михалкова, онда је стигло упозорење, и она је опет стала. Није лако бити добар послушник великих моћника, али се исплати.

Инсистирање Карле дел Понте на испоруци Слободана Милошевића Хагу, у коме би највећи светски злочинци судили Милошевићу, само зато што је одлучио да се супротстави империјалистичким тежњама Америке, представља крајњи цинизам.

Следећи покушај Карле дел Понте били су Беназир Бутто и њен супруг Асиф Алија Зардари. Опет, крени-стани, одустани, и тако у недоглед.

За све уловљене Србе, сасвим је сигурно, повр-ајка из Хага нема, а Срби су се некад, ипак, враћали с Голог отока!

За то време неке од нових светских колонизатора постало је јасно да ће Карлу дел Понто у потпуности имати под својом контролом, а што би другим речима значило да она неће правити погрешне кораке, и ловити оне, на које се не сме, само ако је поставе на такву функцију на којој ће унапред добијати имена и презимена непожељних ликова, и то баш оних, који се супротстављају савременој америчкој окупацији света. На тој листи, већ су се налазили Каррадић и Младић од виђенијих Срба, а тек касније им се придружио и Слободан Милошевић.

Лета 1999. године, на нечији захтев и сугестију, генерални секретар Уједињених Нација, Кофи Анан, предложио је Карлу дел Понте за главног тужиоца Међународног суда за ратне злочине у Хагу.

Онда је, 3. априла 2000. године, из своје куће киднапован Момчило Крајишник и депортован као највећи злочинац у Хаг.

Оно што се до тада само наслућивало, а убрзо је постала јавна тајна, јесте чињеница да пред Хашким трибуналом треба и морају да одговарају за оно што јесу, или нису учинили, само национално свесни Срби.

Остаје питање без одговора, да ли је правда пред Хашким трибуналом иста и за Србе, Хрвате и Шиптаре?

Србе, оне честите и часне, Американци крволочно лове као најопасније звери, и за све уловљене, сасвим је сигурно, повратка из Хага нема! Дакле, Срби су се некад враћали с Голог отока, али из Хага повратка нема.

Колико брзо је, Карла дел Понте схватила, какво право и која истина су пожељни у Хагу, ко сме да буде проглашен за ратног злочинца, а ко не, за ширу светску јавност, остала је тајна, али из приложеног, сасвим је извесно, да је Карла дел Понте постала добар, ако не и најбољи амерички ученик.

Све у свему, од октобарске „багер револуције“ наомамо, Карла дел Понте се не смирује, свакодневно поставља нове рокове за испоруку Слободана Милошевића, правдајући се тиме како нико не сме да буде ослобођен одговорности од ратних злочина. У жељи да што пре утоли своју амбицију, а уједно и задовољи америчке налогодавце, Карла дел Понте је, чак, долазила по Слободана Милошевића. Вратила се необављеног посла, али је српским властима, који су по америчкој вољи и потреби бирани, поставила нови рок испоруке Слободана Милошевића!

Неко ко није упознат са новим глобалистичким поретком, на коме посебно инсистирају Американци, могао би да поверује у добре и искрене намере Америке и Хашког трибунала. Међутим, истина је сасвим другачија. Пред Хашким трибуналом, по неписаном правилу, до сада су за ратне злочине одговарали само Срби!

Највећи крвници и највећи светски злочинци Американци, на чијим рукама се још није осушила индијанска крв, крв вијетнамских војника и свих оних који се нису поданички поклонили пред америчким захтевима, изузети су од одговорности за почињене ратне злочине.

Американцима је све дозвољено, па, и то, да у интересу својих империјалистичких тежњи могу и да убијају, и да, због тога никоме и никада, као велесила не одговарају.

Карла дел Понте тврди, на пример, подсмехујући се цинично целом свету, а посебно Србима, како за виновнике бомбардовања Савезне Републике Југославије, нема довољно доказа, занемарујући чињеницу да је целокупна светска штампа, као и сви електронски медији света, уредно извештавала о најгнуснијим и најужаснијим последицама НАТО бомбардовања у Сурдулици, Нишу, Приштини, Гњилану, Београду, Смедереву, Чачку, Ваљево... Треба ли Хашком трибуналу већих доказа да је НАТО највећи ратни зликовац, од ТВ-слика разрушених српских градова, које су обишле свет?

Да ли је то независни и непристрасни рад на који се Карла дел Понте обавезивала својим изјавама у медијима, најбоље зна њена савест, уколико је нешто од ње остало.

У сваком случају, америчке уцене преко Карле дел Понте и Хашког трибунала, упућене српском народу, без обзира на нову „демократску“ власт Београда, а чијој су победи умногоме допринели амерички долари, и даље су трајно трпно стање за Србе, а тако ће бити и у будуће, испоручили,

или не Слободана Милошевића. Американци ће увек од Срба тражити нова одрицања, махати новом „демократском палицом“ ми-

Карла дел Понте тврди, на пример, подсмехујући се цинично целом свету, а посебно Србима, како за виновнике бомбардовања Савезне Републике Југославије, нема довољно доказа, занемарујући чињеницу да је целокупна светска штампа, као и сви електронски медији света, уредно извештавала о најгнуснијим и најужаснијим последицама НАТО бомбардовања у Сурдулици, Нишу, Приштини, Гњилану, Београду, Смедереву, Чачку, Ваљево...

Карла дел Понте је своју каријеру усмерила ка америчким „ружичастим“ сновима, па зато данас лови само Србе за Хашки трибунал

ра. За то време, уз помоћ домаћих издајника, истребиће нас као Индијанце у Америци, а оно мало што нас преостане сместиће у посебне азиле, а бољег живота за Србе, уз овакву једноумну ДОСовску власт и америчке колонизаторе неће ни бити!

Јасминка Олујић Радовановић

РАДИКАЛИ ТРАЖЕ ИЗБОРЕ

Извршни одбор Српске радикалне странке захтева од власти Савезне Републике Југославије и Републике Србије да распишу изборе на свим нивоима.

Расписивање избора је неопходно због чињенице да ДОС-ов режим није испунио предизборна обећања, да је политичка, економска, социјална ситуација, као и стање у свим осталим областима друштвеног живота неупоредиво теже, него што је било, чак и у време НАТО агресије.

Српска радикална странка ће, истовремено, захтевати испуњење следећих услова неопходних за одржавање поштених и истински демократских избора:

1. ПРЕКИД ПРОГОНА ПОЛИТИЧКИХ НЕИСТОМИШЉЕНИКА

Наиме, од доласка ДОС-а на власт, спроводи се кампања перманентног прогона политичких противника режима и свих оних који не мисле као челници владајуће коалиције. Захтевамо од режима да прекине организовану хајку на политичке неистомисљенике, обезбеди слободу политичког деловања свим политичким странкама и организацијама, јер без остварења елементарних демократских права нема, не може и неће бити регуларних избора.

2. ОСЛОБАЂАЊЕ МЕДИЈА И СТВАРАЊЕ УСЛОВА ЗА ПОШТЕНУ ИЗБОРНУ УТАКМИЦУ СВИХ ПОЛИТИЧКИХ СУБЈЕКТА

Од успостављања вишестраначког система у Србији, никада није било израженије политичко једноумље у средствима јавног информисања, уз потпуну контролу власти готово свих гласила, државних и приватних. Медијска харанга против опозиције мора бити заустављена, а лажи, неистине и медијски фалсификати не смеју бити средство политичког обрачуна режима и његових помагача са неистомисљеницима.

3. УВОЂЕЊЕ ЈЕДИНСТВЕНОГ БИРАЧКОГ СПИСКА ЗА ЦЕЛУ ТЕРИТОРИЈУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Истовремено, неопходно је донети измене и допуне Савезног изборног закона, по којем би постојале само две изборне јединице, Србија и Црна Гора, чиме би се омогућило потпуно реално остварење политичке воље грађана обе федералне јединице. Такође, потребно је донети нови Закон о локалној самоуправи по којем би се за избор одборника у скупштине градова и општина увео пропорционални принцип, а целокупне територије општина и градова би представљале изборну јединицу.

Српска радикална странка захтева од режима да испуни наведене политичке услове и распише ванредне изборе на свим нивоима пре 1. септембра 2001. године. Уколико режим не прихвати разумне и аргументоване захтеве српских радикала, биће приморани да свим парламентарним и ванпарламентарним средствима демократске политичке борбе принудимо власт на њихово испуњење.

Бујошевић оптужио – па се извинио

У емисији БК телевизије „Није српски ћута-ти“, емитованој 3. јуна 2001. године, новинар Драган Бујошевић оптужио је председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља да је правио спискове за убијање новинара. Међутим, након што га је наш новинар позвао, Драган Бујошевић се извинио и рекао да то није имао намеру да каже, већ да је мислио на спискове из 1991. године за избацавање новинара.

Тако је у Србији демократије, реформи и свеопштег напретка могуће да будете оптужени и за убиства о којима немате појма, само ако тако одлуче самопрокламовани независни новинари. Разуме се, БК телевизија поводом ове крупне и страшне лажи није реаговала. Додуше, у емисији Маска недеље, серијал лажи и фалсификата против српских радикала се наставио. Помињане су наводне претње зарђалим кашикама неким новинарима које су присуствовале суђењу Баровић – Шешел, а да то нико и нигде није ни чуо ни поменуо. Осим, можда, водитељке На-

таше Миљковић која о целом догађају ништа није знала, нити је присуствовала поступку. Демократија, него шта!

Без „Дијалога“ на телевизији Палма

Убудуће, на телевизији Палма неће бити простора за емисије „Дијалог“, „Питања и одговори“, „Хоризонти“ и „Пословни путокази“, само због тога што се ДОС-ов режим плаши другачијег мишљења. Не само да су забранили емитовање ових емисија, него су, по налогу Владана Батића министра правде и отпустили новинара Оливеру Милетовић, јер се у њеним емисијама могло чути и мишљење супротно оном које диктира ДОС-ова власт.

Слобода медија каквом би се поносио и Гебелс.

Полицајац Драгослав Крсмановић је љубазно прихватио позив на разговор о наркоманији и сектама код младих за наш лист "Велика Србија". С обзиром на то да је "Велика Србија" страначки лист Српске радикалне странке, нагласио је да о овим проблемима младих говори мимо политичког контекста било које странке. Како је "Велика Србија" лист отворен за све који желе добро Србији, ову тему смо започели са виђењем једног од "дежурних оперативаца", са намером да је наставимо кроз виђења осталих учесника у овом тешком ланцу који их повезује.

„КОРИШЋЕЊЕ ДРОГЕ КОД НАС НИЈЕ ЗАКОНОМ ЗАБРАЊЕНО“

каже Драгослав Крсмановић, полицајац МУП-а Врачар који је већ 26 година у „ефективној служби“, односно оперативац на терену, од чега је последњих седам, осам година задужен за безбедност школа на територији општине Врачар.

Марихуана која се најчешће проналази код основца и средњошколаца

„По нашим важећим законским прописима, кад неко користи дрогу то није ни прекршај, а камоли кривично дело. То многи не знају. Ја мислим да нигде на свету то није тако. Код нас је забрањено растурање дроге и обавезно је лечење од наркоманије, али је материјална ситуација таква да капацитети које имамо не могу да обухвате ни пет или десет одсто наркомана, тако да та законска обавеза и не може да се спроведе до краја“, додаје полицајац Крсмановић.

Полицајац Драгослав Крсмановић је увек радио на терену, био је и у Словенији, Хрватској, Санџаку, на Косову, на разним београдским општинама, а сада је задужен за безбедност основних и средњих школа на општини Врачар. Различити терени, различите опасности. Оно што је данас најопасније по основце и средњошколце, то су дрога и секте, последњих неколико година нагло раширене међу ученицима. Крсмановић наводи само неколико података који су довољно алармантни, а односе се само на општину Врачар - пре три године из свих седмих и осмих

разреда, из шест основних школа, само се једно дете дрогирало за које је он знао, а само годину дана касније, после бомбардовања, од истог броја ученика највише 20 до 30 деце никада није пробало дрогу.

Када малолетника ухвате приликом неког прекршаја или кривичног дела, дежурни „теренци“ га предају оперативној служби, у Улици 29. новембра, која је задужена за рад са малолетницима. Основни задатак је заштита интереса те деце, иако су она ухваћена у неком прекршају. Ако се код детета пронађе дрога (у 99% случајева реч је о марихуани или ризли - папирићу у који се умотава марихуана), с обзиром да коришћење дроге није забрањено, то није законски ни обавезно пријављивање родитељима.

Крсмановић ипак позива родитеље и обавештава их, упућује на надлежне службе за помоћ, јер сматра то својом људском и моралном обавезом.

Како родитељи реагују када сазнају да се њихово дете дрогира? Најчешће су то две екстремне врсте реакција - или бурно реагују и прете жестоцим казнама детету („Унаказићу га од батина кад дође кући“), или не верују и убеђују полицајца да је посреди грешка („Немогуће, то сте ви погрешили“). Наравно, права реакција је и најређа, а то је суочавање са истином као великим проблемом који треба решавати.

Породица данас често није више дом који одише топлином неопходном младима који треба да закораче у живот пуни самопоуздања. Врло често и не постоје у правом смислу речи. Рецимо, скоро је у једно одељење првог разреда једне врачарске основне школе уписан 31 седмогодишњак, од којих је 17 из разведених бракова, док од преосталих 14 око половина није само формално разведена, али родитељи нису живели заједно.

Од 1945. до 1980. године на територији целе СФРЈ деловало је шест секти, а само од 1996. године, у знатно мањој Савезној Републици Југославији, регистроване су 64 секте, док познаваоци верују да их има бар четири пута више.

Њихова публикација је "Кула стражара" која се штампа у 16 милиона примерака на 118 језика и дели се бесплатно. Најпознатије секте које делују у Југославији су Пентакостална црква, Адвентистичка црква, Сајентолози, Јеховини сведоци, Мунова секта, Баптисти, Хари Кришна, Евангелисти, Мормони, Ред источних темплара...

У Србији је само за последње три године регистрован нагли пораст следбеника Јеховиних сведока, а у свету су тренутно најбројнији сајентолози. Јеховиним сведоцима у Србији припадају и многе јавне и угледне личности, глумци, професори универзитета, лекари, академици, интелектуалци, као и Муновој секти.

Поводом расправе о поновном увођењу веронауке у школе, на новосадском Филозофском факултету је, крајем априла, организована трибина на којој нису учествовали представници Српске православне цркве, али јесу - представници Пентакосталне и Адвентистичке цркве. С обзиром на чињеницу да би држава требало да финансира организовање веронауке у школама, секте су се здушно бориле против, јер би онда православна вера у Срба добила место које јој припада, а секте би остале ван буџета и назване правим именом - секте.

У многим европским земљама које важе за демократске, владе на најдиректнији начин квалификују секте као агресивне и опасне по ментално здравље људи, док се код нас о сектама у негативном контексту говори веома ретко и бојажљиво. Напротив, добиле су и предност на званичним трибинама у односу на православну цркву, као на поменутој у Новом Саду, а недавно су Јеховини сведоци одржали свој велики скуп на једном од најелитнијих места у Београду, у Сава центру.

То се не догађа само другима, догађа се и нама

Формално или неформално, али суштински разорне породице постају места од којих млади беже у наркоманију или секте које постају замена родитељског дома. У опасне воде наркоманије или бројних секти отискују се чак и деца из хармоничних породица, које негују праве вредности, јер готово по правилу, такве породице не могу да прате привлачни сјај кича и блештавило брзо и сумњиво стеченог богатства. Нису ретки случајеви самоубиства узорних, лепо васпитаних девојака и младића, одличних ђака или студената, који нису могли да прате своје другове и другарице у луксузном животу. Осамљени, постајали су лак плен секти.

Редослед освајања и привлачења детета у секту био би углавном следећи: успостављање контакта са дететом у проблему - стварање утиска пријатељства - стицање поверења детета - привођење секти - стицање зависности од групе (секте) - разбијање самопоуздања и стварање осећања кривице код детета - покретање детета на самоодказивање помоћу већ стечене зависности окретањем против породице, државе, правих вредности.

Пут повратка детета у своју праву породицу је изузетно тежак и неизвесан за све и углавном лични проблем родитеља и деце. Јер - законом се не може забрани-

ти ниједна врста вероисповести, ма каква она била. Може само чин жртвовања или сличних морбидних ритуала, али тада је обично већ касно.

Полицајац Драгослав Крсмановић, са 26-тогодишњим искуством оперативца на терену, истовремено и отац четири сина узраста од 2 до 7 година, има своје мишљење о разлозима брзог ширења пошаста наркоманије и секти:

„Мислим да је главни, основни и највећи разлог чињеница да смо ми као земља, као друштво, постали дубока духовна и културна провинција Запада која се храни његовим отпацима. Одатле почиње сва индоктринација и у економски много јачим државама него што је наша.

Све секте које делују на територији Југославије потичу из Америке. И оне за које мислимо да потичу са Истока, хиндуистичке,

Амблем једне од секти

Данас су у Југославији регистроване 64 секте,
верује се да их има четири пута више

Мунова и сличне, основане се у Америци и њихови творци тамо живе. А иза сваке секте стоји ЦИА.

Последњи је тренутак да сви почнемо да се боримо за духовно оздрављење наше нације, не само појединачно, него и све институције и организације, на свим нивоима, од наставника у школама до Академије наука, па и законским регулативама да забранимо оно што су и други (па и сама та Америка) забранили у својим државама. За све ове године колико радим, био сам у контакту са многим на различитим нивоима који су могли нешто да учине и сви су се безрезервно залагали - али само на речима. А мени и даље остаје само да радим свој посао најбоље што могу”.

Весна Арсић

Пише:
Александар
ЈОКСИМОВИЋ

ТАКО ТО БИВА КАД СЕ ПРЕВИШЕ СНИВА

Свака револуција је у суштини негативна, хаотична и назадна. Побуђује најниже људске страсти и подстиче деструктивне нагоне, зарад виших циљева, који по правилу за већину становништва остају само демагошке философе иза којих се крије терор, насиље, несигурност, незнање. Руши се један систем вредности, да би се успоставио нови, гори од претходног, који афирмише негативности као образац понашања, деловања и размишљања. Уосталом, када се море узбурка на површину исплива муљ.

Такав случај је и са такозваном српском демократском револуцијом или боље речено са „демократском“ револуцијом у Србији, јер са српством нема никакве везе. Од помпезно најављиваних реформи нема ништа, с обзиром на претходно радно искуство носилаца највиших државних функција, које је ограничено искључиво на теоријска разматрања у круговима истомишљеника, без имало праксе, или једноставније речено „како мали Ђокица замишља вођење државе.

Тако смо у прилици да од врлих економских стручњака и заговорника тржишне привреде слушамо о предностима самоуправљања, или о новом значењу привредног модела у којем само они управљају. Приватизација остаје мртво слово на папиру, јер се одједном револуционарима осладила државна и друштвена својина, као стални извор злоупотреба и махинација. Уосталом, у оваквим и сличним работама већ имају богато искуство, стечено у градовима и општинама широм Србије, у којима су душмански газдовали, ведрили и облачили и несметано се богачили у, како кажу, „диктаторском режиму који им је

ускраћивао права и слободе“. А неки од њих су се опробали и на једној и на другој страни, те су прво били носиоци и ревносни бранитељи Милошевићевог режима, којег данас критикују углавном због онога чему су сами кумовали и доприносили. Касније су такви прелазили на страну неофеудалаца којима су градови и општине мали да задовоље њихове мегаломанске апетите, те изведоше револуцију не би ли се домогли већег залагаја. Епилог српске судбине, којом господари осамнаест неофеудалаца незајажљиве жеље за апсолутном влашћу, историјски је познат и изванредан. У том циљу шаролика коалиција укида већину постојећих закона, а доношење нових остаје у домену обећања и чека нека „боља“

времена, док неофеудалци не укину и постојећу државу, међусобно се разграниче и онда

створе нову, америчким интересима прихватљиву, наравно „демократску“, државу. А каква би другачија и била држава у којој се слободно, на сва уста могу хвалити и на сва звона истицати успеси и достигнућа нове власти. Један од таквих успеха нових властодржаца је укидање, не само различитог него и било каквог мишљења, јер расуђивање и размишљање представљају кочнице демократског напретка. Уместо једноумља или плурализма ДОС уводи безумље. Промене су очигледне.

Епохално достигнуће садашње власти је и заједничко деловање војске и полиције у борби против шиптарских терор-

На шаласу народног незадовољства, уз помоћ извесних цензора моћи из иностранства, банула је на власт шаролика коалиција међусобно немирљивих појава, јер се странкама у класичном смислу те речи не могу назвати. И по оној народној нашла се вила у чему није била, после десет година борбе за власт, огромног случаја се докопаше те шолко жељене власти и сада не знају шта ће.

иста утврђено на највишем државном нивоу. С обзиром на досадашње искуство војници и полицајци ће од сада заједно представљати глинене голубове за увежбавање стрелачких способности шиптарских банди, како би својим погипбијама ојачали позиције ДОС-овске власти у преговорима са шиптарским уби-

цама. Истовремено се од Срба захтева суздржаност и навикавање на суживот са шиптарским кољачима. Ако вам не звучи логично да се на жртву апелује да мирније прихвата клање, значи да још увек размишљате, те да нисте у складу с демократским трендовима, које од нас захтева такозвана међународна заједница, односно Сједињене Америчке Државе. Очигледно је Холивуд исцрпео идеје, а америчка публика захтева нова узбуђења са много крви. Бујановац, Прешево и Медвеђа представљају само интрермецо између додела Оскара. У противном, ако

Информативни програм у постреволуционарном периоду је до те мере блушав, незанимљив и непрофесионалан да га је страхотиња гледајући. Једине информације су најаве хајшења, испорукивања оштражених Хагу, демантовање глупости и неистина изречених претходног дана и временска прогноза. У таквој идиличној, уређеној и безбрижној држави, премијер у доколици заказује фудбалске утакмице, како би народ поред хлеба, који ештајно поскупује за преко сто одсто, имао и игара.

не задовољимо високе прохтеве америчког гледалишта и Стејт департамента изостаје америчка помоћ, која никада није ни стизала. Уколико се ДОС-овска власт покаже до краја кооперативном и ефикасном у сламању српског отпора и борбености, топло америчко срце ће нам послати помоћ у виду генетски модификоване и заражене хране, како би Срби, који претекну испод шиптарског ножа, роуптали по суши изазваној термосветлећим бомбама и лагано умирали у агонији остављајући дегенерисано потомство. Још једна потресна сцена за хуманитарне „невладине“ организације, лекаре без граница или шанса за холивудске продуcente да уновче нови амерички злочин?

У таквим државама чувари реда на утакмицама нису потребни, или немо посматрају изливе револуционарног заноса и задовољства које се после паљења Скупштине и зграде државне телевизије испољава ломљењем столица и блиским сусретима ривалских навијачких група на терену. Спречавање оваквих револуционарних светковина било би крајње неумесно, чак увредљиво. Уосталом, хулигани су појава везана искључиво за диктаторске и тоталитарне режиме и у демократији једноставно не постоје.

Да је линија између љубави и мржње заиста танка показује опчињеност ДОС-

оваца ликом и делом бившег шефа Савезне државе. Његово име, прилози о његовој владавини помињу се чешће него у време када је био на власти. За садашње властодришце он је почетак и крај. Он је био једини разлог њиховог политичког ангажовања и са његовим падом престаје даљи смисао (њиховог) политичког де-

У недостјаку програма и идеја ДОС-овци измишљају Шоулу воду и руле на саксијама, те их силно чуди како се, рецимо, Шешел и радикали нису досетили да повећају цене животињних производа, шако да ДОС-у оствари да ову „генијалност“ спроведе у дело. Заборављају да су цене, за време учешћа српских радикала у Влади, биле примерене куповној моћи највећег броја грађана, што је у новонасталој демократији равно научној фантасији. А и Шоула вода коју измишљају ДОС-овци била је јефтинеја.

ловања. Све тежње, акције и циљеви садашњих ДОС-оваца сводиле су се само на једно - оборити Милошевића с власти. Сада, када мета не постоји, међу ДОС-овцима је наступила дезоријентисаност и велика непознаница - шта даље?

Једини који се, колико-толико, сналази у насталој ситуацији је Жарко Кораћ,

личност која јавност додатно саблажњава изношењем „конструктивних“ предлога о легализацији хомосексуалних бракова. Психолог и некадашњи водитељ емисије школског програма „Недељник“, у којој се бавио решавањем проблема младих, сугерише деци и омладини излаз из емотивних проблема, проблема несхваћености и неразумевања у заградају особе истог пола где ће све своје тешкоће каналисати на најбољи начин. Зашто не пробати, демократски је. Ако је и од дражесно зачешљаног Жарка, много је. Још ако би он благословио такве бракове као поглавар неке Хомосексуалне цркве или Жаркових сведока - круг би био затворен. У данашњој поплави секти и разних култова, ето шансе за досетљивог Кораћа. Недостатак политичког талента и програмских идеја може се надоместити духовним вођењем хомосексуалног стада.

Глобална идеологија ниҳилизма, која подразумева не радити, не размишљати, бити нико и ништа, слеп и глув за догађаје око себе, убеђен да је пропадање једини излаз из тешке ситуације, тропити време и простор државних медија за саморекламирање, изговарати реченице без смисла је једина везивна карика чланова владајуће коалиције коју папагајски промовишу као врхунски патриотизам, мудрост, дипломатску умешност, привредну ефикасност итд., коме већ шта треба. Као што својевремено рече један од носилаца старог, новог режима „кад боље размислим сви смо ми помало ништа“.

Жеља да се уједно буде и власт и опозиција одаје озбиљне психолошке поремећаје удвојених личности који по државу и народ могу бити врло опас-

ни, чак трагични. Последице деловања оваквих психолошких профила се већ осећају.

Дантеов пакао има девет кругова, а владајућа коалиција у Србији осамнаест странака. Нејасно је како Србију увек снађе неко зло и то два пута веће од већ познатог? Али издржаће Србија и ову

Тако, већ осам месеци, Србијом кормилари чудна дружина која је десет година словила за најнеспособнију опозицију у Европи. Данас, када изглом случаја предштављају власт, боље се и не може очекивати. Посебна занимљивост је што владајућа коалиција себе и даље назива опозицијом.

муку, није јој први пут. Срећа за сваког честитог Србина је у чињеници да муљ тежи повратку у природни амбијент - на дно. Невоља је што на свом повратку управља српским бродом који све више личи на подморницу. Међутим, ДОС-овска власт заборавља да се, ако им је већ тешко да схвате тезу о Србима као небеском народу, Срби боље осећају и сналазе на земљи него под водом, те да ће им се брзо десити да на том путу понирања остану сами. На тај начин се у Европу не улази, бар не Србија која је увек била у Европи и нема никакве потребе да до ње долази пацовским и канализационим каналима. Не приличи јој.

ОБАВЕШТЕЊЕ ДОС-А

За наредни период, у вези, дистрибуције електричне енергије, које нема довољно, па се препоручује грађанима да се понашају по следећем упутству.

1. За време прелазног периода, мај-јун, када су присутне температурне осцилације, саветује се грађанима, да све расположиве посуде, изнесу напоље (претходно напуњене водом), на местима где могу бити изложене сунчевој енергији, како би се максимално искористиле благотворне еколошке донације од стране НАТО алијансе.

2. Овако припремљена, загрејана вода, има вишенаменску употребну вредност.

3. У периоду летњих, сунчаних месеци, поновити исти поступак, тиме што ће се међу посуде, стављати друге, специјалне посуде, које имају термоизолацију. Оне су потребне, ка-

ко би се одржала стечена температура, за јесењи и зимски период, када је мање сунчаних дана.

Ово с разлога, да се ефекат, овог ДОС-овог, епохалног научног открића (из њихове лабораторије Г 17 плус-минус, у преводу шупље празно), не би дезавуисао.

4. У случајевима када нема довољно сунчаних дана, а вама у односу на расположиве посуде недостаје загрејана вода, ДОС саветује (по већ опробаном рецепту, за протекли период њихове власти), убрзано пресипање воде из једне посуде у другу, са изговарањем чаробних речи

- НАТО донација!

5. Ова тачка се односи на телесно загревање, тј. коришћење биоенергије, која је знатно увећана, услед великодушно дате радио-активне НАТО донације, у случајевима, када су спољне температуре ниже. Сваки по-

јединац треба да упражњава разне вежбе обликовања, а посебно интентивну сексуалну активност.

ДОС-ово још једно ЕПОХАЛНО откриће (јер се сва њихова открића базирају на ЕКСПЕРТИМА лабораторија - шупље празно, алијас Г 17 плус, минус), јесте да је биолошко загревање далеко ефектније приликом сексуалног упражњавања.

НАПОМЕНА! Посебно висока задовољавајућа телесна температура се постиже између мушких полова!

Како даље у научном ДОС-овом елаборату тврде у моменту врхунца ове ЕКСПЕРТСКЕ ЕКСТАЗЕ можете чак, да испржите сланину, која делује стимулативно, а такође пржење помфрита и јаја. Изводљиво је чак и припремање топле лимунате или пак, чаја!

С вером у ДОС се неумитно приближавате европском, тј. НАТО упражњавању телесних задовољавања и сексуалних активности, ПА СРЕЋНО!

Обележја коришћена у предизборној кампањи данашњег владајућег режима указују да су масони успоставили своју власт у Србији

МАСНО МАСОНСКИ НА СРПСКИ НАЧИН

• ДОС сачињава 18 странака, шу су сакривене три шестиице. Г 17 +, шакође у свом имену крије симбол 666. • У Србији је у шоку процес денацификације, који спроводе Срби над Србима, све по налогу Заида

Три шестиице, симбол од којег се просечно образовани становник ове планете најежи, поготово онај бомбардовани, на челу је Србије! Број који се везује за масонерију и њихов покушај овладавања светом, оличен у крилатици „Нови светски поредак”. Та антихришћанска и уопште противприродна симболика видљива је у свим облицима организовања и деловања Демократске опозиције Србије.

Страшни печат звери који се проказује у 13. глави Откровења Јовановог, бројка 666, налази се у самим темелима ове опозиције на власти. ДОС, од чије милости зависимо, састављен је од тачно 18 различитих странака, броја који се састоји од злосрећне три шестиице. Навешћемо све те коалиционе партнере оним редом којим су постројени на пропагандном летку који је кружио Србијом уочи септембарских избора:

1. Демократска странка
2. Демократска странка Србије
3. Социјалдемократија
4. Грађански савез Србије
5. Демокришћанска странка Србије
6. Нова Србија
7. Покрет за демократску Србију
8. Лига социјалдемократа Војводине
9. Реформска демократска странка Војводине
10. Коалиција Војводина
11. Савез војвођанских Мађара
12. Демократска алтернатива
13. Демократски центар
14. Нова демократија
15. Социјалдемократска унија
16. Странка демократске акције
17. Лига за Шумадију
18. Српски покрет отпора-демократски покрет

Мора се признати да су у Србији ретки они који могу да наведу барем имена свих осамнаест лидера, камоли основне црте из програма ових партија и партијица. Следећи ову логику, долази се до запањујућег

з а к љ у ч к а - огромна већина гласача који су поклонили п о в е р е њ е овом политичком конгломерату уопште не зна за кога је гласала. Још горе, нису знали ко су и какву политику заступају новопечени политичари који су се појавили у предвечерје српских избора. Гласало се наслепо, тачније за смену Милошевића и, нарочито, Југословенске левице.

У сваком случају, било би то несавладиво квиз-питање

не чак и за већину политичара који су већ одавно на домаћој сцени. Укључујући и добар број оних из ДОС-а, који сигурно не знају једни за друге.

Коинциденција или не, човек који је претрпео деценију санкција, грађанских ратова, бомбардовање, прогонство и све остало што нам је лепо упаковао демократски Запад, једноствано мора да постави питање зашто их се окупило управо осамнаест, масонски речено три пута по шест? Могли су креатори ДОС-а да терају и преко двадесет, тридесет странака. Могли су да се зауставе на, рецимо, четрнаест партија. И то је импозантан број који емитује гласачима жељену предизборну поруку: „Много нас има, ми смо јаки”.

Не, заставили су се на броју осамнаест, иако би им било много лакше да помире знатно мањи број потпуно различитих политичких опција.

Овакву поставку, без обзира на аргументацију, скептици са апетитом омаловажавају. Дежурни трезвенаци ово ће уз осмех одбацити и све приписати нашим веровањима у теорије завере.

Уставани Коштуничин поглед у функцији масонске симболике

Ако је тако, откуд још једно масонско обележје у ДОС-овој кампањи? Троугао који доминира на њиховом амблему је неизоставан део масонске симболике, појављује се у њиховим храмовима, литератури, на церемонијалним кецељама и уопште свему на шта полаже своја права. Троугао је и прва карика у ланцу који сачињавају још два слова, „О” и „С”, тако да симболично везује Србију у ланац глобализације из којег се отимала више од десет година.

Поново би скептици дошли на своје, ако им се не одговори на круцијално питање. Обарајући ову теорију могу да поставе једно саркастично питање: „Све и да је тако, да су то масонски симболи, да су у функцији означавања победе масонерије, где је главни симбол, незаобилазно свевидеће око, око које нас посматра са врха пирамиде”?

Овде је, свуда око нас. Још увек нису поцепани или кишом испрани сви плакати са којих нас је, онако поспано, посматрао Кошгунџа. „Ко увек сме да вас погледа у очи?”, писало је на плакату који је деловао прилично хипнотизерски. Опет скептици: „Натегнута теза. На плакату су оба ока. Кошгунџина”. Оговор скептицима: „Па нису могли да од њега праве гусара. Једнооког, Кошгунџу. Морали су да удену око. Па макар и овако, да му не избију здраво око. Кошгунџици, наравно. Још им здрав треба”.

Из свега наведеног не треба одмах изводити преурањене закључке, да су сви у тој причи масони. Већина активиста и лидера ДОС-а само су искористићени у кампањи, што се лепо види на неколико живих примера, данас када ова коалиција влада Србијом. Уосталом, то је позната масонска стратегија коју су осетили прво англосаксонци, а потом и сви други народи широм планете.

Демократска опозиција Србије

Масонски троугао везује Србију у ланац глобализације

Газда + 17

У данашњој власти симболика три шестиде прикривена је на још једном месту, у амблему под којим се окупила дружина која ведри и облачи Србијом. Иако званично никада није учествовала на изборима, масонска елита под знаком „Г 17 +”, заузима веома важна места у хијерархији садашњег режима. Финансијска места, пре свега. Знају то масони одавно, тамо где су токови новца, тамо је и права власт. На први поглед, не појављује се цифра 18, али онај плус оставља отворена врата за размишљање. Пошто масони воле да се играју ознакама, тако да је све видљиво, јавно, а лаику у ствари скривено, тако је настала и ова ознака. Онај осамнаести је „Г”, или српски речено-газда. Ова реч, газда, у нашем народу се заиста користи када се говори о неком ко је главни, ко предводи, председава или уопште доноси било какве одлуке, било у породици, на послу или у држави. Сама реч је одавно изван контекста, карактеристична је за неке раније историјске периоде, феудализам нарочито. Код нас је остала укоренења због тоталитаризма у којем још увек живимо и има пуно право грађанства у свакодневном говору. Зато се и шеф масонске ложе у Србији или за Србију слободно може звати „газда”. Масонски вокабулар, осим што је конспиративан, зна да буде и прилагођен земљи у којој делује.

Нагађање ко је тај газда, далеко би нас одвело. Далеко, чак преко мора и океана, све до Вашингтона.

Та група самозванца ни у ком случају не делује као паралелна масонска организација, као нека друга струја масона. Бољи познаваоци масонерије знају да све ложе имају једну консултантску групу која окупила најученије чланове. У свету тајних обреда и работа масона ове мислиоце називају „лумени”, људи чије знање светли у мраку општег незнања. Тако и „Г 17 +”

доноси важне одлуке, самостално управља и спроводи у дело све што је намерила. Само понекад им треба неки безначајни државни орган, као што је скупштина, да им верификује оно што су већ завршили. Фактички, лумени су ти који унутар једне масонске ложе усмеравају деловање браће, а она основна, пирамидална, хијерархија на чијем челу се налази „Велики мајстор”, служи искључиво за дисциплиновано спровођење одлука.

На српски преведено, то значи да досовци спроводе све што гејовци замисле. Они који су добили гласове, слушају оне који се нису ни појавили на изборима.

Зашто симболи

Здрав разум и још здравија логика налажу да се преиспита и суштинско питање, зашто уопште потреба за означавањем, зашто масони упорно гурају своје симболе, иако су у доброју мери већ откривени?

Прво, нису откривени. Заиста, велика већина обичног света и не размишља о томе да ли је на долару масонска пирамида са свевидећим оком. Важно је само стрпати га у џеп. Чак је на истом месту отштампано упозорење. На латинском пише: „Године сумње”. Не вреди, сви трче за доларом. Шта друго и да се ради, такав живот је наметнут целом данашњем свету.

Друго, означавање није само игра, она свој масонској браћи доказује како су читави народи на бар једној степеници испод њиховог развојног нивоа. Ми ништа не разумемо, не тражимо одговоре, ништа нас не занима, само јуримо за парамом. За њих просвећене и посвећене, сви ми

остали смо „гоје”, проста руља без сопственог идентитета, обична стока коју интересује само храна. Зато су они ту да управљају, да нас воде у своју светлу будућност у којој ћемо бити не слуге, него робови, а они господари. У српском случају, газде.

Где нам је спас

„Ко има ухо, нека чује”, каже Јован у свом Откровењу којим се завршава Свето писмо. Тринаеста глава Откровења упозорава: „Овдје је мудрост. Ко има ум, нека израчуна број звери: јер је број човјеков и број њезин 666”.

Ако је све написано, са атеистичке тачке гледишта, плод случајности, онда се појавило мало превише случајности на овим септембарским изборима у Србији. Троуглови, шестиде, око, све је то плод инвестиција из иностранства. Управо том западном иностранству је било стало да Србију увуче у своје глобално село, да нам искорени национализам, како би нас лакше утерали у тор са осталим гојама.

Управо то нам се ових дана дешава. У свим медијима, нарочито електронским, у току је велики процес денацификације. Као што су Немци педесет година убеђивали да су баш сви криви за концентрационе логоре, тако и Србе убеђују да су искључиви кривци за све сукобе и ратне злочине у протекућем грађанско-верском рату. Као што су сви Немци проглашени за нацисте, тако су сви Срби означени као националисти, са негативним предзнаком, наравно. Њих су денацификовали, а нас денационализују. Што по масонско-западњачким мерилима и није нека разлика, заправо.

Зато само Срби иду у Хаг, зато ће уништити Републику Српску, зато смо већ остали без Косова, зато остајемо без Војводине и Рашке области, зато Црногорци нису Срби, зато морамо да ћутимо.

Зато останимо Срби. То нам је једини спас.

Огњен Михајловић

СРБИЈА - ЗЕМЉА БЕЗ ГРАНИЦА

Последњи опроштајни интервју дао сам 14.4.1987. године Мирри Радошевић, за „Политику“, када сам напустио представу „Мадам Колонтајн“. Повод за напуштање била је такозвана неорганизована представе, а прави разлог је ширење пропаганде и антиалбанске мржње такорећи од Триглава до Бевџелије – рекао је Беким Фехмију недавно у интервјуу поводом промоције своје књиге „Блиставо и страшно“, око 300 страница сећања на свој обесправљени живот Албанца, од чега се са тридесетак страница фотографија из породичног албума смеће нимало несрећна лица Бекима, чланова његове породице и пријатеља сународника из Дубровника, Београда, са плажа и тргова, фотографија какве би и Срби са Косова данас волели да имају.

Као доказ ширења антиалбанске мржње Фехмију наводи и чувене стихове српског песника Милана Ракића о Симониди којој „Арбанаси очи ископаше“ које демантује тумачењем Шкељзен Маљиџија да су Симониди заиста очи ископане (што је немогуће демантовати) али не из мржње, већ због веровања да ће изгребани прах са очију фресака повратити вид слепима.

Како би свима било јасно какви су Срби а какви Албанци и ко је за

ИЗДАВАЧ - САМИЗДАТ ФРЕЕ Б92

Да је демократија заиста на делу у (још увек) нашој држави доказ је слободни Б 92 односно на њиховом службеном језику – ФРЕЕ Б92. Великодушно је пожурио да објави књигу Бекима Фехмијуа „Блиставо и страшно“ на српском језику – иако је писац припремио књигу истовремено и за објављивање на албанском језику. Међутим, изгледа да су албански издавачи више заинтересовани за конкретније оружје против Срба него што је списатељско перо. Нека не брину, о њиховим интелектуалним борцима брине овакав издавач као што је Б92. Да не би било забуне око програмске концепције овог медија – издавача споменућемо само још и то да је Самиздат ФРЕЕ Б92 прошле године објавио и књиге Флоре Бровине, Патрита Имаџија... Оваквој демократизацији у корист националних мањина треба да се учи Америка, „слободна демократска земља“. Ми увек можемо више.

све крив овај (некадашњи) глумац је заувек запамтио једну анкету из 1994. године у којој се 70 % Срба изјаснило да не жели да живи са Албанцима, а 59 % да не жели да живи са Хрватима која га вечито обесхрабрује. Али, да не би било некаквих примисли, овај глумац успоставља невероватну равнотежу – свој осећај срама када је чуо да је Албанац који је дигао руку и убио жену и старца 1999. године, први пут у историји Албанаца, али одмах додаје и оправдање – „без обзира какву је трагедију доживео тај Албанац“. И закључује: „Зашто се онда чудимо овој страшној Божјој казни коју живимо? Зашто се на Косово, на „свету српску земљу“, од 1912. па све до дамашњег дана шаљу бајонети, топови и тенкови? Заиста је то Божја казна.“

Говорећи о разлозима свог четрнаестогодишњег ћутања Беким

Фехмију је згрожен наставницом српскохрватског језика која је на часу хвалила Есада Мекулијуа, осуђујући истовремено његову супругу, лекара која је Српкињама и Црногоркама вадила живу децу из утробе. Та наставница је предавала и његовом сину. Господин Фехмију није могао да се помири са тиме да је затровано тридесет пет младих душа ученика и њихових породица, па је то утицало на њега да се повуче у протестно ћутање.

Беспредметно је анализирати мотиве србомржње било ког Албанца, па и Бекима Фехмијуа. Не мора се ићи у далеку прошлост, као што је рецимо време Синан паше (који је пореклом био Шиптар), чувеног по томе што је спалио мошти Светог Саве, не морамо се подсећати на време када је почело ћутање Бекима Фехмијуа (тих година су албански студенти у приштинској студентској мензи отворено почели рат), не морамо се подсећати на масовне гробнице и крематоријуме масакрираних и спаљиваних српских жена, деце и старца, на Косову у Рачку, или у Хрватској у Јасеновцу, некадашњој Босни и Херцеговини по многобројним откривеним и неоткривеним јамама и пољима. Не морамо да памтимо анкете, ни да се обесхрабрујемо подацима који показују да Срби не желе да живе са онима који су их вековима истребљивали и протеривали из њихових домова. Довољно је да отворимо било које новине данас и да се уверимо докле су дошли „вечито обесправљени и угрожени Албанци у Србији“ (Македонију, Црну Гору и Грчку овом приликом не спомињемо). Не само до Бујановца, Медвеђе и Прешева – ево Беким Фехмију у њихово име у Београду, најављује и други део својих сећања у земљи без граница.

Весна Арсић

Пара врти свет, знамо одувек, али колико је човек способан да ниско падне у борби за шуштаве папириће, то нам ових дана открива прво грло Алијине државе, некад популарна Ханка Палдум.

Гостујући у разним емисијама многобројних српских телевизија, ова времешна ханума, изводи прави салтомортале објашњавајући како није урадила ништа од оног што је својевремено објављивала овдашња штампа. Наравно, одриче се сваке везе са Алијом и његовом панисламском идеологијом, па где би она, сад кад продаје своје песмице по Србији, имала нешто против нас Срба. Истина је да су се у медијима, током рата, појавиле две-три информације о њеним антисрпским активностима, али на нивоу занимљивости и далеко од комплетне информације о њеном целокупном ангажовању.

Њен ентузијазам, испољен у стварању Изетбеговићеве немогуће државе, датира још пре избијања ратних сукоба у данас непостојећој Босни и Херцеговини. У то време, још 1991. године, прославила се певајући химну Алијине партије, Странке демократске акције. Окреће се рингишпил у Соколовић колонији, највећем насељу санџаклија у Сарајеву, а са звучника допире Ханкин умилни глас: „СДА, демократија, СДА то смо ти и ја“. И тако се везу стихови све даље и даље, или ближе и ближе грађанском рату.

Први јавни иступ почетком рата, имала је Ханка у тада још постојећем Јутелу, који је изливима мржње далеко превазилазио и званичну муслиманску телевизију. Пошто је једна минобацачка граната оштетила црепове на крову Ханкине куће, репортеру Јутела Недиму Лончаревићу, изјавила је дословно: „Недими, видиш шта нам урадише ђетници (ћ, не ч, није штампарска грешка) шта нам урадише ови ђобани, гуњаши са брда. Каква ЈНА, мој Недими све су то ђетници“. То је био и остао вокабулар Ханке Палдум цели рат, кад год је говорила о Србима. Никада није узела у уста компромитовану реч Срби или, не дај Боже, српски народ. Тек ових дана смо у њеним изјавама постали њена „вјерна“ публика, поштовани слушаоци и слично, са много лепих придева. Заиста смо прешли велики пут од гуњаша до поштованих. Не би се зачудили да јој у једном настулу излети: „Поштовани гуњаши“. Репортажа објављена на Јутелу, у којој смо тако лепо почашћени, била је само први корак у њеном ратном ангажману. Ако јој овај први излет пред камерама и може, донекле, да буде и схваћен као импулсиван, због шока од гранате, све што је касније чинила иде јој директно на савест, ако је уопште има.

Међу првима је приступила муслиманском културно-уметничком батаљону, који је имао за циљ подизање морала Алијине војске. Овом пропагандном машинном командовао је још један вредни уметник исламске револуције, познати Дино Мерлин. Батаљон је обилазио положаје муслиманских формација и патриотским песмама, са исламском позадином, покушавао да улије нешто мало храбрости у руљу коју су српски борци цели рат напуцавали, кад год су стигли и хтели. У интервјуима између обилазке ровова, Палдумова је често гостовала на свим муслиманским медијима и уз револуционарне песме, делила шамаре це-

ЈУРИШ МУСЛИМАНСКИХ НОВОКОМПОНОВАНИХ
НАРОДЊАКА НА СРПСКО ТРЖИШТЕ

СВЕ ЛАЖИ ХАНКЕ ПАЛДУМ

Иако је имала значајну улогу у ратној пропаганди Алије Изетбеговића, Ханка Палдум се данас одриче својих ратних заслуга, само да би освојила Србију, највеће тржиште новокомпоноване музике на Балкану

локупном српству. Ипак ни то јој није било довољно. Негде 1993. године пријавила се као добровољац у најзлогласнију паравојну јединицу, познату по небројеним зверствима почињеним над српским цивилним становништвом у Сарајеву. Сви Срби и муслимани града Сарајева одлично знају да је Ханка више од два месеца радила у кухињи Мушана Топаловића, познатијег по надимку Цацо, који је убијен по налогу Силајџића и Изетбеговића, јер се његови злочини више нису могли прикривати пред очима међународне заједнице. Таквом зликовцу је славна Ханка, која нас много поштује, свакодневно служила кафеу у његовом штабу на Бистрику, у бившој команди бивше ЈНА.

Са рахат-локумом, сигурно.

Хтела је да се докаже и као непосредни активиста, да не уђе у историју Алијине државе само као симпатизер који са сигурне дистанце само навија за своје напаћене борце. Пошто баш и не би могла да ратује са пушком у руци, барем да мало помогне у кухињи. Био је то њен пример, упућен свим муслиманкама широм Босне.

Та и таква Ханка Палдум данас се продаје широм Србије као певачица без комплекса, којој национална припадност није важна и којој границе између држава и народа представљају бирократску сметњу. Уопште, једна светска дама модерног погледа на свет.

Све и да је тако, да заиста и верује у оно што прича, ипак би требала да одговори на барем два питања. Кога и када је лага-

ла? Да ли муслимане за време рата или Србе, сада после рата? Одгонетајући ову енигму, треба имати у виду једну важну и незаобилазну чињеницу, која ће у потпуности осветлити њено изненадно појављивање у српској јавности. Србија, а нарочито Београд са својих два милиона становника, одувек су у Сарајеву, па и у Загребу, схваћани као најповољније и највеће тржиште за све врсте музике, нарочито новокомпоноване. То је давно пре рата први схватио Горан Бреговић, а маркетиншки добро искористили сви они који су овамо стигли после Бијелог дугмета. Чудно али истинито, Београд је увек више волео оно што долази са стране, него оно што је сам изнедрио, оно што има на сопственом прагу.

На том таласу јездила је пре рата и Ханка, и то пуним једрима, тако да је зарадила и вилу у једном од најлепших делова српске престонице. Зато и не чуди што се поново појавила. Рачунајући на кратко српско памћење, нарочито ружњивих ствари, осмелила се да чак и осуђује оне који су о њој „необјективно, скандалозно и неистинито писали.“ Уместо да им буде захвална што је у тим написима третиран само делић комплетне слике њеног ратног, потпуно антисрпског, ангажмана.

Све је, дакле, крајње једноставно. Ми смо тржиште које гута све, а она госпођа која је дошла по наше паре. То што су српске, не пише на њима када се претворе у девизе. Мала је Ханки Алијина Босна, мала и сиромашна. Укинули странци донације. Да им је хљеба, шта ће им музика. У Републику Српску не сме ни да примириши, тамо је сви знају, ко је и каква је, па је кренула мало даље где се нису видели муслимански дневници, у Србију. Да заради.

Особе као што је дотична певалка, упркос свему, све Србе остављају равнодушним. Смешно би било да неко против ње подигне оптужницу за ширење верске, расне и међунационалне мржње, поготово сада кад су гомиле шпигтарских терориста пуштене из затвора. Њено понашање иде њој лично на част, а онај ко би могао да о њој донесе било какав морални суд никако нису Срби, пре свих су то њени сународници, муслимани којима је у најтеже, ратно време, продавала свој патриотизам. Патриотизам којег се лако и за час одрекла јуришајући за српским парама.

Отњен Мухајловић

НИЈЕ СРПСКИ, СРПСКИ ПИСАТИ

ЗАШТО СУ ПОКРЕТАЧИ КЊИЖЕВНОГ ГЛАСНИКА ИЗБАЦИЛИ ЋИРИЛИЦУ, А ИЗ НАЗИВА ОВОГ ГЛАСИЛА ПРИДЕВ СРПСКИ

Српски књижевни гласник, један од најелитнијих и најславнијих часописа на јужнословенским просторима, излазио је у међуратним периодима (1901-1914, и 1920-1941. год.) и представљао не само стециште књижевног већ и епицентар културног живота Београда, Србије и Југославије тога времена. Тек кад се књижевно дело промовише кроз овај часопис, отварао су му се врата српског читалаштва, а појављивање ауторовог имена у Српском књижевном гласнику значило је истовремено и улазак у српску књижевну елиту. Уосталом, имена једног Богдана Поповића, једног Слободана Јовановића, једног Павла Поповића или једног Јована Скерлића, која су представљала интелектуални, културни, научни и књижевни врх српског стваралаштва, била су знак распознавања овог часописа. У периоду од 1945-1990. године, периоду Брозових братствено-јединствених експеримената, основни циљ је био, или кочење српске научне културне и књижевне мисли и стваралаштва, или његово премештање на југословенски ниво и самим тим његово обезличавање и брисање јасног националног предзнака. Овако упаковано српско стваралаштво могло се без бојазни присвајати, експлоатисати, узурпирати и евентуално одбацивати. Плодови таквог стваралаштва били су југословенски, а мане или недостаци искључиво српски. Истовремено са овим експериментом, кренула је и офанзива на ћирилицу као писмо и знак распознавања. Правдајући ово гурање једног од најквалитетнијих писама у запећак, и промоцију латинице, као „равноправног”, а у ствари све више доминирајућег писма, отварао се још једна могућност за манипулацију. Ћирилица је, наиме, била само у Србији апсолутно равноправна док је у западним републикама бивше Југославије гурана у запећак, анатемисана и исмевана као јужњачко писмо, којим се Еуропа не служи и које не разуме. Разлози за истискивање ћирилице из књижевности, журналистике и писаног стваралаштва уопште, тражени су и налажени првенствено у сфери комерцијале, комерцијалних и паракомерцијалних разлога везаних за западне републике бивше Југославије.

Разлог, апсолутно неистинит и лажан, јер заинтересованима са ових простора ћирилица уопште није сметала.

Крајем осамдесетих година било је покушаја да се богата књижевна баштина Српског књижевног гласника присвоји, опет уз брисање придева „српски”. И опет из комерцијалних или паракомерцијалних разлога. Неких пар бројева је изашло, штампано латиницом, под именом Нинов књижевни гласник, а затим се гласило поново гаси. Седином 1991. године, Политика покушава да, заједно са Српском књижевном задругом, обнови Српски књижевни гласник, али покушај није реализован због догађаја који су претходили распаду земље. Обнову Српског књижевног гласника је неуспешно покушала да обнови и „Научна књига”. Разлоге за ове неуспехе треба, пре свега, тражити или у неспособности покретача или у покушају да се у обнови присвоји баштина коју овај стуб српске културе носи а да се при том избегне и бреме одговорности за наставак традиције коју он захтева и подразумева. Недозвољиво је да се, зарад додворавања било Западу, било неким из бивших република, черечи целина и издавач одриче српске ћирилице и српског дела имена часописа. Тај и такав књижевни гласник не може бити настављач традиције Српског књижевног гласника а да се при том штампа латиницом и да излази под обогаленим именом. Као што је неприхватљиво да поједини електронски медији емисије са српским предзнаком опремају латиничном писменом опремом, нпр. „српски породични”, или „православни” и сл. Или, рецимо, емисија која се зове „Није српски ћутати”. Е баш због тога што није српски ћутати, поготову кад се черупа и краде српска културна баштина, српска интелектуална јавност мора дићи глас против ове невиђене крађе нашег културног наслеђа. Мора, јер без тог дела, који представља срце националног бића, српска нација и народ, на крају и држава Србија, неће опстати, јер ће представљати лак и једноставан залогај. Уосталом, то су темељи на којима почивају наш дух, наше достојанство и наша нација.

Момир Марковић

ЦРНИ „ДОСОВСКИ“ СПОРТСКИ ДОСИЈЕ – ЦРНОКОШУЉАШИ ПРЕТЕ СПОРТУ ПОГОВОТО ФУДБАЛУ

Филм „Кундун“, Мартина Скорсезеа, поучан, подсећа на времена кад су војници Маоа обучавали децу како да убијају своје родитеље на Тибету, и наглашава зликовачку и лицемерну америчку политику чак и кад дилетантске политике широм света мисле да су „савезничке“. Поучно, нема шта, али, у Србији, осим српских радикала, није било других који ће поруку и схватити.

И, гле чуда, десио нам се „Отпор“ (јефтин амерички трик, са групом потпуно „промашених“ клинаца, обучених од главе до пете у црнокошуљашке одоре облепљене большевичком иконографијом – пре свега стиснутом песницом, али и петпарачким паролама типа: „готов је“, и неким шљивовито-коштничавим играма речи!); да зло буде још грђе, као маргиналним и углавном очајно лошим студентима, врло брзо им је досадило да глуме „студентски покрет“ универзалан за све облике побуна, глупости, мистификација свега и свачега (а посебна посласница им је била и остала згражавања над српским национализмом!). Прогласише се – „народним“. И највећим скептицима да се велико зло ваља над Србијом постало је кристално јасно да ће се ови људи убудуће уштитати у све и свашта. Да ће гурати свој нос (углавном ушмркани) свуда, да ће мале секаперсе ускоро бити велике мирођије у разним отровним чорбама: свакако и у – спорту! Поготово фудбалу.

Зашто?

Није било тешко погодити. Стадиони су постали њихови регрутни центри, а знало се да им је демагогија најснажније и најпоқварније оруђе. Анационални, какве их добри Бог држи, безвезни клинци, дрско су хрупили и у фудбал (нису они наивни, знају да у овом послу, баш као и у политици, има често подоста „дове“). И, као што су уништили Србију за нешто више од пола године од кад су преузели све полуге моћи (полицију-финансије, пре свих) нашег друштва, као што су натерали добар део обеслужајућих родитеља да крену и гласају за њихова „натовско-окупа-

торска“ уверења, а све под плаштом лажног хуманизма и „скорсезеовског“ режисерског умећа с почетка овог текста (онај штос: родитељи, ви сте глупи, послушајте „ламетну децу једном“), ове убице сопствене нације (могу се слободно

назвати – оцеубице), решили су да ликвидирају и професионални спорт, пре свих фудбал. Нормално, са језуитском понудом и жељом „да помогну фудбалу да оздрави“?

Све „досовске“ новине овог петог маја морале су некритички и помпезно, готово лудачки, на својим спортским странама (да трагедија буде израженија), да објаве писмо фантомске организације Отпор – (изгледа да су им они једино по чему имају сличности са спортом – ти црни дресови! Занимљив тим! Вероватно су им и навијачи слични, оп. а.). Ево како они „демократски“ помажу фудбалу:

ФАЛАНГИСТИ У ФСЈ

Пренеражени генерални секретар ФСЈ добио корпу за ђубре, а сви спортски новинари „прогутали језике“ (некад дугачке)

„Имате шест дана“ (насловљено писмо „Отпора“ у „Вечерњим новостима“!).

Нема шта. Порука и поздрав спортски: ултиматум, претња, и – три тачке, да се сви замисле шта ће бити после тих шест дана. А спортски новинари ћуте, ни да бекну.

Да ли ће Миљан Миљанић (тренерски творац модерне и светски вредне Црвене звезде) и Бата Булатовић, председник и генерални секретар ФСЈ, бити, можда, јавно обешени – ако по истеку тих шест дана и даље остану у фудбалу?

Многи љубитељи фудбала, дугогодишњи пратиоци наше фудбалске историје, знају да је фамозни Миљан, као де-

И фудбал им је мета

„ОТПОР“ ЗАПЛАШИО СПОРТСКЕ РЕДАКЦИЈЕ

Све досовске новине овог петог маја морале су некритички и помпезно, готово лудачки, на својим спортским странама (да трагедија буде израженија), да објаве писмо фантомске организације Отпор – (изгледа да су им они једино по чему имају сличности са спортом – ти црни дресови! Занимљив тим! Вероватно су им и навијачи слични, оп. а.). Ево како они „демократски“ помажу фудбалу:

„Имате шест дана“ (насловљено писмо Отпора у „Вечерњим новостима“!).

Нема шта. Порука и поздрав спортски: ултиматум, претња, и – три тачке, да се сви замисле шта ће бити после тих шест дана. А спортски новинари ћуте, ни да бекну.

Да ли ће Миљан Миљанић (тренерски творац модерне и светски вредне Црвене звезде) и Бата Булатовић, председник и генерални секретар ФСЈ, бити, можда, јавно обешени – ако по истеку тих шест дана и даље остану у фудбалу?

те избеглица пре више од шездесет година главу сачувао у Србији-мајци: током наредних шест деценија наш најпознатији човек у светском фудбалу, преживео је бројне операције срца, бајпасове, „новинарска каменовања“, „бомбардова-

ња" јајима (после неких светских првенстава), паљење статива на стадиону клуба који је годинама велемајсторски тренирао... Преживео је чак и ЈУЛ, средином прошле године.

Али, тешко да ће и „Отпораше“, углавном патуласти, често рахитични омладинци (типичан пример америчке брзе, „fast-food“, хране Mc Donalds), апсолутно СВИ, СВИ – без икакве спортске прошлости и садашњости (осим шкрабања по зидовима разних парола на нивоу првих послератних партизанских филмова типа – „Саша“ и „Славица“); ако се настави у јавности тренд објављивања њихових агитпроповских претњи, велика је вероватноћа да ће доћи главе „Чичи“. Покушавали су многи, вала ови црнокошуљаци ће и успети.

Можда ће предложити Срђу Поповића, Чеду Јовановића или, рецимо, Борку Павићевић, Наташу Кандић или Јована Ђирилова, за будуће челне људе нашег фудбала? Они су гаранција, тј. сигурација, да ћемо са „Отпором“ бити прваци света, јер „Отпор“ се разуме у све, па и у фудбал, чак боље од Бразилаца, зар не?

А спортски новинари немо ћуте. Додуше, уз вињачиће кукају (као и увек, деценијама) у „Шуматовцу“ и „Грмечу“, у „Преперновој кети“ и „Липи“...

„Отпор“ (она дебела Миља и неки Шикман, који има слично презиме оном јунаку филма „Шиндлерова листа“ – тема филма: неки логори, неке црне униформе, и тако то... Препоруке аутора текста: још један филм који треба обавезно погледати, уз „Кундун“, наравно). Има ту и неколико дебељушкатастих дечака симболичног презимена – Хомен (можда грешка у неким словима), и, углавном, то је то: Имате шест дана...

Спортска пера, чак и она често награђивана, ћуте. Плаше се да их не одува вихор револуције. Кад среде „отпорашки“ Фудбалски савез, ето њих, прелазе на чистићење и спортских редакција.

Шта предлаже црнокошуљачки кружок младих фанатика?

Ништа! Побројали нека тренерска имена (на брзак се сетили), појма немају ко од тих тренера уопште хоће и да ли хоће да са њима таквима учествује у квазифудбалским акцијама; донели Бранку-Бати Булатовићу (аутор текста познаје човека и отворено ће написати да је реч о часном, уљудном, смиреном и упућеном у све фудбалске тајне генералном секретару наше „фудбалске куће“) – корпу за отпатке, да му симболично (у њиховом стилу) ставе до знања да је – „Ћубре“. На такву увреду, Бата је хладнокрвно реаговао, достојанствено!

А новинари ћуте...

У претећем писму упућеном свим спортским редакцијама, црнокошуљачки прете популистичким речником лењинистичко-титоистичког типа: „Начинићемо конкретне потезе – ми и грађани“?

Као Србин, грађанин, спортски новинар, ограђујем се од „америчког СКОЈ-а“. Гаде ми се у свему – у фудбалу нарочито. Бата Булатовић рече: „Функције су казна“, тако је...

Уз додатак: данас је највећа казна бити спортски уредник било које редакције која мора да објављује таква идиотска писма.

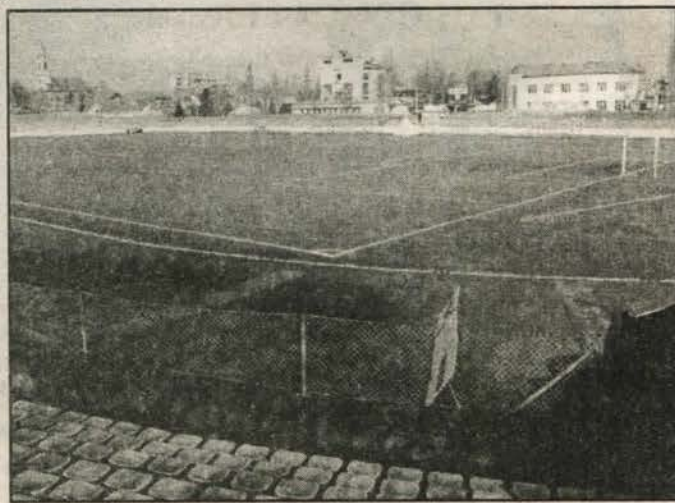
Спортски новинари, колеге, нарочито они који су уз Миљана и Бату последњих година путовали широм света (и у време санкција тих истих Американаца који су формирали и финансирали „Отпор“), један је чак уредник спортске рубрике „Политике“ постао баш после петог октобра, а уједно је члан Миљанове „фудбалске владе“ и Стручног одбора (и то за Ђорића гласао оба пута), напишите нешто о мешању „отпораша“, тих чудних младића, у спорт.

Није ваљда да сте заборавили предизборну „досовско-отпорашку“ паролу, боље речено – лаж и опсену: „Спорт спортистима“?

Дејан Анђус

„Демократска“ политика их посвађала – „отпорашки“ Саво Милошевић, Милев промотер Мијатовић и „Чича“ (у позадини)

Празни стадиони биће погодни за нове слетове: „Отпорашки“ носе штафету Ђинђићу?

АФОРИЗМИ

Пише: Момир Марковић

КАД СУ У ЧОПОРУ
ВУК И ХИЈЕНЕ,
УВЕК СТРАДА ВУК.

И ПИНОКИО ЈЕ ЛАГАО
ПА МУ ПОРАСТАО НОС.

БАТИЋ БРАНИ ПРАВДУ
СВИМ СРЕДСТВИМА,
УКЉУЧУЈУЋИ И ХЕКЛЕР.

КАЖУ ДА СУ ЧЕДИНИ ЦИПОВИ
НАЈБРЖА ВОЗИЛА,
ПРОСТО ЛЕТЕ.

РАСТ СТАНДАРДА ЈЕ,
ЗХВАЉУЈУЋИ ДОС-У
НЕВИЂЕН. НЕ ВИДИ СЕ.

РЕЗУЛТАТИ ДОС-ОВЕ ВЛАДЕ
СЕ НЕ ВИДЕ АЛИ СЕ ЧУЈУ.
ГЛАДНОМ НАРОДУ
КРЧЕ ЦРЕВА.

БАТИЋ, КАЖУ,
НАМИРИСАО
НЕКЕ НОВЕ АФЕРЕ.
ИМА ЧОВЕК НОС.

ФИНАНСИЈСКА ПОМОЋ
ЗАПАДА ЈЕ НЕВЕРОВАТНА. НИКО
ВИШЕ У ЊУ НЕ ВЕРУЈЕ

КОШТУНИЦА ОТИШАО
ПО ПОМОЋ У ВАШИНГТОН.
УМЕСТО ПУНИХ ШАКА ДОБИО
ЈЕДАН ПРСТ. СРЕДЊИ.

ЗА СРБИЈУ БИ БИЛО БОЉЕ
ДА СУ УКРАЛИ БАТИЋА А
ОСТАВИЛИ ХЕКЛЕР,
ВИШЕ КОШТА.

УМЕСТО ПОМОЋИ СА
ЗАПАДА
ДОБИЛИ СУ РУКУ,
ПРЕСАВИЈЕНУ У ЛАКТУ.

У ЈЕДНОЈ ДОСОВОЈ СТРАНЦИ
СИГУРНО НЕЋЕ БИТИ
СЕКСУАЛНОГ МАЛТРЕТИРАЊА.
БАР НЕ ЖЕНА.

КАДА ЈЕ РУЖИЦА ЂИНЂИЋ НЕДАВНО КРСТИЛА ЈЕДАН НЕМАЧКИ
БРОД, МОРАЛА ЈЕ ДВА ПУТА ДА ГА УДАРИ ФЛАШОМ.
ПРВИ ПУТ ФЛАША НИЈЕ ПУКЛА.
КАД ЛИ ЋЕ КРСТИТИ ЗОРАНА, ДОШАО БИХ ДА ГЛЕДАМ.

ДА ЛИ СТЕ ЗАДОВОЉНИ ДОСАДАШЊИМ РАДОМ ДОС-ОВЕ ВЛАСТИ?

Славиша Милисављевић:

Само покушавају западне моделе привређивања да пресликају на нашу привреду, то је читава философија њихове политике. При томе не узимају у обзир специфичност овог поднебља. То је обавезно, без тога ништа не може да се уради.

Милушин Милушиновић:

Задовољан сам досадашњим радом ДОС-ове власти у свим сегментима. НАТО плаћеници, Ђинђић и Владан Батић само нека наставе тако.

Милена Ерој:

Ја сам приватник, и задовољна сам само мерама за сузбијање шверца. Све остало је катастрофа. Струја је много поскупела, увели су блок тарифе. Ако не платим на време зарачунавају се велике камате. Усред лета немамо по пет сати струје, то је бесмислено.

Душан Јовановић:

У Италији сам већ 13 година и уопште нисам задовољан животом овде. Све је скупо као у иностранству. Људи се жале на мале плате.

Миливоје Штанковић:

Незадовољан сам радом разних служби, пре свега комуналних. Порези су повећани, а и цене су високе у односу на квалитет робе.

Ђурђија Грујић:

Како да будем задовољна, немам за што хлеба да купим. Имам 80 година. Приморана сам да продајем цвеће на улици. На крају дана, када све саберем, немам ни за млеко.

Велимир Вићес:

Нисам задовољан. Оно што је обећано врло мало је испуњено. Знам да није лако, али много је обећано. Обећан је бољи стандард, збрињавање социјално најугроженијих, међутим ништа од тога.

Радмила Егић:

Шта смо тражили то смо добили. Катастрофа!

Живојин Јевшић:

Свака власт има своју добру и лошу страну. Допада ми се што се зауставило са дивљом градњом. Колико ће то да траје видећемо! Код нас све траје три дана. С друге стране, много сам незадовољан скуштинским заседањима која подсећају на циркус. Када видите да Чедо Јовановић, уместо да слуша своје колеге, чита новине, смучи вам се. Што се тиче пореза, није тако страшно. Код нас се порез на ваздух још увек не плаћа.

СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК:

Велика интернационална
корупционашка афера
Мерцедес Бенц

Иницијатива посланичке групе
Српске радикалне странке
за разрешење потпредседника
републичке Владе и министра
унутрашњих послова Душана
Михаиловића

ПОРЕЗИМА НИКАД КРАЈА

Крајем марта и током априла Народна Скупштина Републике Србије усвојила је пакет пореских закона: Закон о акцизама, Закон о порезу на промет, Закон о порезу на

доходак грађана, Закон о порезу на добит предузећа, Закон о порезу на имовину, Закон о порезима на употребу, држање и ношење добара, Закон о порезу на фонд зарада, Закон о порезу на финансијске трансакције и др.

Образлажући наведене законске предлоге пред посланицима Народне Скупштине, предлагачи ових закона, иначе представници ДОС-овске републичке владе, потребу доношења пакета ових закона, објашњавали су поједностављењем фискалног система, повећањем његове транспарентности и усклађивањем пореског система наше земље са пореским системима европских земаља. Уверавали су грађане Србије да усвајање нових пореских закона неће утицати на повећање цена производа и услуга, чак напротив, да ће то довести до по-

јефтинијења одређених производа и услуга, да то неће додатно оптеретити породичне буџете, као и да неће утицати на смањење животног стандарда становништва. По њима, све је то у интересу народа, јер ми „морамо да ускладимо наше законе са европским законодавством“.

Схватајући суштину ових закона, а у циљу ублажавања негативних последица по привреду и стандард становништва, посланици Српске радикалне странке у Скупштини Републике Србије подносили су велики број амандмана, од којих ниједан није усвојен.

Почетак примене наведених закона демантовао је обећања и уверавања ДОС-овске републичке владе. Највећи број производа и услуга добио је више цене, у многим случајевима и неколико пута више. Укинуте су таксе које је увела претходна републичка влада, али су порези који су сада уведени, уместо њих, неупоредиво виши. Основна каракте-

НИ КЊИГЕ ИМ НИСУ ПОТРЕБНЕ

Стопа пореза на промет производа за дневну штампу, књиге, брошуре и часописе (осим књига, брошура и часописа за које је прописано пореско ослобођење) износила је за Републику Србију без града Београда 9%, за град Београд 12%, а сада по новом закону износи за Републику Србију 20%.

Износи и стопе акцизе утврђени по претходном и новом Закону о акцизама дати су у следећем прегледу:

Назив акцизног производа	износ акцизе по претходном закону	износ акцизе по новом закону
Деривати нафте:		
1. врсте моторног бензина	60%	10,00 дин/лит
2. све врсте дизел-горива	50%	7,00 дин/лит
3. уље за ложење	30%	5,40 дин/лит
4. млазно гориво и авионски бензин	15%	2,70 дин/лит
5. моторна уља и мазива	30%	50,00 дин/лит
6. течни нафтни гас	15%	1,90 дин/кг
7. петролеј за осветљење	-	2,50дин/кг
Дуванске прерађевине:		
1. цигарете групе А	4%	12,00 дин/пак
2. цигарете групе Б	4%	5,00 дин/пак
3. цигарете групе Ц	4%	2,00 дин/пак
4. цигаре и цигарилоси	3%	0,50 дин/ком
5. резани дуван, дуван за лулу и жвак.	3%	9,80 дин/кг
Етил-алкохол (етанол):		
1. денатурисани алкохол за гориво	10%	7,00 дин
2. алкохол за производњу алкохолних пића и козметичких производа	30%	20,00дин
3. алкохол који се продаје апотекама болницама, трговини	20%	13,00дин
Алкохолна пића:		
1. природна вина, медицинска вина	5%	12,00 дин/лит
2. пиво	10%	5,00 дин/лит
3. природна ракија и вињак	3%	30,00 дин/лит
4. жестока пића и др.алкохолна пића, осим вискија, џина и коњака	4%	40,00дин/лит
5. виски, џин и коњак	4%	60,00дин/лит
Освежавајућа безалкохолна пића	10%	1,50дин/лит
Кафа (сирова, пржена, млевена и екстракт кафе)	30%	10,00дин/кг
Со за исхрану	-	2,00дин/кг

ристика је да су из ових пореских закона изостављена многа пореска ослобађања, која су била предвиђена претходним законима, а да је проширен број производа и услуга који подлежу опорезивању. Кад је овако почела примена пореских закона, поставља се питање шта грађани могу да очекују даље?

Новим Законом о акцизама проширен је број производа на који се плаћа акциза, у односу на претходни закон, тако што је, код деривата нафте уведена акциза на петролеј за осветљење, код освежавајућих безалкохолних пића акциза уведена на пића од воћних база, а уведено је и плаћање акцизе на со за исхрану, што није било предвиђено ниједним законом до сада.

Новину такође представља и овлашћење министра финансија и економије да донесе пропис о разврставању цигарета у квалитетне групе А, Б и Ц, по прибављеном мишљењу министарства пољопривреде.

Одмах по усвајању Закона о акцизама, чија примена је почела 1. априла 2001. године, током априла и маја финансијска полиција и тржишна инспекција почеле су да контролишу продају акцизне робе. Иход ове акције је затварање великог броја малопродајних објеката, односно изрицање привремене забране рада објеката. Никога од надлежних не занима шта ће бити са породицама, које су забраном рада ових објеката изгубиле могућност да себи обезбеде средства за живот.

Рестриктивна политика Владе укида пореске олакшице

Закон о порезу на промет усвојен је по хитном поступку и почео да се примењује 1. априла 2001. године.

Новину представља увођење јединствене стопе пореза на промет од 20%, од чега је 17% републички порез на промет и 3% посебан савезни порез на промет.

Велику измену представља укидање бројних досадашњих пореских ослобођења и кад је реч о порезу на промет производа и кад је реч о порезу на промет услуга, што практично значи поскупљење ових производа и услуга за 20%.

Јединствена стопа пореза на промет заменила је досадашњих седам различитих пореских стопа, али истовремено довела до поскупљења највећег броја производа, код којих је пореска стопа била утврђена на нижем нивоу од 20%.

По претходном закону општа стопа пореза на промет производа од 31% примењивана је на акцизне производе и одређене увозне производе (одећа, обућа, рубље осим пелена, сапуни, детерџенти, пасте за зубе, шампони за косу, намештај и др.). Одређени производи из ове групе (одећа, обућа, сапуни детерџенти, пасте за зубе и др.) домаће производње били су опорезовани сниженом стопом од 21%. Нижа сто-

па од 18% примењивана је на прехранбене производе. Наведене стопе обухватале су таксу од 3% за град Београд.

Поскупљују све животне намирнице

Дакле, прехранбени производи су до сада били опорезовани стопом од 18% пореза на промет, а сада, по новом закону, стопом од 20%, што практично значи поскупљење основних животних намирница, што се директно одражава на животни стандард становништва.

Кад је реч о средствима за хигијену (детерџенти, креме, купке, шампони, пасте за зубе и др) треба истаћи да су увозна средства за хигијену била опорезована по стопи од 31%, а сада по стопи од 20%, док су домаћа средства за хигијену била опорезована по стопи од 21%, а сада 20%, односно дошло је до појефтинјења увозне робе, што има за циљ да увозна роба постане приступачнија потрошачима и да се стимулише домаћа производња.

Стопа за вештачка безалкохолна пића, за производе уметничких старих заната и домаће радиности, за материјал за поправку, одржавање и реконструкцију путева и мостова на путевима износила је за Републику Србију без града Београда 17%, за град Београд 20%, а по новом закону за Републику Србију износи 20%.

Порез на промет производа није се плаћао, а сада се по новом закону плаћа у износу од 20% за: лекове и медицинска средства, ортопедска помагала, јестиво уље и маст, воду за пиће (из водовода), уџбенике за основно, средње више и високо образовање, угаљ и огревно дрво и др.

Наведени конкретни примери у примени новог обрачуна акциза и пореза на промет говоре о суштини ДОС-овског система опорезивања. ДОС-овски систем опорезивања није ни најмање реформски. Он је непримерен економској ситуацији у нашој привреди, која је исцрпљена дугогодишњим санкцијама и бомбардовањем. Он је такође непримерен животном стандарду нашег становништва, које је на ивици егзистенције. Нови порески систем значи увођење нових намета за привреду и становништво, уз проширење круга субјеката који су предмет опорезивања, укидање пореских олакшица и ослобађања која су раније постојала, а све то и уз поштравање казних мера.

Очигледно је да циљ усвајања ових пореских закона није оживљавање привреде и побољшање животног стандарда становништва, већ гашење домаће производње и отварање нашег тржишта за увозну робу, чиме се стимулише потрошња, а не производња која је покретач развоја привреде и једини прави излаз из тешке ситуације у којој се налазимо.

ДМ

„Дуги прсти у плитким џеповима народа”

ВЕЛИКА ИНТЕРНАЦИОНАЛНА АФЕРА “МЕРЦЕДЕС БЕНЦ”

Општински јавни тужилац Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду, Биљана Радовановић, нестручно и несавесно обавља јавнотужилачку функцију, што у смислу члана 39. тачка 3. Закона о јавном тужилаштву (Службени гласник РС, бр. 43/91. и 71/92) представља разлог за разрешење са дужности општинског јавног тужиоца против своје воље.

Општински јавни тужилац Биљана Радовановић задужена је у Четвртог општинском јавном тужилаштву у Београду да предузима кривично гоњење по кривичној пријави КТР 38/2000 која је поднета 18. јануара 2000. године. Оштећени је поднео кривичну пријаву против одговорних лица: Мерцедес Бенца АГ Штутгарт, Мерцедес Бенца д.д. Београд, Инекс компаније Београд, Савезне управе царина, Министарства унутрашњих послова Републи-

ке Србије, правосуђа и тужилаштва. Биљана Радовановић месецима није узела у поступак поднету кривичну пријаву. После бројних интервенција оштећеног, Биљана Радовановић је формално узела у рад кривичну пријаву, али са циљем да се ништа не уради.

Већ годину и по дана кривична пријава чами у некој фиоци стола Биљане Радовановић. С обзиром да је кривична пријава у узрочно-последичној вези са парничним предметом XVI 426/2001 Првог општинског суда у Београду, у међувремену, број извршилаца, саизвршилаца и нових кривичних дела се увећао.

Непоступање по кривичној пријави већ годину и по дана, само по себи, доказује да Биљана Радовановић несавесно и нестручно обавља јавнотужилачку функцију.

Mercedes-Benz

КОЛО ПРЕВАРЕ

Оштећени је 6. августа 1997. године поднео ГСУП-у у Београду кривичну пријаву против одговорних лица Мерцедес Бенц АГ Штутгарт и МБ Југославија, директора Диетер Мудрака, финансијског директора Стиебера, директора ауто куће Коехнена, правника Драгице Стефановић, цариника Јордана Стојановића и адвоката Николе Јанковића. Одмах по подношењу кривичне пријаве против окривљених, са паркинга МБ Југославије, ул. Омладинских бригада бр. 33, уз помоћ одговорних лица МУП-а и Царине, 65 возила марке мерцедес, власништво Мерцедес Бенца АГ Штутгарт, у периоду од 8. до 15. августа 1997. године на чудан начин је изнето из земље. Контигент који је дошао у земљу од октобра

1996. године до марта 1997. године је био од 120 возила марке мерцедес. Сва возила су у земљу ушла незаконито, без царинења, квалитета друге класе, а представљена да су као прва класа. Увозник није био регистрован за обављање овог посла. Возила су била намењена за тржиште Казахстана, Индије и неких источноевропских земаља. Зато што су нова возила дуго била на фабричком паркингу у Немачкој, у Београду су се дорађивала и полирала како би што боље изгледала за продају као возила прве класе. Оштећени је поднео кривичну пријаву ради заштите личног интереса, а испоставило се да је кривична пријава погодила осине гнездо организованог шверца и криминала. Благонаклоност и помоћ приликом чудног изношења возила из земље, после подношења кривичне пријаве, посебно су исказали Влајко Стојиљковић, у то време министар унутрашњих послова, Михаљ Кертес, директор Савезне управе царина, Драган Илић генерал-мајор МУП-а, Миленко Ерчић пуковник у МУП-у и Слободан Шаренац директор Инекса, један од сувласника Мерцедес Бенца д.д. Београд.

На сличан начин је и у периоду од 27. до 31. децембра 1999. године из земље незаконито изнето 15 ципова марке пух и 10 ципова мерцедес Г. У односу на догађаје из 1997. године, разлика је што су 1999. године возила изнета неколико дана пре него што је оштећени поднео другу кривичну пријаву, а о свему томе је претходно обавестио фабрику Мерцедес Бенц АГ Штутгарт.

Мерцедес је на нашем тржишту познат по томе што возила друге класе продаје као да су прва класа, не поштује гаранцију произвођача, а уколико неко од купаца затражи заштиту преко суда,

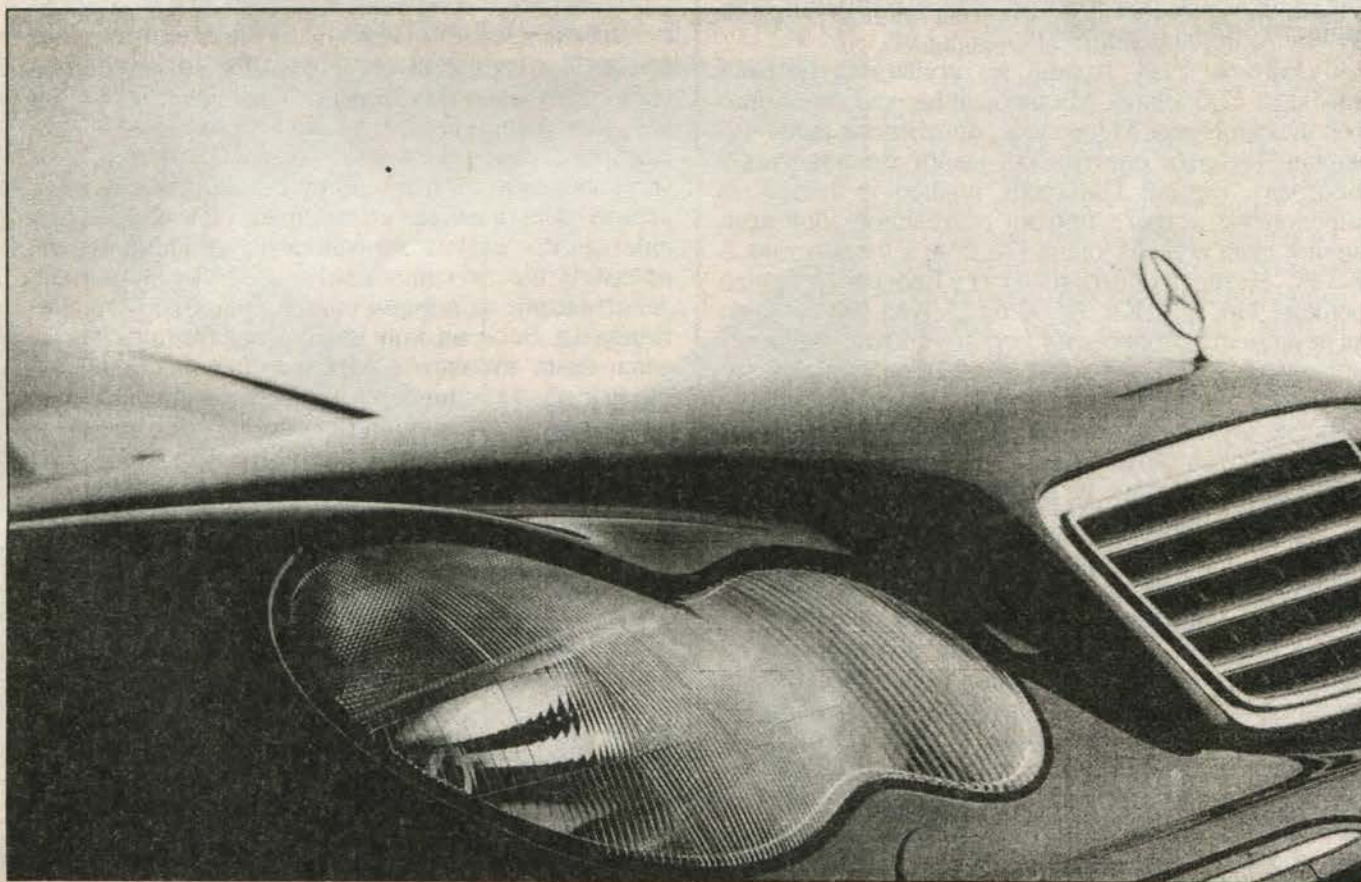
обично му следе монтирани судски поступци и кривичне пријаве.

СУД ПРИКРИВА ТРАГОВЕ

Поводом кривичне пријаве из 1997. године, која је поднета ГСУП-у Београд, до данашњег дана није предузето кривично гоњење. Примерак ове кривичне пријаве оштећени је доставио лично и општинском јавном тужиоцу Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду, Богдану Пајковићу. О овој достави у Четвртом општинском тужилашству у Београду не постоји чак ни упис, а у тужилашству није предузета ниједна радња.

У свим судским предметима оштећеног Мерцедес Бенц АГ Штутгарт заступао је адвокат Слободан Миливојевић. Он никада није имао званично и законито пуномоћје Мерцедес Бенца АГ Штутгарт, у ниједном од судских поступака. Међутим, то није била сметња. Сви судови су му омогућили да наводно званично заступа инострану фирму. Слободан Миливојевић је био заменик општинског јавног тужиоца Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду, пре него што је почео да се бави адвокатуром. Интересантно је да су Слободан Миливојевић и Биљана Радовановић истовремено били заменици општинског јавног тужиоца у Четвртом општинском јавном тужилашству у Београду када је општински јавни тужилац истог тужилаштва био Богдан Пајковић.

Слободан Шаренац, директор Инекса из Београда најзначајнији је креатор читавог посла увоза, продаје и чудног нестанка мерцедесових возила. Инекс Београд је сувласник фирме Мерцедес Бенц д.д. Бео-

град, са 49% сувласничког дела, и то је разлог његове заинтересованости за судске спорове против оштећеног и ванинституционалног утицаја на правосуђе.

Оштећени је покренуо, јуна 1997. године, парницу против Мерцедес Бенца АГ Штутгарт са захтевом да му се испоручи одговарајуће возило марке мерцедес које је платио. У току парнице оштећени је са Мерцедесом Бенц АГ Штутгарт закључио вансудско поравнање, на основу кога је имао право да преузме ново возило из фабрике у Немачкој. Адвокат Слободан Миливојевић и председник Трећег општинског суда у Београду, Зоран Перовић вршили су притисак и под њиховим утицајем судија Трећег општинског суда у Београду, Гордана Милошевић, уместо да донесе пресуду на основу признања, донела је два незаконита решења у корист непостојеће странке Мерцедес Бенц д.д. Београд. Оба решења су укинута од стране Окружног суда у Београду као незаконита. Циљ ових решења је била припрема кривичног поступка против оштећеног. По правоснажности пресуде у парници П. бр. 1723/97, судија Гордана Милошевић је поново донела два незаконита решења, која је поново укинуо Окружни суд, а све са циљем да се употребе ради монтираног кривичног гоњења оштећеног.

Јануара 1998. године по кривичној пријави адвоката Слободана Миливојевића, као незаконитог пуномоћника Мерцедеса, општински јавни тужилац Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду, Богдан Пајковић, поднео је захтев за спровођење истраге против оштећеног због кривичног дела утаје из члана 170. став 3. у вези става 1. КЗ РС. Четврти општински суд у Београду је донео решење Посл.бр. Кв. 395/98 од 25. јуна 1998. године да нема места спровођењу истраге против окривљеног-оштећеног. Богдан Пајковић, Слободан Миливојевић и Гордана Милошевић злоупотребили су судијске функције како би спровели кривични поступак против оштећеног, а да би га заплашили и натерали да одустане од истеривања правде.

У току 1999. године, адвокат Слободан Миливојевић је у име Мерцедес Бенца д.д. Београд поднео тужбу са захтевом за издавање привремене мере против оштећеног, иако је ствар пресуђена, а Мерцедес Бенц д.д. Београд нема легитимацију за вођење спора. Судски предмет је додељен судији Ђорђе Мирковићу, у то време шефу парничног одељења Четвртог општинског суда у Београду. Тај судија је тек после 108 дана донео решење којим се Четврти општински суд у Београду огласио месно ненадлежним. У међувремену судија Мирковић је заказивао лажна рочишта и на све начине

Власт ДОС-а обележило је обиље корупционашких афера

одуговлачио овај измишљени спор. У томе су му помагали председник Четвртог општинског суда у Београду Владимир Илић и министар правде Драгољуб Јанковић. Највероватније због ових заслуга, судија Ђорђе Мирковић је по доласку ДОС-а на власт изабран за председника Четвртог општинског суда у Београду.

Овај предмет је тек 14. јануара 2001. године достављен надлежном Првом општинском суду у Београду. Предмет је узео у рад судија Првог општинског суда у Београду Војкан Симић, који ништа није урадио у овом предмету. Када је изабран за председника Првог општинског суда у Београду, предмет је доделио свом заменику, судији Драгану Ђесаревићу, који га већ месецима држи у фиоци. Ђесаревић овај предмет може ефикасно да реши, јер се у предмету налазе сви докази о непостојању активне легитимације за вођење спора на страни Мерцедес Бенца д.д. Београд, који никада није био власник возила, нема законитог пуномоћника и ова правна ствар је одавно пресуђена. Ова парница је замишљена као својеврсни облик притиска на оштећеног да се уплаши и дигне руке од било какве судске заштите и кривичног гоњења. Највероватније због ових заслуга ДОС-ова власт је Војкана Симића изабрала за председника Првог општинског суда у Београду.

Ова чудна парница која се води против оштећеног заснива се на великом фалсификату да је Мерцедес Бенц д.д. Београд наводно платио царину и порез за увезена мерцедесова возила. Испитивањем је утврђено да царина није плаћена, а уколико је нешто и плаћено на име царине онда су возила декларисана са шифром као медикаменти и знатно нижим царинским стопама. Ове околности су врло добро познате Михаљу Кертесу, Слободану Шаренцу, Влајку Стојиљковићу, Слободану Ми-

ливојевићу, Владимиру Илићу, Гордани Милошевић, Војкану Симићу, Драгану Ћесаревићу, Ђорђу Мирковићу, Богдану Пајковићу, Драгану Илићу, Миленку Ерчићу и другима који су умешани у аферу Мерцедес Бенц.

ДРЖАВА ОШТЕЋЕНА ЗА 20 МИЛИОНА МАРАКА

Пошто по првој кривичној пријави није дошло до кривичног гоњења организатора и учесника афере Мерцедес Бенц, а која се заснива на нелегалном увозу, шверцу, препродаји и другом криминалу са возилима, оштећени је 18. јануара 2000. године поднео другу кривичну пријаву. Ова кривична пријава је код Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду заведена под КТР бр. 38/2000. По овој кривичној пријави морало је да се предузме кривично гоњење против организоване групе криминалаца у афери Мерцедес Бенц. Овај предмет је лично задужио Општински јавни тужилац Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду, Биљана Радовановић. У формираном предмету тужилаштва под КТР 38/2000 постоје сви докази против неколицине окривљених и чињенице које указују на спрегу већег броја лица која лако могу да се открију и расветле све околности организоване пљачке грађана и државе. Неке процене указују да је држава оштећена због ускраћене царине и пореза на промет за износ преко 20 милиона ДЕМ.

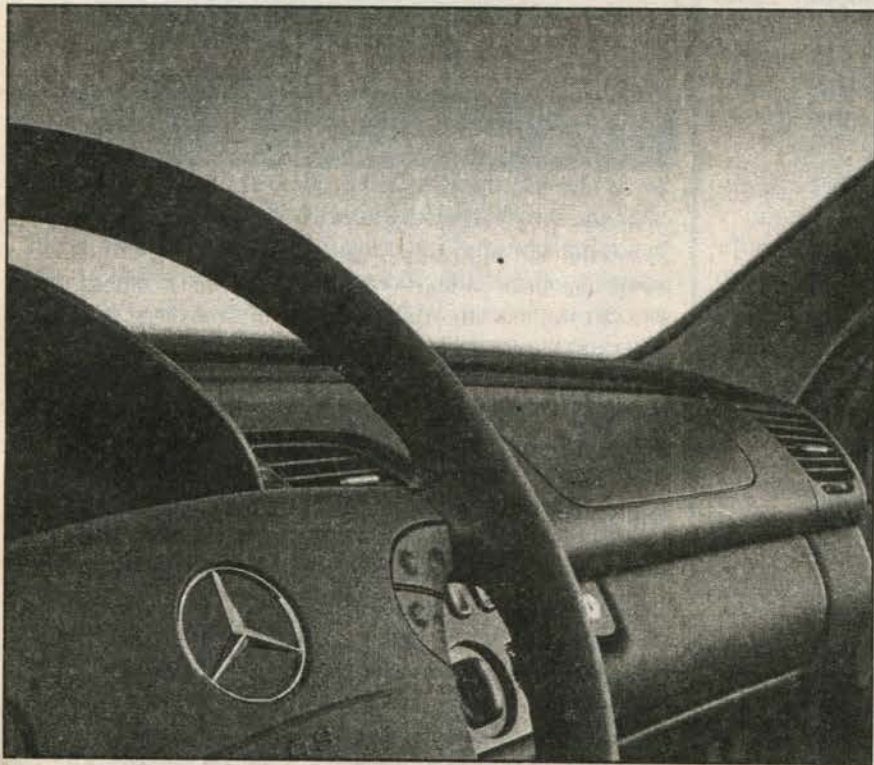
Кривична пријава је основана, јер да то није, тужилаштво би одавно обавестило оштећеног да нема елемената за кривично гоњење. Такво обавештење ни после годину и по дана оштећени није добио и поред бројних личних интервенција и ур-

генција ради сазнања докле се стигло са кривичном пријавом. Поводом кривичне пријаве обављене су бројне консултације на разним нивоима. Да је кривична пријава основана и да треба предузети кривично гоњење, али како против својих, добро је познато, поред великом броју окривљених лица, и Драгиши Крсмановићу бившем Републичком јавном тужиоцу, Андрији Милутиновићу бившем Окружном јавном тужиоцу у Београду, Душану Михајловићу министару унутрашњих послова, Владану Батићу министару правде и локалне самоуправе, Зорану Ђинђићу председнику Владе Републике Србије, Драгору Хиберу председнику Одбора за правосуђе и управу Народне скупштине Републике Србије. Чудно је да и поред благовременог обавештавања о афери Мерцедес Бенц и њеним актерима то није била сметња да ДОС-ова власт унапреди Ђорђа Мирковића, Војкана Симића и Драгана Ћесаревића.

„АЖУРНОСТ” ЈАВНОГ ТУЖИОЦА И САУЧЕСНИКА

Општински јавни тужилац Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду, Биљана Радовановић тек је априла 2000. године поднела захтев за спровођење истраге против лица која су обухваћена кривичном пријавом КТР 38/2000 и то: др Вебер, Шартер, Филиповски, Мудрак, Кенон, Слободан Шаренац, Мајер, Штибер, Слободан Миливојевић и други окривљени из правосуђа, МУП-а и Царине. Захтев за спровођење истраге је поднет само ради процесног реда ствари, а да би се оштећени спутао да лично предузме кривично гоњење. Биљана Радовановић је свесно и намерно наводно покренула кривични поступак, а да би он трајао до заборава афере Мерцедес Бенц.

За овако несавесно вршење јавнотужилачке функције пронашла је и саучесника истражног судију Четвртог општинског суда у Београду Душана Симића. Он је предмет вратио тужилаштву са измишљеним налогом да је потребно комплетирати предмет још неким предкривичним радњама. Тако је предмет враћен Министарству унутрашњих послова Републике Србије, где се и данас чува у некој од фиока. Биљана Радовановић се правда да је све урадила ради кривичног гоњења, а у ствари није урадила ништа. Крајем 2000. године она је признала да је била члан СПС-а, па ЈУЛ-а и да ће због промене власти нова ДОС-ова власт ову аферу да реши. Драгиша Крсмановић и Андрија Милутиновић, док су били на високим јавнотужилачким функцијама, на све начине су се трудили да ова кривична пријава падне у заборав, јер им није било јасно како да предузиму кривично гоњење против својих партијских другова.

Из туђег депа је лако захватити

Биљана Радовановић је, у међувремену, приступила некој од странака које су у ДОС-у. Зато је и даље општински јавни тужилац Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду. Остали учесници афере Мерцедес Бенц из правосуђа су пензионисани или су напредовали откако је ДОС на власти. Слична ситуација је у Министарству унутрашњих послова Републике Србије и Савезној управи царина.

СУД ШТИТИ ОРГАНИЗОВАНИ КРИМИНАЛ

Несавесним и нестручним вршењем јавнотужилачке функције, Биљана Радовановић штити организовану групу криминалаца и свакако да не заслужује да и даље по неким својим критеријумима примењује законе и врши селективно кривично гоњење. За неупоредиво блажа кривична дела Биљана Радовановић је показала и стручност и ефикасност. Нарочито у кривичним предметима где се гоне обични грађани, а када су у питању организоване групе криминалаца и дела са обележјима криминала „белог оковратника” Биљана Радовановић показује нестручност и одсуство савести да би амнестирала извршиоце кривичних дела, који су опљачкали државу за преко 20 милиона ДЕМ. Овако несавестан рад даје за право онима који тврде да је можда за ову специфичну врсту заштите окривљених од кривичне одговорности у афери Мерцедес Бенц и примила позамашну суму новца.

Најсветлији доказ постојања организоване групе и њиховог утицаја на рад правосуђа је лажно писмо које никада није послато оштећеном, а које се налази у предмету Четвртог општинског суда у Београду посл. Бр. I-IV-625/97, од 20. априла 2000. године, потписано од судије Зорице Савић и поднесак адвоката Љубише Базовића из Београда којим признаје да никада није поднео поднесак под називом „предлог за наставак поступка противизвршења против оштећеног”.

Биљани Радовановић су добро познате све појединости и детаљи организованог криминала у афери Мерцедес Бенц и зато је преузела одговорност да баш она „умртви” кривично гоњење и тако спречи оштећеног да гони окривљене за кривична дела: несавестан рад у привредном пословању из члана 136. КЗРС; недозвољена тровина из члана 147. КЗРС; оштећење повериоца из члана 138. КЗРС; превара у служби из члана 247. КЗРС; превара из члана 171. КЗРС; повреда равноправности у вршењу привредне делатности из члана 161. КЗРС; злоупотреба службеног положаја из члана 174. КЗРС; проневера у служби из члана 175. КЗРС; кршење закона од стране судије из члана 243. КЗРС и друга кажњива дела.

Несавесним радом Биљана Радовановић додатно компромитује правосудни систем и не заслужује да даље обавља јавнотужилачку функцију.

Посланичка група Српске радикалне странке сматра да је Биљана Радовановић нестручно и несавесно обављала јавнотужилачку функцију у предме-

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

1. проф. др Војислав Шешел
2. Томислав Николић
3. Стево Драгић
4. Гордан Поп-Лазар
5. Милорад Мирчић
6. Александар Вучић
7. Драгољуб Стаменковић
8. Ватомир Плужаревић
9. Петар Јојић
10. Лазар Марјановић
11. Стеван Кокерин
12. Наташа Јовановић
13. Божидар Вучуровић
14. Љубомир Краговић
15. др Горан Цветановић
16. Златан Јовановић
17. Драган Чолић
18. др Бранислав Блажић
19. Верољуб Арсић
20. Божидар Вујић
21. Милољуб Вељковић
22. др Србољуб Живановић
23. Слободан Јањић

Потписи народних посланика Српске радикалне странке који подржавају овај захтев

ту кривичне пријаве КТР 38/2000, са основним циљем да злоупотребом положаја општинског јавног тужиоца прикрије постојање кривичних дела и њихових извршилаца, а самим тим и ослободи кривичне одговорности. Таквим радом је отежала остваривање права оштећеном и онемогућила га у кривичном гоњењу. Зато се овим предлогом од Одбора за правосуђе и управу Народне скупштине Републике Србије тражи да, на основу члана 49. Пословника Народне скупштине Републике Србије, покрене одговарајући поступак за разрешење Биљане Радовановић јавнотужилачке функције, а све у смислу одредби члана 38 до 42. Закона о јавном тужилаштву.

Предлаже се да се Биљана Радовановић на основу члана 43. став 2. Закона о јавном тужилаштву удаљи са дужности општинског јавног тужиоца Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду, почев од дана покретања поступка за разрешење.

За представника предлагача одређује се проф. др Војислав Шешел.

ПРИЛОГ:

1. кривична пријава од 6. августа 1997. године,
2. решење Трећег општинског суда у Београду П.бр. 1723/97,
3. тужба са привременом мером од 5. октобра 1999. године,
4. одговор на тужбу од 13. децембра 1999. године,
5. решење Четвртог општинског суда у Београду I-IV-625/97,
6. решење Четвртог општинског суда у Београду XII- 4120/99,
7. допуна одговора оштећеног од 10. априла 2001. године,
8. писмо Мерцедес Бенца АГ Штутгарт од 15. јануара 1998. године,
9. рачун Мерцедес Бенца 1840 од 18. октобра 2000. године,
10. радни налог Мерцедес Бенца од 17. октобра 2000. године,
11. поднесак оштећеног поднет Четвртом општинском суду у Београду од 12. фебруара 2001. године,
12. радни налог Мерцедес Бенца број 051-3322 од 3. октобра 2000. године,
13. поднесак адвоката Љубише Базовића од 3. априла 2001. године,
14. обавештење министарства правде и локалне самоуправе од 19. фебруара 2001. године,
15. допунско образложење кривичне пријаве од 20. јануара 2000. године,
16. кривична пријава од 18. јануара 2000. године,
17. рачун Мерцедес Бенца од 13. августа 1999. године,
18. рачун Мерцедес Бенца од 12. јуна 2000. године,
19. јединствена царинска исправа ЛЦИ 1186 од 18. маја 1997. године,
20. консигнациони ценовник и лагер листа кријумчарених возила 1996-1997. године и доказ за возило оштећеног да је на листи,
21. писмо оштећеног поднето министру Владану Батићу од 26. јануара 2001. године,
22. фактура на основу које је вршено лажно царинење возила оштећеног од 24. јануара 1997. године,
23. ургенција оштећеног поднета 5. јануара 2001. године коминистру унутрашњих послова Божи Пелевићу и Општинском јавном тужиоцу Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду, Биљани Радовановић,
24. захтев оштећеног за изузеће судије Војкана Симића од 6. фебруара 2001. године,
25. решење Савезног министарства за трговину УП.бр. 5/1-04-07094/1 од 13. марта 1997. године,
26. потврда Мерцедес Бенца без датума,
27. факсимили учесника вансудског поравнања,
28. допис Мерцедес Бенца од 11. јула 1997. године, са преводом,
29. налаз и мишљење судског вештака Миодрага Коена од 22. априла 1997. године, са протоколом Мерцедес Бенца о признању потраживања од 16. априла 1997. године,
30. фактура Мерцедес Бенца за возило оштећеног од 24. јануара 1997. године са потврдом царинарнице да је царинење извршено под другим тарифним бројем,
31. писмо оштећеног упућено министру Владану Батићу 12. фебруара 2001. године,
32. ургенција оштећеног упућена Четвртом општинском суду у Београду да се списи предмета П-4120/99 доставе Окружном суду у Београду и захтев за изузеће судије Ђорђа Мирковића од 26. маја 2000. године,
33. писмо оштећеног упућено Мерцедес Бенцу од 10. октобра 2000. године, са упозорењем да се прекине са кривичним радњама,
34. ургенција оштећеног којом тражи одговор од министра Владана Батића од 7. фебруара 2001. године,
35. пуномоћје Мерцедес Бенца АГ Штутгарт од 23. маја 1997. године, са преводом,
36. решење о спајању парница Трећег општинског суда у Београду П.бр. 1723/97 од 25. јуна 1997. године,
37. решења Трећег општинског суда у Београду П.бр. 1723/97 од 7. августа 1997. године и 8. септембра 1997. године,
38. решење Окружног суда у Београду Гж. 9546/97 од 17. децембра 1997. године,
39. ургенција оштећеног упућена Трећем општинском суду у Београду од 30. априла 1998. године,
40. решење Четвртог општинског суда у Београду Кв.395/98 од 25. јуна 1998. године,
41. писмо оштећеног упућено Четвртом општинском суду у Београду од 12. фебруара 2001. године,
42. допис Четвртог општинског суда у Београду под бр. 625/97 од 20. априла 2000. године, који никада није достављен оштећеном,
43. предлог адвокатске канцеларије „Миливојевић“ од 29. марта 2000. године са фалсификатом потписа адвоката Љубише Базовића,
44. ургенција оштећеног од 6. фебруара 2001. године упућена: председнику Владе Републике Србије Зорану Ђинђићу, потпредседнику Владе и министру унутрашњих послова Душану Михајловићу, министру правде и локалне самоуправе Владану Батићу и председнику Одбора за правосуђе и управу Драгору Хиберу.

У Београду, 9. маја 2001. године

ПРЕДЛОГ

ЗА ИЗГЛАСАВАЊЕ НЕПОВЕРЕЊА ПОТПРЕДСЕДНИКУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И МИНИСТРУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА

ДУШАНУ МИХАЈЛОВИЋУ

Народна скупштина Републике Србије, на седници одржаној 25. јануара 2001. године, изабрала је за потпредседника Владе Републике Србије Душана Михајловића, с тим да до избора министра, обавља и функцију министра унутрашњих послова. За непуну три месеца обављања функције министра унутрашњих послова, Душан Михајловић је потврдио да су наше сумње у погледу његове стручности, одређености за уставност и законитост и одговорно вршење функције биле основане. Душан Михајловић је доказао да ни-

је дорастао високој државној функцији. Дај му власт и видећеш какав је човек. Ову народну изреку Душан Михајловић је најупечатљивије потврдио у периоду вршења функције министра унутрашњих послова.

Дела и јавни наступи Душана Михајловића и стално погоршање безбедности, од избора Владе Републике Србије до данас, захтева да се постави питање поверења члану Владе који је одговоран за безбедност и личну и имовинску сигурност.

Душан Михајловић није дорастао функцији члана Владе. Личне склоности и моралне особине чине га неодговорном особом. Висока државна функција за њега је изазов. Изазов, како да је искористи за личне, страначке и интересе доказаних непријатеља српског народа. Док је Душан Михајловић био само амбициозни представник једне мале опозиционе политичке странке, склоности и особине биле су притајене. Избором на одговорну функцију његов карактер је морао да експлодира и да дође до пуног изражаја.

Додуше, Душан Михајловић је то одавно најављивао. Као потпредседник Републичког извршног већа, из периода једностраначког система у Србији, отео је део имовине бивших друштвено-политичких организација приликом њиховог прилагођавања новоуспостављеном вишестраначком систему. Личне интересе и политичке амбиције ставио је у први план. Показао је грамзивост и спремност да користи сва средства и начине да би дошао до циља.

На парламентарним изборима 1993. године Нова демократија је учествовала у оквиру политичке организације ДЕПОС. То није сметало Душану Михајловићу, председнику Нове демократије, да одмах након расподеле мандата своје посланике прикључи Социјалистичкој партији Србије и тако обезбеди скупштинску већину и формирање коалиционе Владе Републике Србије. Минорна опозициона политичка странка Нова демократија сплетом чудних околности постаје владајућа странка. Владајућа, јер има неколико посланика који обезбеђују Социјалистичкој партији Србије већину у Народној скупштини. Добија неколико министарстава и потпредседника Владе непримерено снази у парламенту и политичком утицају.

Душан Михајловић овим преласком у власт, када

се појавио и најмањи трачак наде и могућност да мимо воље народа и резултата избора може владати, показује склоност да ради власти и позиција може да пази и елементарне принципе. За њега дата реч не представља обавезу, већ средство манипулације. Он не зна за разлику између истине и лажи. Њега води бескрупулозни интерес да згрће и отима. Похлепа је његова морална карактеристика.

Пошто је обезбедио четворогодишњу позицију у власти Новој демократији, Душан Михајловић је манифестовао незаконит и неморалан начин користољубивог вршења власти. У први план извршне власти и на истакнуте функције у Народној скупштини поставио је Титове пионире, а за себе задржао функцију сиве еминенције. Еминенција која из даљине, мимо јавности, из неког мрака вуче све конце по којима поступају представници Нове демократије и Социјалистичка партија Србије, коју је Михајловић уценио. Дакле, Душан Михајловић као председник Нове демократије, без државних функција, договора, преговара, обезбеђује позиције и злоупотребљава учешће Нове демократије у власти, а ради личних интереса и позиције Нове демократије. Због тесне већине у Народној скупштини минорна Нова демократија је постала значајна. То је искористила и дебело наплатила своје учешће у власти.

Чланови Нове демократије, који су пристали да глуме неко учешће у власти, добили су мрвице у односу на Душана Михајловића који је зграбио главни плен. Масонски и ротаријански методи власти су правила која примењује Душан Михајловић. Политички утицај из сенке и економска власт резервисани су за Душана Михајловића. Политички утицај је обезбедио преко учешћа Нове демократије у власти, а економску власт преко своје фирме ЛУТРА. Симбиоза политичке и економске власти је ЛУТРА.

ЛУТРА је постала монополиста у свим областима. Једино ЛУТРА може да ради све и свашта. Она је легло криминала. Криминал се ту осмишљава, почиње и затвара свој круг. Шверцерско-мафијашка фирма недодирљива контроли и било којој врсти одговорности. Настанак ЛУТРЕ, обезбеђење пословног простора, стварање почетног капитала, пословање, пословни партнери и све што се ради у оквиру ЛУТРЕ заснива се на криминалу, злоупотребљама власти Нове демократије и похлепи Душана Михајловића.

Као део извршне власти, Нова демократија је дала највећи допринос: у одузимању имунитета народним посланицима из Српске радикалне странке; креирању правосуђа и избору носилаца правосудних функција; подршци Драгославу Аврамовићу и енормној потрошњи преко

Министарства за заштиту животне средине. За ноћно одузимање имунитета посланицима Српске радикалне странке, био је задужен Жарко Локановић, председник скупштинског одбора; за креирање правосуђа и избор подобних носилаца правосудних функција Небојша Лековић, председник скупштинског одбора; за подршку Драгославу Аврамовићу задужени су Слободан Радуловић и Светозар Крстић, потпредсед-

Док је Душан Михајловић био само амбициозни представник једне мале опозиционе политичке странке, склоности и особине биле су пригајене. Избором на одговорну функцију његов карактер је могао да експлодира и да дође до пуног изражаја.

Кад год је Нова демократија на власти, шиптарски терористи се несметано наоружавају

ници Владе, а за злоупотребу буџета у делу екологије Јордан Алексић и Милун Бабић, министри. Јавни наступи ових чауша имали су за циљ да се створи и одржи што дуже привид политичке стабилности и вршења власти од стране Нове демократије, а да се у мраку, далеко од јавности, обезбеди несметано вршење криминала и лично богаћење. По методу рада и циљевима може се причати само о организованој групи за вршење криминала, а никако о политичкој странци са елементарном одговорношћу за деловање.

Време учешћа Нове демократије у власти карактерише и пад Републике Српске Крајине, Дејтонски споразум и несметано наоружавање шиптарских терориста на Косову и Метохији.

На све политичке потезе Социјалистичке партије Србије, Југословенске левице, Демократске партије социјалиста Црне Горе и све притиске и уцене Америке, Душан Михајловић је пристао током учешћа Нове демократије у власти, само под условом да се не угрози позиција и могућност задовољавања похлепе преко ЛУТРЕ. Народ и

државу би Душан Михајловић продао само да му се не дира ЛУТРА. Не бира Душан Михајловић политичке савезнике. Сви су за њега прихватљиви, ако му обезбеде да оствари нагон за похлепом. Могао је са Српским покретом обнове, Демократском странком, Грађанским савезом, Демократском странком Србије у оквиру ДЕПОСА. Био је са Социјалистичком партијом Србије и Југословенском левицом у оквиру листе

под називом Слободан Милошевић. Сада је са ДОС-ом, односно са љутим противницима које је током претходне власти нападао и који су га прозивали за криминал и неморал.

Да ли има неког политичког принципа који може бити симбол Нове демократије, односно Душана Михајловића? Нема тог политичког принципа. Постоји само транспарентна особина фукаре која је у функцији згртања богатства. Да би енормно стицао, Душан Михајловић пристаје на све, па чак и на нешто што је међусобно противуречно. Тако се додворава Српској православној цркви, а у исто време у просторијама ЛУТРЕ заседа Ротари клуб. Позива се на српску историју и традицију, а масони му не излазе из куће и ЛУТРЕ. Бори се, наводно, против криминала, а он је оличење најопаснијег вида криминала. Заклиње се у демократију, а понаша као деспот. Слободану Милошевићу је дао признања, прогласио га за почасног грађанина, величао га и дивио му се, а онда одузео признања, организовао хапшење и прогон. Наравно, и раније и сада све по закону. Он је само привидно противуречан, јер противуречност је препознатљива црта и једини принцип људи фукара.

Због ЛУТРЕ, као оличења машинерије за згртање богатства,

Душан Михајловић је превртљив, подобан и виртуозан балансер. Да би ЛУТРУ као свој главни циљ прикрио Душан Михајловић је више пута покушао, а погото-

во

кад је био на власти, да ојача минорну Нову демократију. Није успео, јер није могао никога да убеди да је Нова демократија прерасла малу похлепну групу превртљивих појединаца без иједног политичког циља. Пошто Нова демократија не може да постане релевантна политичка снага Душан Михајловић прибегава најнеморалнијим методама који му гарантују остварење личних интереса.

Време учешћа Нове демократије у власти карактеристично и пад Републике Српске Крајине, Дејтонски споразум и несметано наоружавање шиптарских терориста на Косову и Метохији.

При формирању ДОС-ове, Владе Душан Михајловић више није био у могућности да се крије иза неких Титових пионира, чланова Нове демократије. Проценио је да ће ова Влада креирана у иностранству имати подршку за све потезе и да лично мора да преузме одговорност. У предизборној кампањи ДОС-а најављено рашчишћавање са дестогодишњом прошлошћу је велика опасност за Нову демократију и Душана Михајловића. Зато је Душан Михајловић инсистирао да као потпредседник Владе обавља и функцију министра унутрашњих послова. Не због полицијског искуства, већ да би рашчишћавање усмерио далеко од ЛУТРЕ и својих пословних пријатеља преко којих је затварао криминални круг. Тако треба тумачити растурање криминалистичке групе ПОСКОК министарства унутрашњих послова. Чим је ПОСКОК дошао до података и усмерио се према интересној групацији ЛУТРА, Душан Михајловић је разбио групу. Наводно послове ПОСКОКА преузима новоформирана служба унутар министарства унутрашњих послова. Како то нова организација у моменту када ЛУТРА долази под контролу? Зар то није злоупотреба функције ради личне користи? Да ли ће се икада сазнати истина о пословању ЛУТРЕ и Душана Михајловића? Да ли се може веровати извештајима министарства унутрашњих послова док је Душан Михајловић потпредседник Владе и министар? Како веровати човеку фукари?

Шеф Београдске полиције чувени Бећиревић, 1945. године, пред ликвидацију, новој револуционарној власти изјавио је: „Чекајте, људи, ја сам стручњак, и вама ћу бити од користи“. То што је рекао Бећиревић краси Душана Михајловића. Доказана прилагодљивост и подобност. Био је на власти код комуниста, и код социјалиста и сада код демократа. Спреман је да балансира. Зачас стресе праšину, мало се поспе пепелом и понеком критиком бивших коалиционих партнера и чиста образа претрчи у други табор. Нико не може да заборави његову успешну

Михајловићеви криминалци са полицијским значкама

полицијску делатност у претходним режимима. Све ће да поднесе и учини због ЛУТРЕ.

Јадник, мора да се појављује у јавности како би одржао медијску пажњу, мада му пријатељи саветују да бежи од медија, јер је то антиреклама. Док покушава нешто да каже сроче гласове, мучи се да пронађе адекватне речи и изразе, речи пева, уздише и стење. Анализе његових реченица указује на бесмисленост. Новинари избегавају да га интервјуишу, јер им није јасно шта је хтео да каже и шта да пренесу. Телевизијски уредници и водитељи избегавају емисије у којима Душан Михајловић треба да учествује, јер троши скупо телевизијско време на празне приче и широке уводе да би створио утисак да је учествовао у емисији, причао, а да никоме није јасно шта је саопштио.

Жарко Јокановић о првим задужењима Душана Михајловића, председника Нове демократије и министра унутрашњих послова, за Блиц од 13. јануара 2001. године изјављује: „Први посао полиције биће да одговори на питање ко је убио новинара Славка Ђурувију, ко је организовао убиство четворице истакнутих чланова Српског покрета обнове на Ибарској магистралу и ко је киднаповео бившег председника Председништва Србије Ивана Стамболића. Најавио је успешнију борбу против тероризма. Остали задаци Министарства унутрашњих послова су заустављање организованог криминала, спречавање производње и кријумчарења дроге и оружја. Михајловић ће insistирати на деполитизацији полиције, њеној реформи и модернизацији, као и по-

бољшању статуса припадника службе. Захвалићемо се кадровима из Југословенске левице и осталим комесарима и дати поверење стручњацима. Најавио је доношење новог Закона о државној безбедности Србије, који ће ту службу изместити из Министарства полиције и везати је за Владу и председника државе. Та служба би се убудуће бавила борбом против деловања страних обавештајних служби на нашој територији и против тероризма. На питање шта ће бити после два месеца, колико би Михајловић требало да обавља функцију министра полиције Јокановић је одговорио: видећемо и додао: „надам се да ће то бити релативно кратко ангажовање“.

Душан Михајловић је урадио све супротно.

Именованем Милана Јанковића за начелника јавне безбедности Колубарског округа Душан Михајловић је свима ставио до знања да ће извршити политизацију полиције. Стручност није била критеријум већ припадност

Новој демократији. Тако је Душан Михајловић обезбедио да контролу границе према Републици Српској врши Нова демократија. Мафијашко-корупционашки апетити Душана Михајловића су познати од раније, а ово страначко именовање у полицији има једину функцију да Душану Михајловићу омогући несметан развој приватних послова на шверцерској трансверзали преко Дрине. Именовање је изазвало незадовољство о чему пише Блиц од 18. фебруара 2001. године.

ДОС је током изборне кампање обећавао свашта и обавезао да јавност обавести шта је истина, а крив-

Чим је ПОСКОК дошао до података и усмерио се према интересној групацији ЛУТРА, Душан Михајловић је разбио групу. Наводно послове ПОСКОКА преузима повоформирана служба унутар Министарства унутрашњих послова. Како то нова организација у моменту када ЛУТРА долази под контролу?

це приведе законској одговорности. Душан Михајловић је преузео додатну одговорност да расветли све детаље неразјашњених убиства. Као приоритет појавила се трагедија на Ибарској магистрали код Лазареваца. Истрага је, судећи према информацијама из средстава јавног обавештавања, стала код расветљавања која су лица из Министарства унутрашњих послова била непосредни организатори трагедије. Особа са тетовираном ружом на врату и његов сувозач били су кључни сведоци, осумњичени као подстрекачи и саизвршиоци дела. Они су недодирљиви за истрагу, јер им је ДОС гарантовао безбедност због „благонаклоног става“ - саучесништва током петооктобарских нереда. Дакле, лица која су учествовала и режирала трагедију одједном су недодирљива. Ко је режировао, ко је осмислио, ко је све учествовао и по чијем налогу не може бити расветљено. Зашто? Да ли зато што се не уклапа у ДОС-ову, у предизборној кампањи, дату изјаву, став и медијску подлогу о „државном тероризму“ или зато што трагедија нема додирних тачака са политиком претходне власти? Када се стане код истине онда су све сумње могуће.

Везе Душана Михајловића са конспиративним организацијама (масони - ротаријанци, стране обавештајне службе и сл.), његове моралне особине и учестале изјаве о изменама Кривичног закона и Закона о кривичном поступку, непогрешиво доводе само до једино могућег закључка: Душан Михајловић свим средствима настоји да трагедију на Ибарској магистрали независно од доказа припише организованом криминалу претходне власти. Зато се предлаже заштита сведока (Легија, Френки и др.) који би лажно сведочили да су по налогу претходне власти, односно неких појединаца (Слободан Милошевић, Раде Марковић и др.) морали да изврше злочин. Тако би се испу-

нила предизборна обећања и потврдило да је постојао, како то ДОС саопштава, организовани „државни тероризам“. Дакле, кривац је раније одређен, само је потребно да се спакују неки детаљи у неки наводно законски оквир. Душан Михајловић је, судећи по јавним изјавама, све расветлио.

Душан Михајловић је неколико месеци у позицији да креира потребну истину, да се неко осуди, а он спаси. Да се спаси политичке и кривичне одговорности. Ко му смета у остваривању личних интереса мора бити уклоњен. Морају бити уклоњени и сви сведоци. Сада Душан Михајловић располаже средствима и апаратом. Устав, закони и други прописи нису сметња јер је на власт дошао петооктобарском револуцијом. Прописи га не обавезују и зато се селективно позива на прописе. Позива се када му омогућавају да оствари интересе, а крши их у континуитету. Он сматра да тако треба да врши власт. Лични интерес је пропис.

Хапшење Слободана Милошевића неколико часова пре истека рока који је Конгрес Сједињених Америчких држава поставио ДОС-овој власти, као услов за добијање кредита, доказује Михајловићеве склоности. Полицију је злоупотребио за спектакл CNN-а. Термин када је највећа гледаност CNN-а заузео је за директан пренос хапшења. Дана 30. марта 2001. године полиција је покушала привођење Слободана Милошевића. Специјална полицијска возила и припадници полиције наводно су покушали привођење, без одговарајућег налога, а затим инсценирали да је Слободан Милошевић ухапшен и приведен у Палату правде. Грађани су имали прилику да директно, посредством телевизијских станица, прате готово читав ток симулиране и незаконите операције хапшења. Слична операција је изведена и 31. марта 2001. године уз учешће Батићевих банди криминалаца. Специјалци у

Хапсили бившег председника са чарапама на главама

Српски радикали на нишану ДОС-ове власти

фармеркама, црним кожним јакнама, као оне што их рекламира министар културе Бранислав Лечић, са патикама и чарапама преко главе глумили су уз асистенцију униформисаних припадника полиције да су специјална јединица са задатком хапшења Слободана Милошевића, који наводно припрема пуч и који се опире привођењу. Касније се испоставило да ни 30. марта, нити 31. марта није постојао налог или решење. Постојала је нека кривична пријава, папир са потписом неког судије на основу кога не може да се изврши привођење. Тек у смирај дана, 31. марта, после целодневне медијске припреме, пред ударни термин CNN-а, напрасно се појавило решење на основу кога је могуће извршити привођење. За наше грађане је било непотребно дизати толику медијску галаму, а за фрустриране Американце ово хапшење је послужило као терапија. Зашто од јавности изолованог човека са два круга обезбеђења хапсити? Где би Слободан Милошевић могао да побегне? Зашто да ДОС заради 5 милиона долара испоручивањем Слободана Милошевића Хашком трибуналу по потерници Медлин Олбрајт?

Полиција је поводом хапшења доживела тешку бруку и срамоту, јер је злоупотребљена од Душана Михајловића. Натерана да обезбеђује хапшење по налогу Американаца. Натерана да асистира Батићевим

групама криминалаца, који треба да зараде 5 милиона долара на основу каубојске потернице којом су уцењена лица са хашке оптужнице. Натерана да 30. марта глуми да је привела у Палату правде Слободана Милошевића. Натерана да посматра конфронтацију грађана због хапшења. Натерана да посматра како се омаловажава ранији председник државе чињеницом

да мора да разговара и преговара са представником ДОС-а Чедомиром Јовановићем. Разговор са Чедомиром Јовановићем је увреда и за обичне грађане, а поготово за човека који је био председник државе. Људско достојанство мора да се штити приликом предузимања свих мера репресије или ограничења људских слобода. Чему телевизијски спектакл хапшења? То је нормално са-

мо у Америци. У Србији се људи гнушају таквог чина. Чему додатно понижење Слободана Милошевића да преговара са Чедомиром Јовановићем, политички и здравствено зависном особом. Зашто нису били гаранти законитости поступка привођења Коштуница, Ђинђић, Батић или Душан Михајловић? Зашто они не смеју да погледају у очи осумњиченог Слободана Милошевића? Зашто се боје да кажу?

Да би се спровело хапшење Слободана Милошевића одржан је састанак републичког и савезног руководства. Зар ћемо, док је ДОС на власти, стално би-

Сви су за њега прихватљиви, ако му обезбеде да оствари нагон за похлепом. Могао је са Српским покретом обнове, Демократском странком, Грађанским савезом, Демократском странком Србије у оквиру ДЕПОСА. Био је са Социјалистичком партијом Србије и Југословенском левицом у оквиру листе под називом Слободан Милошевић. Сада је са ДОС-ом, односно са љутим противницима које је током претходне власти нападао и који су га прозивали за криминал и неморал.

ти изложени притиску да за спровођење прописа морају револуционари да одрже састанак? Зар је могуће да оба руководства треба да састанче да би одлучили да ли ће се применити пропис или револуционарна правда? Зар је могуће да Министарство унутрашњих послова предузме радњу као телевизијску режију спектакуларног догађаја мимо закона, а да се након неуспеле епизоде састанчи да ли ће се применити пропис?

Зар је могуће да Министарство унутрашњих послова не зна како се спроводи поступак у близини војног објекта и у војном објекту? Зар је могуће да унутар ДОС-а постоји група за поштовање прописа и група за револуционарно вршење власти? Ако је све урађено по прописима, зашто је састанак одржан тек пошто је Коштунница дошао из иностранства? Ако је све по прописима онда Душан Михајловић треба да одговара зашто није све урађено ефикасно и без малтретирања наше јавности?

Душан Михајловић припада другој групи која спроводи револуционарне методе, зато што сматра да је то исправно и зато што има насущну потребу да уклони све што га може представити у правом светлу. На конференцији за новинаре, 31. марта 2001. године, Душан Михајловић после неуспелог режировања хапшења, изјављује: „Бивши председник СРЈ биће ухапшен чим се створе услови за акцију, а дотад ће бити у кућном притвору” - Глас јавности од 1. априла 2001. године. За Душана Михајловића, великог полицијског стручњака, кућни притвор као мера обезбеђења присуства окривљеног постоји, али понекад и не постоји. Све је законито и све може бити незаконито. Од чега зависи законитост?

Глас јавности од 1. априла 2001. године преноси Михајловићеву изјаву: „Нико није изнад и изван закона и нико не може ометати овлашћена службена лица МУП-а Републике Србије у вршењу дужности. МУП не хапси Милошевића ради испоруке Међународном кривичном суду за ратне злочине у бившој Југославији, већ ради предаје истражном судији због кривичне пријаве за кривична дела у домаћем законодавству”. Политика од 3. априла 2001. године, под насловом „Михајловић: Могуће изручење Милошевића”, преноси: „Беч, 2 април (Бета) Потпредседник владе и ми-

**Незаконито отимање дипа
Српске радикалне странке**

Заштита људских права на делу

нистар унутрашњих послова Србије, Душан Михајловић, изјавио је вечерас у Бечу да ће СРЈ тешње сарађивати са Хашким трибуналом, као и да сматра могућим изручење бившег југословенског председника Слободана Милошевића. На директно питање да ли постоји могућност да Милошевић буде изручен Хашком трибуналу, Михајловић је одговорио потврдно. „Милошевић је припремао државни удар, али су то били само његови снови”, објаснио је потпредседник српске владе”. Душану Михајловићу је потребно само неколико часова да демонстрира превртљивост. У којој изјави је био функционер који поштује закон ни њему није јасно. На сваком кораку демонстрира превртљивост и подобност. Није чак битан ни повод, ни тема. Превртљивост је стечени рефлекс који користи када помисли да му је угрожена ЛУТРА или позиција са које делује.

На примеру хапшења Слободана Милошевића појавио се сукоб између војске и полиције. Сукоб је месецима најављиван, као начин рашчишћавања са претходним режимом. Министарство унутрашњих послова је срећено, а потребно је средити још и Војску Југославије. Потребно је обрукати Војску да би послушници НАТО-а, тренутно на власти, завршили процес угрожавања суверенитета наше државе. Због тога Војска смета и када поступа у складу са Уставом и законом. Наоружање затечено у војном објекту постаје доказ да је неко планирао пуч на територији дворишта једне зграде.

Функцију министра унутрашњих послова Душан Михајловић не може да обавља у складу са прописима, јер је навико на застареле полицијске методе из комунистичког периода када је успешно обављао полицијску делатност. Те навике не може да промени. По налогу савезног министра правде, а преко републичког министра правде и локалне самоуправе, полиција је Миломира Стакића испоручила Хашком трибуналу. Не интересује га основ поступка, али налог је извршио. По Душану Михајловићу, Стакић је илегално боравио у СРЈ и за нашу државу је „непостојеће лице” па га је у сваком случају требало одмах депортовати (Политика од 6. априла 2001. године). Пропис о евентуалној сарадњи са Хашким трибуналом не постоји, али то не представља сметњу за Душана Михајловића. Он мора да докаже оданост страним газдама

На обезбеђивању лика и дела Зорана Ђинђића ангажовано је педесет полицајаца

и неким из ДОС-а да ће све налоге извршити. За Михајловића Срби су „непостојећа лица“, како они које испоручује по налогу, тако и они, попут Благоја Симића, који се наводно добровољно, после Батићевих убеђивања и уз полицијску асистенцију, испоручују Хашком трибуналу. Чему евентуално пропис о модалитетима сарадње са Хашким трибуналом, ради, наводно, правног основа за сарадњу, кад Михајловић и Батић делима доказују да пропис није ни потребан. На обичну најаву Михајловић приступа ефикасном извршењу будућег налога. Овако предусретљивог министра унутрашњих послова ни НАТО нам не би изабрао. Да би спрао своју лагу, Душан Михајловић пристаје на гнусне радње против српског народа.

По налогу Душана Михајловића полиција је данима приводила чланове Српске радикалне странке, само зато што су лепили налепнице са поруком ДОС ЈЕ НАЈГОРИ. Душан Михајловић се препознао и одмах наредио да се полиција злоупотреби у страначке сврхе. До 5. октобра 2000. године Михајловић је плакао зато што полиција легитимише симпатизере ДОС-а, а од кад је министар за унутрашње послове поред легитимисања законито је и привођење, испитивање и претња полицијом. То је велики демократа, Душан Михајловић. Са Ђинђићем и Батићем планира да изврши атентат на председника Српске радикалне странке проф. др Војислава Шешеља. Медијску припрему је извршио спектакуларним отимањем ципа Српске радикалне странке.

Први покушај је био у преподневним часовима 18. априла 2001. године. Планирано је да се на паркингу Српске радикалне странке изврши запречавање при-

ватним путничким аутомобилом потпредседника Извршног одбора општине Земун, како проф. др Војислав Шешељ не би могао ципом да изађе са паркинга. Онда би се инсценирао сукоб за интервенцију специјално припремљене јединице која би отела блиндирану дип. Након тога било би само питање дана када ће атентат да се изврши.

Монструозни план је осујећен, али су остале после-

Умешаност у све, као одлика ДОС-ове власти

дице. Огољена истина о припремању атентата и организаторима. Душан Михајловић се није чак ни потрудио да то прикрије. Одмах је сменио начелника ОУП-а Земун, пуковника Живка Шљукића зато што није показао ефикасност у спровођењу почетка монструозног плана.

Потпредседник Извршног одбора општине Земун, Јовица Анђелковић је пажљиво одабран за изазивање инцидента. Он је склон инцидентима, прек је и вулгаран и не либи се конфликта. Када је позван да помери свој путнички аутомобил, који је непрописно паркирао на пролазу, и то први пут у том дворишту за шест месеци од кад је потпредседник, изавао је инцидент провоцирајући присутне. Са псовкама је прокоментарисао позив да помери возило. Одуговлачио је померање аутомобила како би интервенисала полиција. Гурање је представио тучом, а не зна ко га је ударио. Повреде од удараца не постоје. Све је касније код судије за прекршаје расправљено с тим што је прекршајно кажњен затвором од 10 дана Марко Крајишник који је учествовао у померању запрека. Оштећени Анђелковић није могао код судије за прекршаје да потврди ко га је ударио. Запречавањем пролаза Михајловић, Ђинђић и Батић су желели да се створи велики инцидент који би оправдао интервенцију полиције, а уједно би проф. др Војислав Шешељ био спречен да учествује у раду Народне скупштине док не прођу за ДОС значајни порески закони. Надали су се да ће инцидент бити довољан разлог да сви посланици Српске радикалне странке напусте седницу Народне скупштине, а онда би гласачка машина ДОС-а пројурела кроз дневни ред, а јавност не би могла да сазна шта је ДОС урадио са предизборним обећањима.

Пошто је почетак планираног инцидента пропao, Душан Михајловић је наложио отимање блиндираног ципа са паркинга испред зграде Председништва Србије, у току паузе седнице Народне скупштине. Специјална јединица са дугим цевима обезбегивала је посебну екипу са два возила „паук“ који су покушали да отму блиндираног цип. Сви посланици Српске радикалне странке опколили су цип и телом се супростављали незаконитој радњи полиције. За отимање ципа није постојао налог, нити било које решење надлежног органа. После неколико часова полиција је донела решење којим се укида и одузима саобраћајна дозвола и одузимају регистарске таблице ципа. Диспозитив решења не садржи изреку о одузимању ципа, а Српској радикалној странци, као власнику ципа, није омогућено да користи, управља и располаже ципом. Уколико су скинуте таблице, онда је морало да се омогући Српској радикалној странци да транспортује свој цип који је искључен из саобраћаја. Душан Михајловић је наредио да се цип отме и то мора беспоговорно да се изврши. Мора да се зна ко је власт. Тренутно је Душан Михајловић власт, а медији који су пратили вишечасовну акцију полиције, треба то да пренесу грађанима и ставе им до знања да са Душаном Михајловићем нема ша-

Именовањем Милана Јанковића за начелника јавне безбедности Колубарског округа, Душан Михајловић је свима ставио до знања да ће извршити политизацију полиције. Стручност није била критеријум већ припадност Новој демократији. Тако је Душан Михајловић обезбедио да контролу границе према Републици Српској обавља Нова демократија.

**Непоштовање закона је манир ДОС-а:
Робин Кук на слободи**

ле. Током акције отимања ципа полиција је била приморана да на рукама носи посланике и грађане који су присуством и телом изражавали негодовање због прогона Српске радикалне странке. Цип је регистрован 18. априла 1999. године, о чему постоји уредна саобраћајна дозвола. Регистрација је продужена 2000. и 2001. године са важношћу до 18. априла 2002. године. Приликом прве регистрације и продужења важности саобраћајне дозволе није било никаквих проблема. Проблем је пронашао Михајловић-ЛУТРА. Саобраћајна дозвола је укинута и одузета по основу службеног надзора, јер је цип регистрован без доказа о власништву, односно пореклу, а полиција поседује све доказе о ципу. Ради се о блиндираном ципу који је Министарство унутрашњих послова Републике Србије запленило у акцији разбијања терористичких банди на Косову и Метохији. Цип је обезбедио ОЕБС за Војерову мисију. Мисија је цип уступила шиптарским терористима приликом напуштања Косова и Метохије као помоћ у борби против полиције. Блиндираног цип, као плен у борби против терориста, пренет је на Српску радикалну странку, а ради безбедности проф. др Војислава Шешеља. Неколико пута је најављен, а било је и покушаја атентата на проф. др Војислава Шешеља.

Дакле, уколико је спорно ко је власник ципа, онда се у другом поступку решава својинско питање, а никако злоупотребом полиције. Уосталом и ОЕБС се огласио, а Душан Михајловић нека тумачи шта су му пријатељи поручили.

Ако је Душан Михајловић хтео да отме цип, зашто је наредио да се разоружа службени возач ципа који поседује уредну дозволу за држање и ношење оружја, а који није спречавао полицију?

Наредбама које немају упориште у прописима, Душан Михајловић је свесно и намерно срзао углед по-

лиције. Док је био опозициони политичар преувеличавао је број припадника полиције и најавио да ће за две трећине смањити број, по налогу непријатеља овог народа, а као министар стидљиво је обавестио јавност да је број припадника полиције далеко мањи од његових очекивања. Како полиција да тумачи изјаве свог министра? Сви сте ви вишак, а само од Душана Михајловића зависи ко ће да остане на послу. Све незаконите налоге министра Душана Михајловића треба беспоговорно извршити, јер припадници полиције носе бремене да су били вишак док је Душан Михајловић био у опозицији. Само Душан Михајловић, његови интереси и позиције су критеријум и мерило. То ново правило службе је јасно. Ново заштићено добро је ДОС и његови лидерчићи.

Душан Михајловић је премијеру Ђинђићу ставио на располагање преко 50 полицајаца који се брину о његовој безбедности. Наредио је да се у Ђинђићевом кабинету поставе панцирни прозори, а његов улазак у службена кола или у стан изводи се спектакуларно према режији из америчких криминалистичких филмова. Несхватљиво је да демократе подносе тако велико обезбеђење. Кога се то плаше? Зашто страхују? Слично, али мање обезбеђење имају и остали министри. Шта је са обећаном безбедношћу грађана?

Док је Душан Михајловић био у опозицији сваки пуцањ је био дело „државног тероризма“. Од кад је Душан Михајловић министар за унутрашње послове пуцњи су чешћи, несигурност израженија, а стручна полиција немоћна. Како је то Душан Михајловић организовао полицију и шта су му приоритети?

Од када је ДОС на власти ништа нас не може изненадити. Због лошег функционисања полиције премијер Зоран Ђинђић је био приморан да одреди термин одржавања дербија Звезде и Партизана. Морао је Ђин-

ђић да одвоји премијерско време и одложи путовања у пријатељске земље које су га чувале током НАТО агресије и да сам реши проблем дербија. Тек на интервенцију премијера Михајловић је схватио колико је озбиљан проблем обезбеђење једне утакмице. Слично је било и на неколико кошаркашких утакмица. Тек пошто је јавност реаговала Михајловић је посветио мало времена и обезбедио кошаркашке утакмице. Значи, може Михајловић да организује, али је потребна наредба премијера. Потребна је наредба пошто се претходно инсценирају непотребни догађаји. Инциденте и успешне акције полиције након тога планира

На парламентарним изборима 1993. године Нова демократија је учествовала у оквиру политичке организације ДЕПОС. То није сметало Душану Михајловићу, председнику Нове демократије, да одмах након расподеле мандата своје посланике прикључи Социјалистичкој партији Србије и тако обезбеди скупштинску већину и формирање коалиционе Владе Републике Србије. Минорна опозициона политичка странка Нова демократија, сплетом чудних околности, постаје владајућа странка.

ДОС да би држао пажњу јавности и приказао да су и сунчани дани пре петооктобарске револуције били ружни и недемократски. Грађани се веселе демократским инцидентима и наводно демократским интервенцијама, а све то је потребно, јер се ДОС-ова власт наша у чуду шта је затекла, а чуђење мора да се подели са задовољним грађанима. Шта ће нас све снаћи са ДОС-ом и режисером Душаном Михајловићем?

После шест месеци Министарство унутрашњих по-

Српски јунаци које ДОС жели да види у Хагу

слова није расветлило: ко је запалио зграду Савезне скупштине; ко је запалио и покрао зграду РТС-а; ко је пушкама освојио Народну банку Југославије; ко је насилно заузео Савезну управу царина; ко је изазвао пожар у руднику у Мајданпеку; ко је вршио саботажу на постројењима ЕПС-а у Колубари и Обреновцу; ко је украо девизе на наплатној рампи из блиндираног возила; ко је извршио убиство у улици Кнеза Милоша; ко је убио Славка Ђурувију; ко је киднаповао Ивана Стамболића; ко је убио Павла Булатовића; ко је претио и малтретирао дете Милована Бојића; ко је пушкама отео Галенику; ко је пушкама отео фабрику Застава аутомобили; ко је покушао киднаповање генерала Драгољуба Ојданића; ко је киднаповао Мирослава Мишковића; ко је продавао покварене конзерве Војсци; ко је одговоран за убиство полицајца и војника на југу Србије; ко је извршио атентат код Мердара; ко је дигао у ваздух чип Чедомира

на? Нико не тражи од Душана Михајловића да тражи или улази у правни основ, али га обавезује налог јер је за овим зликовцима расписана потерница наших надлежних органа. Није ваљда да Михајловић ради по туђим налозима, а не признаје налоге надлежних органа ове државе. Потерница за овим међународним зликовцима је одавно расписана и до данас није стављена ван снаге. Зашто Душан Михајловић, тако ревносни и успешни полицајац, није доказао поштовање устава и закона када су у питању ови зликовци „непостојећа лица“? Није Душан Михајловић овлашћен да врши само прогон Срба, већ свих починилаца гнусних кривичних дела. Солана, Кук и Ведрин су општепознати извршиоци геноцида над српским народом, за чије је привођење суду правде и истине расписана општеобавезујућа потерница, а Михајловић није овлашћен да их амнестира. Како је то могуће да неко буде изнад и изван закона, па макар се радило и о мини-

Селективна правда: хапшењем Јездимира Васиљевића Михајловић прикрива Човићеве махинације

Јовановића; ко је ранио возача начелника РДБ; ко у цаковима доноси девизе гувернеру Млађану Динкићу; ко не дозвољава нашој привреди да ради; где су пушке и средства везе и ко их је украо из полицијских станица у Београду током петооктобарске револуције; ко је узео полицијске значке и да ли се можда представља да је полицајац, као извесни Вулетић - цариник да је Ђинђићев пријатељ; ко користи Милошевићев службени аутомобил, а у чијем аутомобилу се вози Чедомир Јовановић. Зашто извршиоци ових дела нису пронађени и предати правосудним органима?

Шта полиција ради под командом цивила - фердмаршала Небојше Човића? Зашто полиција није привела Хавијера Солану, Роберта Кука и Ибера Ведри-

стру полиције и његовим пријатељима? Душан Михајловић поред тога што није наредио привођење ових зликоваца, натерао је полицију да зликовцима пружа обезбеђење и штити их од грађана који не могу да забораве чињеницу да су ови зликовци командовали и наредили убијање наше полиције, војске и цивила. Михајловић је нанео срамоту полицији која је морала да штити и пази оне који су пуцали на њу.

Шта то Михајловић ради? Да ли је то обећао бирачима? Да је рекао да ће штитити Солану ако буде на власти нико нормалан у овој Србији не би гласао за Михајловића, јер би глас за Михајловића био глас за НАТО. Срби немају право да опросте НАТО-у, Солани, Куку, Ведрину и осталим псима рата и креато-

рима кризе на Балкану. Можда је био потребан састанак савезног и републичког руководства пре њихове посете да се ДОС договори да ли ће примењивати прописе и можда је проблем код Михајловића настао само зато што се није одржао тај састанак. Није имао јасан налог, а он прописе примењује само по налогу. Пошто нема налога за примену прописа онда се примењује резервна варијанта „револуционарна правда”. Револуционарна правда суштински значи НАТО није извршио агресију, није починио злочине, није било жртава и штете. То је налог који обавезује Душана Михајловића. Ако поступи мимо тог налога постоји опасност да оде ЛУТРА. Код Михајловића се све врти око ЛУТРЕ. Без ЛУТРЕ нема ни Михајловића.

Како полиција да верује свом привременом министру? Сваки полицајац је по Михајловићу будући једносмерни путник према Хашком трибуналу. Да ли ће то бити зависи само од налога који буде добио Душан Михајловић. Налози су спремни, а привидно се одуговлачи, јер се тако управља кризом из центара моћи. Те центре познаје и посећује Душан Михајловић.

Да је Душан Михајловић добар сценариста и режисер, што одговара подобном, превртљивом и балансираном Душану Михајловићу, добро је познато. Сваким даном само обогаћује репертоар режираних процеса. И када признаје да је добио шамар не треба му веровати, јер је склон да се поспе пепелом и отресе праšину. Тако је Душан Михајловић режировао и отмицу власника ДЕЛТЕ, Мирослава Мишковића. Режирана отмица да би ДОС наплатио рекет од 5 милиона ДЕМ. Опет спектакл и неизвесност за јавност. Тако је Душан Михајловић уценио свог, наводно, пријатеља. Кад представља да му је неко пријатељ, тај би морао да се припази од пријатеља Душана Михајловића. Бескрупулозан је и конспиративан.

За ових неколико месеци ваљда је сакрио трагове који воде до ЛУТРЕ и нема разлога да се плаши.

Глас јавности од 6. априла 2001. године преноси изјаву Душана Михајловића

дату бечком дневнику Стандард: „Михајловић је демантовао спекулације, да се Радован Караџић и Ратко Младић налазе у Србији. „Чује се да су они у РС, а то је БИХ, и ми тамо не можемо деловати. Будите уверени да та лица неће доћи код нас. Они у Српској влади више немају своје људе”, наставио је Михајловић”.

Да ли постоји званични и обавезујући документ Савезне и Републичке скупштине или Савезне и Републичке владе којим је утврђено да су Радован Караџић и Ратко Младић непожељне особе у Савезној Републици Југославији? Колико је познато такав документ не постоји. Да ли у Савезној Републици Југославији или Србији постоје неке тајне оптужнице против Караџића и Младића? Колико је познато Савезна Република Југославија и Србија немају тајних оптужница. Кога то Душан Михајловић заступа изјавом бечком Стандарду.

Пошто по Душану Михајловићу у ДОС-овој влади Караџић и Младић немају више, како каже „своје љу-

Највећи спонзор ДОС-а

де”, каква је то Влада која прогања Караџића и Младића? Срби поштују Караџића и Младића, а само србијанска Влада их прогања. Да ли је проблем српски народ или ДОС-ова влада? Да ли би неко гласао за Душана Михајловића, Војислава Коштуницу и Зорана Ђинђића да су током изборне кампање рекли да ће прогањати Караџића и Младића? Зашто би Срби гласали за НАТО и Хашки трибунал? Судећи по делима и изјавама Душана Михајловића, ДОС је преварио бираче. ДОС није добио изборе на платформи да ће спроводити НАТО политику у Србији и Савезној Републици Југославији.

Зашто поводом ове Михајловићеве изјаве хуће Коштуница, Ђинђић, Обрадовић и Перишић?

Како дозвољавају да их брука Душан Михајловић? Ђинђић није покварио пријатељство са Караџићем. Одговарао му је у политичкој каријери и печени во на Палама. Коштуница је, такође, често имао контакте и пружао подршку Караџићу и Младићу. Бивши генерали Обрадовић и Перишић

били су често присутни и тесно су сарађивали са руководством Републике Српске. Чудно је да они хуће поводом Михајловићевих тајних оптужница против Караџића и Младића.

Влада Републике Србије се није оградилa од ове Михајловићеве изјаве. Закључујемо да је Михајловићева изјава у складу са ставовима ДОС-ове власти. Зашто се тај став прво саопштава у иностранству и крије од наше јавности? Треба јавно да се саопшти да у ДОС-овој власти нема људи који поштују и цене оно што су Караџић и Младић урадили за српски народ. То је демократски и транспарентно.

Није добро да ДОС-ова власт јавно заступа једно, а ради друго. Такође, није добро и није транспарентно да се јавно залажете за суверенитет и националне интересе, а да у свакодневном обављању власти спроводите политику НАТО агресора и Хашког трибунала. То се може непогрешиво закључити на основу деловања и изјава министра Душана Михајловића.

Сумња да је неко извршио кривично дело мора би-

ти основана, односно на високом степену вероватноће да између кажњивог дела и неког лица постоји индивидуална узрочно-последична веза. Дакле, основана сумња због чега се врши лишавање слободе мора да се изузетно рестриктивно тумачи и примењује. Зато је нелогично и уједно доказ злоупотребе власти уколико се евентуални подстрекач лиши слободе, а евентуални извршиоци налазе на слободи. Тужилаштво и судови ово могу да ураде само под великим притиском полиције. Правосуђе ову наводно грешку не може да уради из незнања, с обзиром да постоје обавезујући и јасни ставови судске праксе.

Душан Михајловић већ месецима исписује нову револуционарну судску праксу кривичног гоњења. На основу обичне сумње, која се данима медијски обрађује до детаља, следи хапшење, покретање истраге, прикупљање доказа и проширење медијске оптужни-

ће бити жртва и како ће се представити егзекуција којом би се јавност задовољила. Политички прогон је приоритет у односу на организовани криминал и кривична дела која имају за циљ блокаду и осиромашење привреде.

Глас јавности од 22. фебруара 2001. године преноси изјаву Душана Михајловића, под насловом „Нема праве мафије“: „Одговарајући на питање новинара, министар Михајловић изјавио је да ће Јездимир Васиљевић, који планира да дође у Београд, бити ухапшен уколико неко не повуче потерницу која је издата за њим. Министар је демантовао да код нас постоји мафија у правом смислу речи, али да организовани криминал у Србији има појединих елемената који подсећају на мафију“.

Дакле, Јездимир Васиљевић се хапси због потернице јер није повучена, а Солана и други зликовци про-

Криминалац на челу полиције

це. На делу је нова режија кривичних поступака. Медијска припрема судских поступака, а све са циљем да грађани схвате да је тешко реализовати предизборна обећања, али ће ДОС све расветлити. Мржња којју је ДОС створио мора да добије задовољење, односно мора да се докаже да је била оправдана. Душан Михајловић је добио задатак да пронађе жртве које ће да се принесу на ДОС-ов олтар за погубљење.

На срећу, Душан Михајловић није тако добар режисер. Он поступа по налозима. Он је један од ретких који унапред зна шта ће бити, јер мора да осмисли ко-

тив којих, такође, није повучена потерница примају се са свим државним почастима. Душан Михајловић крши закон, јер селективно поступа по потерницама. Он нема право да прави разлику између окривљених лица са потерница. Зашто би Јездимир Васиљевић био опаснији од Солане и других НАТО зликоваца? Да није можда само зато што је Јездимир Србин, а НАТО зликовци нису Срби? Ко га је овластио да по националној основи прави разлику?

Јездимир Васиљевић је у притвору зато да јавност не би сазнала за махинације Небојше Човића и то је

једини разлог селективног поступања Душана Михајловића по потерницама.

Душан Михајловић демантује постојање мафије. Тврди да се ради о организованом криминалу са појединим елементима који подсећају на мафију. Недавно је Душан Михајловић саопштио да мафија постоји, да има око 70.000 припадника, да мафија поседује аутоматско наоружање и значајна новчана средства. Дакле, за Душана Михајловића нема мафије, па одједном има мафије. Како тако брзо да мења ставове. Када је тврдио да нема мафије сигурно да се није консултовао са премијером Ђинђићем. Да је поштовао премијера и питао, Ђинђић би га обавестио да мафија постоји. То је Ђинђић више пута потврдио, као што је признао да се консултује са мафијом. У интервјуима после петookтобарске булдожер револуције Ђинђић је описао до детаља све договоре које је имао са криминалцима. Обећали су му лојалност. Лојалност увек има цену. Због тога на почетку ДОС-ове власти нема мафије. Нешто се изгледа променило чим сада Душан Михајловић тврди да постоји мафија и до детаља објашњава снагу мафије, Да ли је то нека нова режија застрашивања народа мафијом и да ће Душан Михајловић због борбе против мафије добити још већа револуционарна овлашћења. Тако ће он бити закон, суд и егзекутор, а у ствари Душан Михајловић ће заштитити мафију. Шта би било када би мафија проговорила о свом узору ЛУ-ТРИ? О томе Душан Михајловић стално размишља, а од раније је познат по „тресла се гора родо се миш“. Није искључено и да су се Ђинђић и Душан Михајловић разишли због односа према мафији. Ко би то знао

кад су до грла умешани у комбинације које имају елемената мафије, како би то рекао Душан Михајловић.

У том контексту треба тумачити и именовање Бошка Бухе за начелника ГСУП-а Београд. Он је познати дезертер укључен у прљаве полицијске послове са потребним полицијским искуством које одговара потребама и интересима Душана Михајловића. Душан Михајловић и Бошко Буха треба ефикасно да униште мафију. Да ли је то могуће? Ко би поверовао? Крпа нашла закрпу. Лопов треба да гони лопове? Шта Буха и Михајловић да предузму против својих пословних партнера који напрасно постадоше, по Душану Михајловићу, мафија.

Овај предлог се заснива на очигледним доказима

који су познати јавности Србије. Од обећане безбедности грађана нема ништа. Несигурност је svakим даном све већа. Душан Михајловић је полицију омаловажио и злоупотребио за остваривање личних интереса. ЛУТРА је његова фатаморгана која га опредељује у свакодневним активностима. Одржава блиске контакте са организацијама које немају подршку народа, попут масонерија, ротаријанаца и страних обавештајних служби. До гуше је у криминалу. Како из периода када

је успешно обављао полицијску делатност, тако и данас због репова прошлости. Душан Михајловић свесно крши законе ради остваривања личних интереса, ради своје заштите од кривичне одговорности, ради остваривања интереса агресора који преко Душана Михајловића спроводе политику погубну за српски народ. Он мимо званичних ставова, прогони српске хероје да би се додворио и прикрио своју умешаност у најцрним стварима које су се десиле овом народу. Злоупотребљава функцију моћног министра ради политичког прогона свих који га критикују. Инструментализовао је полицију ради политичких интереса и то постављањем нестручних лица, по политичкој подобности, на одговорна места у полицији, а поготово прогоном Српске радикалне странке и привођењем чланова који само лепе налепнице са текстом ДОС ЈЕ НАЈГОРИ. Душан Михајловић није ништа учинио у борби против криминала. Ситуација је svakим даном све гора. У борби против тероризма Душан Михајловић је успео да постигне најгоре резултате. Један од разлога је свакако што је омогућио доказаном непријатељу српског народа, Небојши Човићу, да као цивил командује, као неки фелдмаршал војском и полицијом. Неко је вишак у полицији. Да ли Душан Михајловић или Небојша Човић. Изгледа да су обојица вишак.

Тражимо да се овај предлог уврсти у дневни ред наредне седнице Народне скупштине Републике Србије, да се после расправе изгласа неповерење Душану Михајловићу, потпредседнику Владе Републике Србије који обавља и функцију министра унутрашњих послова и донесе одлука о његовом разрешењу.

За представника предлагача одређује се проф. др Војислав Шешел.

ДОСОВО ОБЕЋАЊЕ, ЛУДОМ РАДОВАЊЕ

ЗАШТО СУ СЕ МЕТАЛЦИ СРБИЈЕ ОДЛУЧИЛИ ДА ПРОТЕСТОМ ИСТЕРАЈУ СВОЈА ПРАВА

Тек пошто су исцрпили све могућности да се састану са министром за привреду и приватизацију Александром Влаховићем и пошто је он неколико пута избегао да са њима уопште разговара, металци Србије одлучили су се на један од последњих корака који су им остали на располагању и протестом приморају ДОС-овског министра да см коначно објасни шта влада планира са металским комплексом и неколико стотина хиљада запослених у овој грани. А да министра Влаховића, као уосталом и све друге министре брине судбина металаца таман колико и лањски снег, јасно је показала и чињеница да нису нашли за сходно да им се ниједном речју обрате. А и зашто би. Обраћали су им се, обећавали, потписивали и уговарали са њима све до септембарских избора и октобарске револуције. После више нема важности. Они су изборе добили и власт преузели а сада треба водити рачуна о оним фирмама које се могу продати, о привилегијама које треба приградити, о стриктном извршавању налога који стижу са Запада и о много чему другом. Уосталом, судбина и егзистенција металских радника, као и свих других није им ни била важна. Важни су били само гласови, важно је било доћи на власт а предизборна обећања и потписивања су и дата да би се после могла прекршити. Или бар протумачити сасвим другачије. Кад су говорили о поштеној приватизацији, ни Ђинђић ни Кошћуница, а ни сви ови око њих нису ни мислили на приватизацију у којој ће радници добити деонице фабрика у којима раде и које су градили одричући се и станова и већих плата и свега осталог. Данас радници металског комплекса, и не само металског, живе у крајњој неизвесности, не за неку даљу будућност већ за сутра, за данас, за хлеб и егзистенцију својих породица, за голи хлеб и голо преживљавање. Пакет закона који су усвојени и пакет који ће се ускоро наћи пред посланицима, јасно говоре да ће многи од радника свој радни век завршити уместо у фабрикама, на улици. Без посла ће остати, што у друштвеном, што у приватном сектору, захваљујући пореској политици коју ова власт спроводи, скоро милион радника. Да би избегли такав крај, радници металског комплекса најавили су излазак на улицу и протест-

но окупљање. Колико да подсети власт да постоје и да чекају да се обећања испуне. Уколико влада и на ово остане глува, мора јој бити јасно да ће следећа окупљања бити много масовнија и да ће на крају та народна снага и њих одувати са политичке сцене као што их је уосталом на ту сцену и довела. Лаж и обмана могу помоћи да се дође на власт и да се извесно време одржи, али никада нису помогле да се на власти остане. И на власти, као уосталом и у животу, једног човека можеш лагати све време, све људе можеш лагати извесно време, али све људе све време нико није могао лагати.

Момир Марковић

PROTEST METALCI

Ministar za privredu i privatizaciju Vlade Srbije, Aleksandar Vlahović, izbegao je razgovor sa GSM NEZAVISNOST i direktorima preduzeća iz autoindustrije i poljomehanizacije, koji su napravili programe o rešenjima problema u tim preduzećima.

Od ovog ministra smo tražili i tražimo:

- Da izade sa konkretnim predlogom rešenja metalnog kompleksa,
- Da se izradi i usvoji Socijalni program na nivou Srbije

Izbegavanjem dijaloga o ovim temama ovaj ministar je pokazao da su argumenti koje javno iznosi lažni i da ga ne interesuju zaposleni u metalnoj industriji.

Znači, on je odlučio da nas više ne bude.

MI NEMAMO VIŠE IZBORA,

nego da se suprotstavimo tome i da ga nateramo da se u argumentovanom dijalogu nađu najbolja rešenja za nas. Zbog svega ovoga smo odlučili da organizujemo Protest ispred tog Ministarstva.

**PROTEST ĆE SE ODRŽATI U UTORAK,
22. 05. 2001. godine i počće u 10,30 čas.
ispred Ministarstva za privredu i privatizaciju,
u ulici Srpskih vladara br. 16.**

Часопис се може набавити у седишту
 Српске радикалне странке на Тргу победе 3
 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке.
 До сада је изашло осам бројева. Цена једног примерка
 издатог 2000. године износи 100 динара,
 а за 2001. годину 300 динара.

YU ISSN 1450-8753
 UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

8

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

ГОДИНА II • БРОЈ 2 • БЕОГРАД, МАРТ-АПРИЛ 2001. ГОДИНЕ • ЦЕНА 300 ДИНАРА

2/2001

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

Књиге др Војислава Шешеља
 могу се купити у седишту
 Српске радикалне странке
 Трг победе 3, Земун

ТВРДИ ПОВЕЗ

ЗЛАТОТИСАК

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
 ЈЕ 1000 ДИНАРА

Све информације на телефон: 011/316-46-21

ДОС ТА ЈЕ БИЛО!

Обећали су борбу против криминала. Уместо тога, обрачунавају се са борцима против криминала, а криминалце уводе у органе државне власти.

Политичке противнике проглашавају за криминалце, а прави криминалци постају хероји, нове пучистичке власти.

Број убистава, отмица и других најтежих кривичних дела никад није био већи.

ДОС ТА ЈЕ БИЛО!

Обећали су нам шест милијарди долара. То је требало да буде поклон демократског света, кажу, новој демократској власти у Србији и Југославији.

Добили смо, уместо новца, шест милијарди претњи и услова за поклон од педесет милиона долара. Таман онолико колико Мајк Тајсон добије за један боксерски меч.

Србија и Југославија ипак нису Тајсон, јер ће тих педесетак милиона добити, не у новцу, већ у генетски модификованој сојиној сачми.

ДОС ТА ЈЕ БИЛО!

Обећали су бољи живот, ниже цене и нова радна места за незапослене.

Бољи живот данас постоји само у телевизијској серији, ниже цене у фалсификатима ДОС-ових медија, а нова радна места не постоје чак ни тамо.

Тек се припремају масовна отпуштања радника.

Сви закони које је ДОС-ова већина у Народној скупштини усвојила имају за циљ смањење права радника.

Не смемо им то дозволити.

ДОС ТА ЈЕ БИЛО!

Критиковали су гушење слободе изражавања у претходном периоду.

Зато данас покушавају да угуше сваку помисао на слободне медије, другачију јавну реч и политичко мишљење.

Борићемо се за своју слободу.

ДОС ЈЕ НАЈГОРИ!

Решење, ипак, постоји!

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

WWW.SRS.ORG.YU